

Forum studențesc

revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. timișoara • anul XIV • nr. 2 (103) februarie, 1986 • 16 pag. 3 lei

„Ne aflăm într-o asemenea epocă a de dezvoltării societății românești când știința și tehnica, cele mai noi cuceriri ale cu-noașterii umane din toate domeniile, constituie factorul fundamental, hotărîtor al progresului general, și, cu atît mai mult, al construcției socialiste și comuniste“.

NICOLAE CEAUȘESCU

(Din cuvîntarea la Plenara lărgită a Consiliului Național al Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii și Gospodăririi Apelor).

CLIPA DE FERICIRE

Un fulg de nea
Și încă unul.
Și încă unul!
Ninge!

Îl prinzi în palmă,
zîmbești contemplîndu-l,
iar el se topește, dispare
și parcă-ți pare rău că
i-ai curmat existența.

S-a născut undeva în-
tru-n nor, poate din-
tr-un strop de rouă, păs-
trînd încă mireasma u-
nei flori, poate dintr-o
lacrimă, poate dintr-o
clipă de fericire care a
zburat pînă sus la stele
și acum ar vrea să se
reîntoarcă printre noi.
În veșnica lui călătorie
între cer și pămînt, fulgul
de nea este o îngemăna-
re dintre etern și efe-
mer, dintre a fi și a nu
fi, a cărei frumusețe re-
ce ne incîntă privirea și
veghează somnul boabe-
lor de grîu.

„Am zărit
lumina pe pămînt
Și m-am născut și eu
să văd ce mai faceți“
— vor a sugera dansul
fulgilor de nea.

Și unii, poate, văd co-
pii clădind oameni de ză-
padă, alții ascunși în bla-
na de vulpe polară, se
furișează în sala de con-
cert și ascultă muzica
lui Vivaldi sau, cocoșați
pe virful unei cisme, pri-
vesc tablourile lui Brue-
gel.

„Veni, vidi, vici“ par
să strige fulgii și își
continuă călătoria prin
Univers, lăsînd în urma
lor și rouă, și lacrimi, și
clipa de fericire!

DANIELA GROS

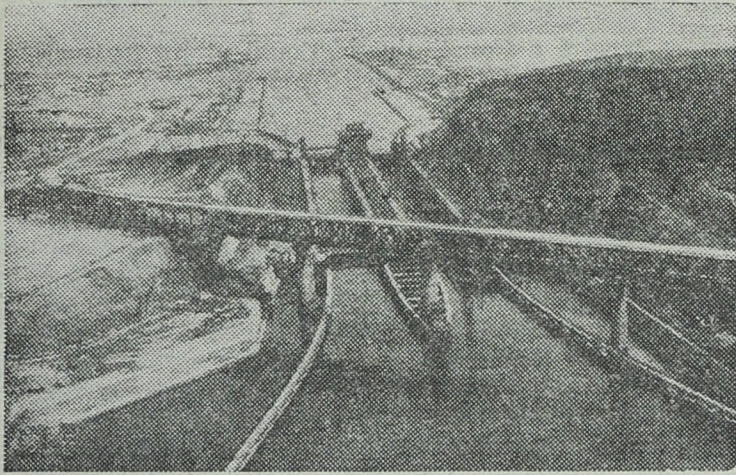
ÎN PAGINILE 8-9

SESIUNEA — O STARE DE SPIRIT

• NOTE PE MARGINEA UNOR... NOTE • E.C.G.-UL UNEI ZILE DE FEBRU-
RIE • SINGURĂTATEA EXAMINATORULUI DE CURSĂ LUNGĂ • ECOURI PE
CORIDOARELE UNIVERSITĂȚII • SEZONUL EMOȚIILOR • ANTIC, ANTE-
RIOR • FLASH

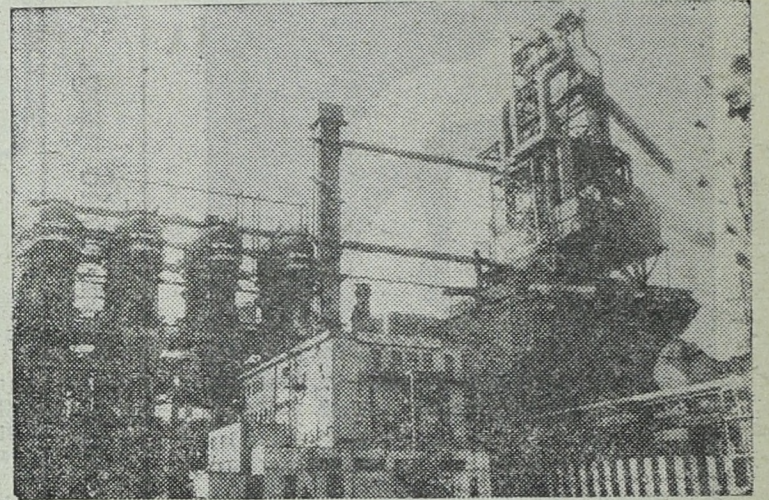
CTITOR DE ȚARĂ

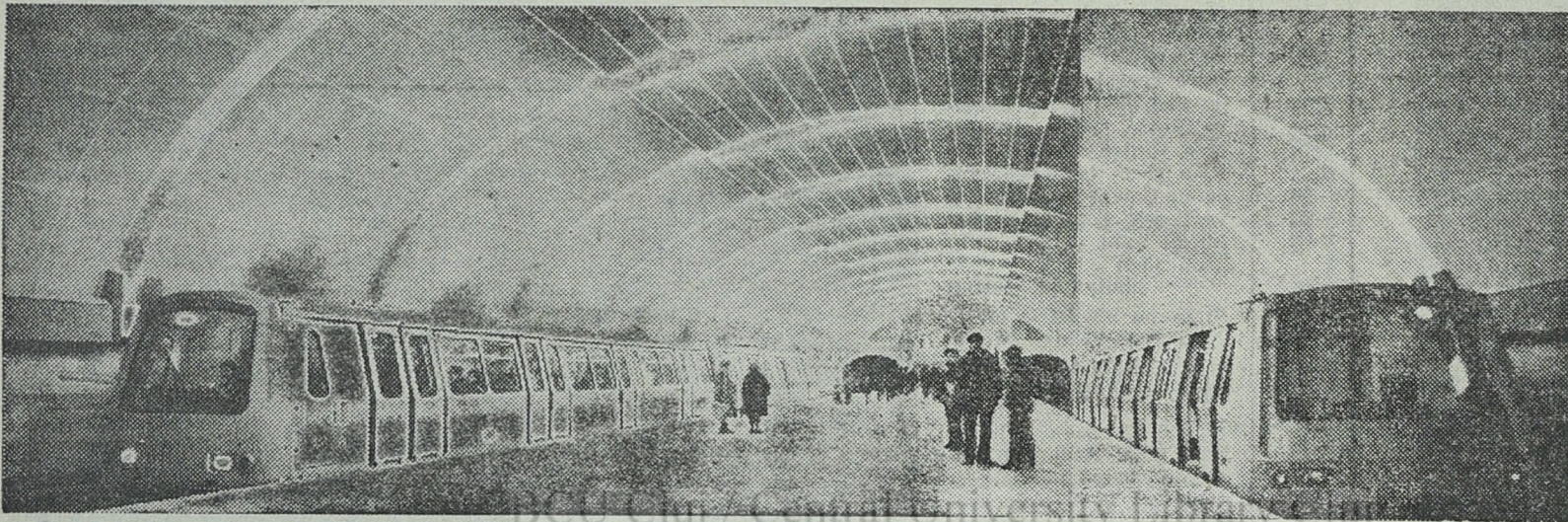
Canalul Dunăre—Marea Neagră — conceput ca o nouă arteră de navigație între Dunăre și Marea Neagră, este parte integrantă dintr-un vast ansamblu cu funcționalități multiple — extinderea irigațiilor, rol major în buna gospodărire a apelor, asigurarea cu apă potabilă și industrială a localităților riverane, obiectiv turistic. Anual preia un volum de trafic de aproape 80 milioane tone mărfuri, asigură reducerea distanței de transport pe apă cu aproape 400 km, între Cernavodă și Constanța, permite circulația unor convoaie de mare cu capacitatea de 18 mii tone.

Aceasta este măsura faptelor noastre, verticala timpului pe care îl trăim și construim și pe care, cu legitimă mândrie și recunoștință, l-am denumit, „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”.

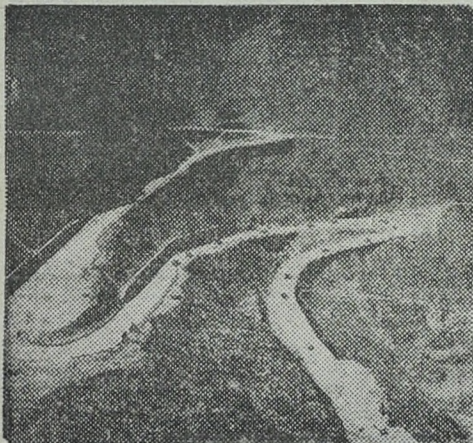
A defini această Epocă înseamnă, practic, a defini o modalitate nouă, originală de gândire și acțiune, înseamnă grandioase proiecte și eroice eforturi de împlinire a lor, înseamnă a ne defini pe noi înșine — generația Epocii Nicolae Ceaușescu. Șansa generației noastre este de a fi contemporani celor mai profunde și mai strălucite prefaceri ce a cunoscut istoria acestui pământ carpa-dunărean, și al căror genial promotor și arhitect este secretarul general al partidului nostru — tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

Combinatul siderurgic Galați. Noile și modernele capacități de producție ale industriei metalurgice de la Galați, Călărași, Tîrgoviște, precum și modernizarea altora, au făcut ca producția de oțel a țării să crească de la 3426 mii tone (1965) la 16 mii tone (1985), adică 1 tonă de oțel la fiecare 3 secunde. La Combinatul siderurgic Galați se realizează peste 65% din producția de fontă și 50% din cea de oțel și laminate a țării.

Metroul bucureștean — printre cele mai moderne metrouri din lume din punct de vedere al construcției, dotării, automatizării și funcționalității — realizare de vîrf a științei și tehnicii românești, cu 35 km. de rețea, viteza maximă realizată — 80 km. Numărul de călători transportați într-un an este echivalent cu mai bine de patru ori populația întregii țări.

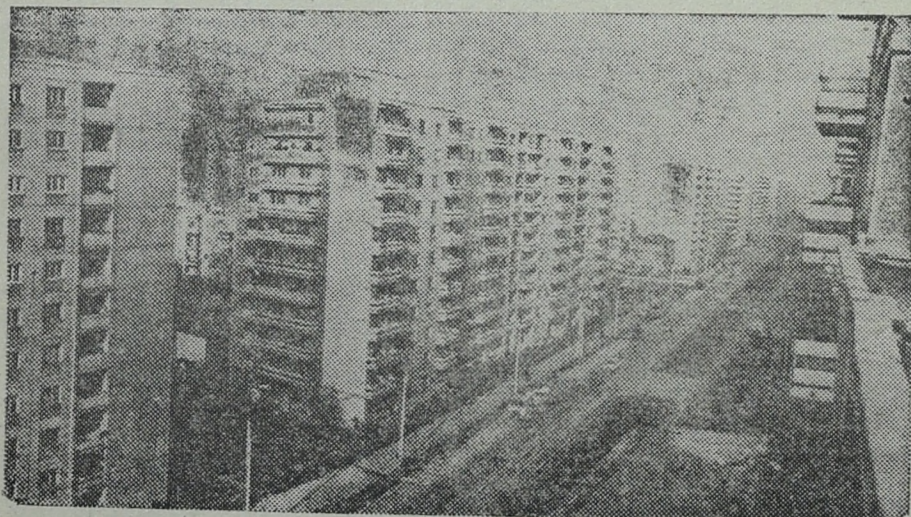

Transfăgărășanul — grandioasă construcție a anilor socializmului, ce însumează un traseu de 91,5 km, cu peste 800 curbe, 27 poduri și viaducte, un tunel rutier de 887 m și parapeti pe o lungime de 54 km, atingînd cea mai înaltă altitudine — 2.045 m.

● Astăzi economia românească înregistrează unul dintre cele mai înalte ritmuri pe plan mondial, țara consolidîndu-și forța și independența economică. ● Venitul național înregistrează în ultimii 20 ani o creștere de peste 4 ori. ● Creșterea și modernizarea producției în industrie, agricultură și în toate celelalte ramuri determină sporirea venitului național într-un ritm mediu de 7,8%. ● Producția industrială a țării a crescut în ultimile 2 decenii de șase ori, iar producția agricolă de două ori. ● Ponderele produselor noi realizate pe baza concepției tehnice proprii este de circa 95%, față de 40% în cincinalul 1961—1965. ● Au fost create peste 3,2 milioane noi locuri de muncă, cele mai multe în ramurile de vîrf ale economiei. ● Prin investițiile alocate agriculturii s-a ajuns la irigarea a aproape 60% din suprafața arabilă a țării. ● Volumul comerțului exterior a sporit de aproape 8 ori, în ultimii ani România înregistrînd balanțe comerciale și de plăți active. ● Retribuția medie nominală lunară a personalului muncitor a crescut de la 1028 lei (1965) la 3000 lei, iar veniturile nominale nete ale țărănimii, de trei ori. ● România socialistă dispune în prezent de unul dintre cele mai moderne sisteme de învățămînt, a cărei bază tehnico-materială include 15 mii unități școlare (cu peste 78 mii săli de clasă), 10 mii laboratoare, 90.800 locuri în cămine studențești, 1,3 milioane mp clădiri pentru învățămîntul superior etc.

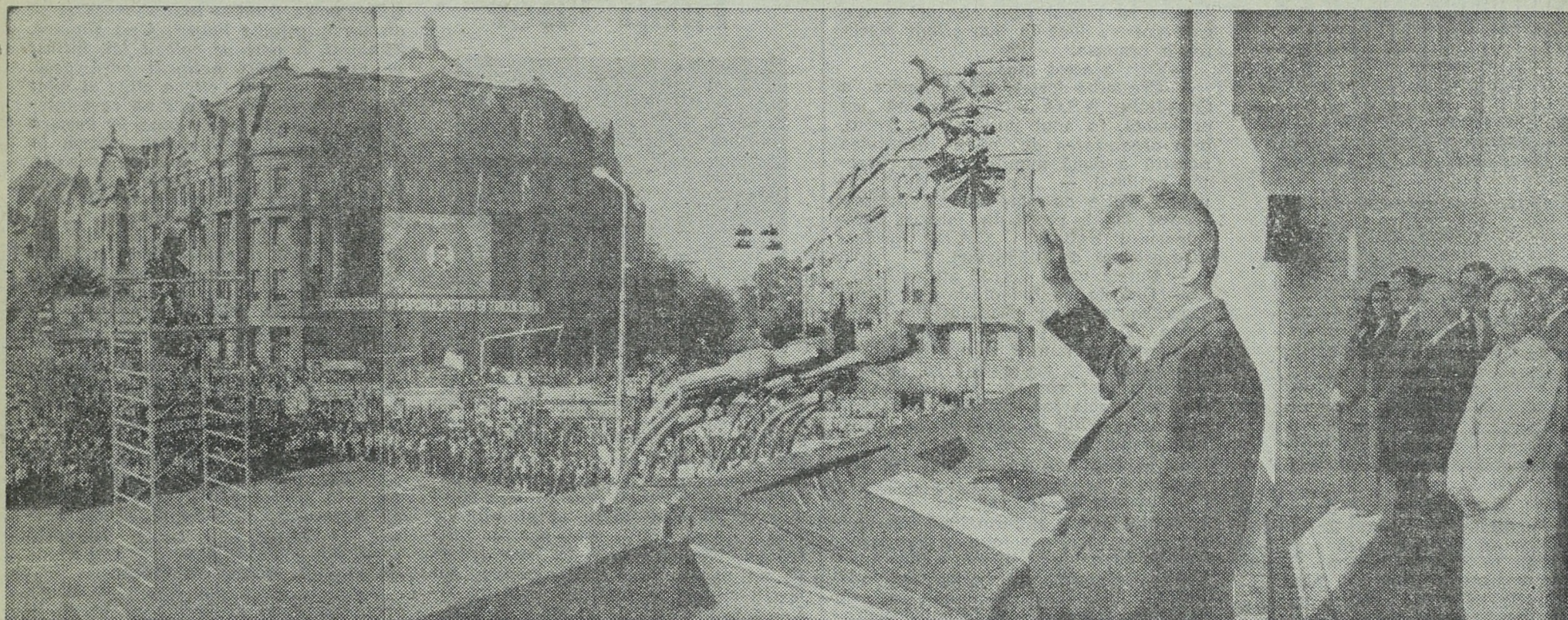
Industria constructoare de mașini, practic inexistentă cu patru decenii în urmă, produce anual 15.500 autocamioane, 165.000 autoturisme de oraș și 18.330 autoturisme de teren, asigurînd importante disponibilități pentru export.

În ultimile două decenii s-au construit 2,3 milioane de apartamente în care s-au mutat 10 milioane de oameni. Zestrea urbanistică s-a îmbogățit cu 300 de noi ansambluri și cartiere, 54 de localități au primit statutul de oraș. Ponderele populației urbane a crescut de la 32,6% în 1966 la 50% din populația țării în anul 1985.

Pentru acordarea asistenței medicale gratuite, statul alocă în prezent 16,61 miliarde lei — de 26 ori mai mult decît în anul 1950. Numărul medicilor a crescut de la 10,6 mii (1945) la 44,5 mii (1984). Față de 1945, numărul paturilor de asistență medicală a crescut de 4,6 ori. Prin îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și viață, a asistenței sanitare, s-a îmbunătățit starea de sănătate a întregului popor. În țara noastră, durata medie de viață a crescut în anii socializmului cu aproape 20 ani.

Prin întreaga sa desfășurare, istoria multimilenară, a rămas și rămâne în conștiința generațiilor ca un lung șir de evenimente deosebite, ce au oferit și oferă, în continuare, marilor sale personalități prilejul și cadrul de afirmare al întregii lor capacități creatoare.

Reprezentând piatra de hotar a unei profunde și impresionante renașteri a țării și a societății românești, Congresul al IX-lea al P.C.R. a intrat în istorie ca un moment de aleasă și înălțătoare împlinire, când, prin voința unanimă a comunistilor și a întregii națiuni, partidul nostru și-a ales în fruntea sa pe cel mai înzestrat și mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pentru că atunci, în acel iulie fierbinte al lui 1965, prin fireasca sa logică internă, istoria vie a țării reușea împletirea într-o indestructibilă armonie a marilor calități de conducător și de ctitor ce-i sînt proprii tovarășului Nicolae Ceaușescu cu elanul și energia creatoare a întregului nostru popor. Iar de atunci, pe temelii de fapturi și al izbînzilor fără precedent din toate domeniile de activitate, putem afirma cu îndreptătită mîndrie patriotică că amplul proces al devenirii socialiste a patriei poartă amprenta spiritului revoluționar și al cetezanței genialei gîndiri a tovarășului Nicolae Ceaușescu ce izvorăsc dintr-o profundă cunoaștere a legilor obiective ale dezvoltării, din dăruirea fără seamăn față de patrie și popor.

Înfăptuirea politicii juste, clarvăzătoare a partidului nostru a făcut ca astăzi România să prezinte imaginea complexă a unei țări cu o economie în plin avînt, cu o industrie multilateral dezvoltată și o agricultură în continuă transformare și în plin progres, cu știința și învățămîntul la nivelul cerințelor mondiale, a căror potențare superioară stă în triada învățămînt—cercetare—producție. Și toate acestea vizează scopul fundamental al societății noastre socialiste — creșterea nivelului de trai, a bunăstării ma-

teriale și spirituale a întregului popor.

În acest amplu context — al remarcabilelor succese și realizări istorice ale „Epcii Nicolae Ceaușescu” — noi, studenții, împreună cu întreg tineretul revoluționar din România, „Trîind în miezul unui ev aprins”, simțim din plin imensul credit moral pe care n-l acordă secretarul general al partidului și, beneficiind de minunatele condiții de studiu și de viață ce ne-au fost create, sintem hotărîți să nu precepem nici un efort spre a ne pregăti la nivelul imperativelor viitorului ce a fost prefigurat, cu atîta strălucire, în documentele celui de-al XIII-lea Congres al partidului.

„SLĂVIND UN OM, SĂRBĂTORIM O ȚARĂ”

Angrenat în efortul constructiv, de transformare revoluționară și de innoire a întregului proces de învățămînt, Centrul Universitar Timișoara s-a autodefiniț, în cursul măreței epoci pe care o trăim, prin însăși spectaculoasele sale realizări obținute în cele 18 noi unități de cercetare, producție și servicii din cadrul Institutului Politehnic „Traian Vuia”, în Stațiunea didactică experimentală a Institutului Agronomic, în cele două centre de cercetare ale Universității, precum și în cadrul Institutului de Medicină.

Noile spații de învățămînt, producție și cercetare care au fost edificate în ultimii ani cum sint: fa-

cultățile de Electrotehnică, de Tehnologie Chimică și de Construcții, laboratorul de elemente hidraulice și orologerie industrială, Centrul de calcul electronic al Institutului Politehnic și Oficiul de calcul al Universității, Biblioteca Universității, modernul complex de învățămînt, cercetare și producție de la Institutul Agronomic asigură condiții optime de studiu și de creație celor peste 19.000 de studenți înscriși la cursurile de zi, serale și fără frecvență din cele 12 facultăți timișorene. Iar la acestea, trebuie să adăugăm și noile spații de cazare create în complexul studentesc și la Institutul agronomic care, alături de cele 7 cantine din centrul nostru universitar, oferă studenților noștri condiții propice de odihnă și alimentație.

Integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția ne angajează în mod ferm pe linia celor mai înalte solicitări pentru că noi, cei ce sintem astăzi discipoli ai Almei Mater Timisiensis, sintem o generație a cetezanței revoluționare, o generație a interdisciplinarității și multilateralității. Sintem o generație care poate să dea țării ceea ce i se cere, în consens cu cadrul optim de manifestare ce ne-a fost creat. Sintem o generație aptă să soluționeze, acum și în viitor, sarcini sporite de producție. Sintem o generație a inițiativei, a cercetării. Sintem o generație a privilegiului de a ne forma și de a trăi ca potențiali specialiști într-o epocă luminoasă a finalului intensității, într-o epocă a afirmării, a mersului ferm și viguros spre viitor al României Socialiste, avînd șansa de a participa efectiv la înfăptuirea celor mai mărețe idealuri ale poporului nostru, de a contribui cu soluții originale la valorificarea resurselor umane și materiale ale țării.

LIVIU EUGEN ANTON
Președinte al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studenților Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

De la acea memorabilă zi de vară au trecut mai bine de douăzeci de ani, care au devenit o epocă încrustată cu litere de aur în marea carte a istoriei Patriei. Ani eroici, de înaintare pe căi nebătătorite încă, de muncă și de luptă, care au schimbat esențial destinul poporului și înfățișarea țării, ani de nou și strălucit prestigiu al României între țările lumii. Anii aceștia au devenit epocă și epoca aceasta poartă, firesc, numele ctitorului ei, al excepționalei personalități care i-a structurat întreaga înfățișare și care intruchipează desăvîrșit cele mai înalte calități ale poporului.

Glorioasa „Epcă Nicolae Ceaușescu” este România prezentului și a viitorului, este emblema marilor noastre împliniri de azi și de mâine.

Dimensiunile actuale ale României Socialiste se confundă pînă la identificare cu noul, creația, înaltul, frumosul, într-o înfățișare recunoaștere a demnității umane.

La aceleași cote ale exigenței ascendente a construcției socialiste a evoluat și învățămîntul superior timișorean. Urmînd pilda marelui bărbat de stat, deschizător de epocă și de lumină, studenții Centrului Universitar Timișoara s-au angajat plener, cu un înalt spirit de

responsabilitate, în toate domeniile de activitate aferente triadei învățămînt—cercetare—producție, pentru îndeplinirea obiectivelor propuse. Confirmarea muncii lor se reflectă fidel în rezultatele obținute de asocia-

tru studenții timișoreni faptul că 8 din cele 12 facultăți ale Almei Mater Timisiensis sint laureate ale acestel întreceri studentești.

În vastul bilanț al realizărilor studenților timișoreni în a-

șionali universitari), prezentarea a 2268 comunicări științifice la 98 secții în cadrul sesiunilor anuale ale cercurilor științifice studentești, locul trei ocupat de Complexul studentesc Timișoara în cadrul ciclu-

esență, coordonatele actuale ale potențialului Școlii de învățămînt superior din Timișoara.

Această stare de fapte, dezvoltată în spiritul muncii ne îndreptățește să afirmăm cu certitudine că Centrul Universitar Timișoara a obținut rezultate remarcabile în toate domeniile de activitate, că aceste rezultate sint o garanție fermă și, totodată, o reală sursă de acumulare ce duc la ridicarea ștachetei calitative a învățămîntului superior timișorean. Stă în puterea noastră de a dovedi că acest bilanț — rezultată firească a stării de spirit ce mobilizează și concentrează eforturile tuturor studenților în procesul educativ-formativ — poate fi completat prin noi rezultate.

Nu trebuie să uităm nici o clipă faptul că toate marile realizări ale învățămîntului superior timișorean, ce se încadrează organic în ansamblul dezvoltării și înfloririi generale a patriei noastre, sint rodul creației epocii inaugurate de Congresul al IX-lea al P.C.R., de cînd în fruntea partidului a fost ales prin voința întregului popor, cel mai iubit fiu al său, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

FORUM STUDENTESC

RECUNOȘTINȚA

FAPTELOR

NOASTRE

șile studenților comuniști din Centrul Universitar Timișoara în anul universitar 1984-1985 în întrecerea studentească „Fiecare A.S.C. — colectiv de educație prin muncă și pentru muncă a studenților”.

Constituie o mîndrie și, în același timp, o obligație pen-

nul universitar precedent trebuie incluse 158 premii (dintre care 18 premii întii) obținute la fazele finale ale concursurilor profesionale, 14 premii la concursul studentesc de creație științifică și tehnică, 34 premii la competițiile sportive (dintre care 13 titluri de campioni na-

lui tematic „Căminul — școală a vieții în colectiv”; coroborate cu cele 54 titluri de laureat ai fazei finale a Festivalului Artei și Creației Studentești (dintre care 14 locuri întii), precum și depășirea cu 10 la sută a indicatorilor planului de muncă patriotică în anul calendaristic trecut — definesc, în

PUNCTE DE VEDERE

Alături de Facultatea de Stomatologie și Facultatea de Științe Economice, Facultatea de Electrotehnică a obținut locul întâi în anul universitar 1984-1985 în concursul „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

În acest sens, i-am propus lui Liviu Tomșa, președinte al Consiliului A.S.C., o scurtă discuție.

— Liviu Tomșa, locul întâi obținut de Facultatea de Electrotehnică în această întrecere studențească are multiple semnificații...

— El reprezintă o încununare a eforturilor depuse ani de-a rândul de colectivele A.S.C. din facultatea noastră pentru îmbunătățirea metodelor de lucru, de ridicare a nivelului de pregătire profesională și politico-ideologică a studenților.

— De fapt, acest rezultat exprimă o stare de spirit...

— Exact, o stare de spirit în care s-au promovat în egală măsură munca și disciplina, inițiativa și seriozitatea, critica și autocritica. Membrii

Consiliului A.S.C., toți activiștii, au înțeles că numai prin eforturi conjugate pot să ducă la bun sfârșit obiectivele propuse.

— Ori în acest sens...
— Creșterea forței organizatorice a Consiliului A.S.C. a fost probată cu prisosință, în anul universitar trecut, prin organizarea de către facultatea noastră a două manifestări cu caracter național — „Electrotehniada”, la prima ediție cu participarea tuturor facultăților de profil din țară, și a Seminarului Național „C.A.D.” (proiectare asistată de calculator).

— Putem vorbi despre atu-uri?
— Dincolo de îndeplinirea și depășirea parametrilor prevăzuți în întrecerea „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, am reușit să aducem asociația mai aproape de studenți și de problemele lor. Consider că acest lucru reprezintă un mare câștig pentru noi. Și nu numai pentru noi.

— Probabil că au existat și alte probleme...

— Ne-am confruntat, inițial, cu o oarecare inerție și formalism din partea studenților, dar totul a fost rezolvat cu bine. O problemă spinoasă a rămas domeniul cultural-artistice unde, deși sint angrenați un număr mare de studenți, totuși rezultatele înregistrate de artiștii noștri la fazele finale ale Festivalului Artei și Creației Studențești au fost sub posibilități. Trebuie să menționez faptul că în întreaga activitate am fost sprijiniți de către cadrele didactice, sub îndrumarea permanentă a organizației de partid a facultății.

— Perspectivele?

— Începem anul 1986 cu rezultate deosebite — câștigarea unui premiu și a trei mențiuni la concursul național de creație științifică și tehnică studențească, ceea ce confirmă potențialul de inteligență de care dispune Facultatea de Electrotehnică. Sint rezultate promițătoare, pe care le dorim amplificate.

SORIN TROCAN

Timp liber

Mina tinjește după un punct de sprijin, dar rămâne agățată de coardă, corpul svicnește în hășișul de chingi și, ca o răzbunare, piciorul refuză să iasă din scăriță.

Pentru câteva clipe greutatea corpului rămâne atârnată doar în voia unui nod — aflu mai târziu că nu este de fapt doar un nod — timp necesar pentru împingerea scăriței cu încă aproape un metru. Deci încă aproape un metru câștigat în înălțime, încă aproape un metru cucerit. O clipă de odihnă în scăriță, odihnă înșelătoare, lărgesc febril „nodul” și... încă aproape un metru cucerit.

Pare ușor, simplu, poate și este în momentul în care știi că „nodul” este de fapt o „prusică”, cind știi să-l faci și să te lași în voia lui, în momentul cind ai mutat deja scărița de sute de ori pe coarda bine întinsă. Ochii caută la rindul lor un punct de sprijin pe verticala corect trasată, privirea rămâne agățată de vîrf, încă puțin, înținzi mina cu degetele răsfirate și nu găsești pitonul, ultimul piton, palna, întregul corp și se transformă într-un singur simț. Iți viiie urechile, unde este? simți răceala metalului ros de rugină, corpul-ți vibrează ca un arc și peste o singură clipă ești sus, la jumătatea drumului.

SORINA SOPA

Ai vreme să-ți treci dosul mîinii stingi peste fruntea îmbrobonată și să arunci o privire înapoi. Una singură. Zîmbești, îi vezi pe colegii tăi, întinși pe iarbă, alături nelipsiți gură-cască. Zîmbești, pentru câteva clipe ai uitat unde ești, pur și simplu nu te-a interesat, puteai fi foarte bine în Peștera „40” sau în Hodobana sau aiurea, în orice peșteră. Și ai cucerit destule. Demult, pentru tine, uneori, cucerirea copacului asta bătrîn, înseamnă mai mult decît izbînda Hodobanei.

Iți prinzi scărița de o „carabă” de la cingătoare și aluneci sub creanga orizontal crescută a bătrînului stejar. Arunci o privire scurtă spre locul unde se ghicește următorul piton și începi iarăși asaltul. De astă dată al milimetrilor.

Cineva de jos, poate Sorin, poate Robert, te atenționează, îți corectează o mișcare, svicnești încludu, măiestria și precizia atrnă greu în balanța peșterii.

Piciorul caută febril un punct de echilibru, coaja aspră în refuză, de o veșnicie sfidezi legile firii. Te lipești cu genunchii, cu pieptul, cu tot trupul, de lemnul tare, simți zvîcnetul sevei sub coajă, te lipești și mai strîns de copacul dătător de putere.

Înaintezi încet, dar înaintezi. Și cîțiva centimetri ai vreme să visezi la felurile imaginii de basm. Din peșteră. Și ajuns la capăt, un vremelnice sfîrșit, te simți un mic victorios.

Și întrîzii o clipă coborîrea, pentru ca ajuns jos să te gîndești la următoarea „cățărare”, pentru că totdeauna există următoarea. Mai grea, mai dificilă decît precedenta.

Și puțin știu că aici, netezind febril scoarța aspră a unui bătrîn stejar din Parcul Poporului, s-au născut viitoarele biruințe speologice din Lăpușnic, Cernișoara sau Peștera „40”. Ei, alpinistii adîncurilor, își netezesc aici drumul spre mirific. Spre inegalabilele-n măreție frumuseți ale lumii veșnic întunecate, își pregătesc asaltul final spre a răpi nopții fața ascunsă a lumii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

amănunte în numărul viitor.

● „Acum cinei ani am pășit timid, încercînd să descoperim cit mai multe în preajmă. Lucrurile au început să prindă contur: primul curs, primul examen, primul... Drumul a fost lung, a fost frumos, a fost greu, dar... a fost. Iată-ne astăzi la capătul lui. Vorbim deja despre ultimul curs, ultima zi...” Cuvintele de mai sus a-

și retur (via Cantina I/C) —, în sfîrșit le-a suris norocul. Vă întrebați cum? Simplu, s-a redeschis Cantina 2 MV!

● Pentru că tot a venit vorba despre moda retro: pe un panou de la etajul II al Facultății de mecanică, s-au așezat poze (proaspete!) cu Balul Bobocilor de la această facultate.

● La Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa” București a avut loc recent, festivitatea de premiere a cîștigătorilor concursului de creație științifică și tehnică studențească. Reprezentanții C.U. Timișoara au obținut trei premii și șapte mențiuni: Iată titlurile lucrărilor premiate și autorii lor: „Aparat pentru verificarea contoarelor de energie electrică” — autor: Dan Plavașin (I.P.T.) — mențiune: „Sistem automat de răspuns și înregistrare a mesajelor telefonice” — autor: Marius Ilca și Sorin Panu (I.P.T.) — mențiune; „Traductor electropneumatic cu sistem de ieșire pneumatic de joasă presiune 500-2500 N/mp” — autor: Sandu Hamuş (I.P.T.) — mențiune; „Combaterea anestului prelungit la o vacă prin utilizarea hemolizantului gonadotrop injectabil asociat cu progesteron și sintofolin” — autori: Marius Garboni și Paul Adamescu (I.A.T.) — mențiune; „Realizarea unei familii de solarimente cu celule foto voltaice” — autor: Antoaneta Fecher (I.P.T.) — mențiune; „Studiu asupra eliminării unor compuși organo-clorurați cu Bac” — autor: Olga Pop (I.P.T.) — premiu; „Pigmenți ceramici în sistemul TIO-NIO” — autori: Marius Jurcă și Mariana Chiș (I.P.T.) — mențiune; „Program pentru conducerea pe traiectorie a roboților industriali” — autori: Mihai Sirbu, Aurel Gonteanu și Cristian Gavrilăscu (I.P.T.) — premiul secției; „Betonul parțial precomprimat, soluție economică pentru elementele prefabricate” — autori: Mircea Mecea, Liviu Pop și Livia Stoica (I.P.T.) — premiul special la secția construcții; „Calculator personal de cost redus realizat cu microprocesorul Z 80”, autori: Ioan Cîrlia, Endre Csont — mențiune. Tuturor, sincere felicitări și „la mai mare”!

partin lui Dan Rochian, an V — E.T.C. și au fost rostite cu ocazia ultimei ore de curs la care a participat în calitate de student. Pentru el, ca și pentru mulți alți colegi de generație aflați în pragul absolvirii, studenția va deveni în curînd doar o noțiune „conjugată” la timpul trecut.

● Anunț important pe avizierul Căminului 16/C: se eliberează cartele de masă pentru luna... decembrie. (Tot e în vogă moda retro!)

● Bucuria locatarilor căminelor I și 2 MV nu mai cunoaște margini: după ce un semestru întreg au făcut kilometraj pe traseul: cămin-Complex

late. E drept că balul a trecut cam de mult, dar vorba aceea: dacă-i bal, bal să fie!

● Vă amintiți? — cu doar doi ani în urmă serviciul social de la Institutul politehnic a avut ideea reglementării sistemului de primire-predare a tacîmurilor la cantine pe baza unor jetoane. Cît de inspirată a fost „inovația”, revista noastră a scris la timpul potrivit. Treptat, treptat această metodă fundamentată pe principiul „de ce simplu, cînd se poate mai complicat?” a fost abandonată. Mai rămî-

ne ca studenților să li se restituie contravaloarea jetoanelor. (Nu de alta, dar tînichele au cam început să ruginescă!)

● „Casa Universitarilor” devine o prezență tot mai activă (prin manifestările pe care le găzduiește) în viața culturală a orașului. Una dintre acțiunile care a polarizat atenția celor prezenți a fost masa rotundă pe tema „Anul literar 1985”, care a avut loc în data de 27 ianuarie. Au participat, ca invitați, criticii literari Liviu Ciocîrlie, Cornel Ungureanu, Vasile Popovici și Mircea Mihăieș. În 19 ianuarie, cenaclul „Pavel Dan” al Casei de cultură a studenților a organizat, în prezența autorului, o dezbateră pe marginea volumului de proză scurtă „Povestiri cu strada depozitului” al lui Daniel Vighi, fost președinte al Cenaclului și ex-forumist. Pe lîngă numeroși studenți, au participat tineri scriitori, critici, redactori ai revistei „Orizont”, cadre didactice. Au luat cuvîntul: Vasile Popovici, conf. dr. Liviu Ciocîrlie, lector dr. Rodica Bărbat, Eugen Bunariu, Marcel Chelba, Mircea Mihăieș și Mihai Octavian Ioana, actualul președinte al cenaclului.

● În cadrul acțiunilor incluse în programul Festivalului național „Cîntarea României”, Consiliul U.A.S.C. din C.U. Timișoara organizează: concursul de creație „Orizonturi studențești” la compartimentele: literatură, publicistică, muzică, coregrafie, artă plastică, filme și artă fotografică precum și concursul de interpretare „Mărțișor studențesc '86” la următoarele secțiuni: muzică, folclor, montaje, dans și teatru. Informații suplimentare și înscrieri se fac prin comisiile culturale din institute, la Casa de cultură a studenților sau la sediul G.U.A.S.C. — C.U.

POLIFEM

DANDRAMIC STUDENTESC

● În cadrul unor adunări festive desfășurate în data de 20 ianuarie, Institutului politehnic „Traian Vuia” și Institutului agronomic pentru a treia oară consecutiv le-au fost înmîinate Diploma de onoare și Steagul de fruntă pentru locul întâi obținut în întrecerea socialistă desfășurată între institutele de profil din țară, în anul universitar 1984-1985. Aceste rezultate vin să confirme prestigiul deosebit de care se bucură învățămîntul superior timișorean. Locurile întîi obținute de cele două institute se datorează muncii pline de abnegație depuse atît de către cadrele didactice cît și de studenți. La festivitățile de premiere au participat tovarășii: Ilie Matei, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., președintele Comitetului Executiv al Consiliului popular al județului Timiș, Viorica Neculau, adjunct al ministrului educației și învățămîntului și Dobrița Tîgăran, președintele Comitetului Uniunii Sindicatelor din Învățămînt, Știință și Cultură.

● Consiliul U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara, anunță înființarea cercului de documentare, popularizare și creație științifică studențească interdisciplinară. În cadrul acestui cerc, vor funcționa punctul de documentare tehnico-operativă și cercul utilizatorilor de calculatoare personale. Vom reveni cu

„Avem un sistem de învățământ modern, care asigură pregătirea cadrelor și forței de muncă pentru toate domeniile. Acum este necesar să facem totul pentru ridicarea nivelului învățământului la cerințele noii revoluții tehnico-științifice, la cerințele societății socialiste multilateral dezvoltate“.

NICOLAE CEAUȘESCU
(Din Cuvîntarea la Congresul Științei și Învățământului)

Exigențele muncii A.S.C.

Desigur, este plăcut să ne gândim încă o dată la frumoasele rezultate obținute de Asociațiile Studenților Comuniști din centrul nostru universitar în ultima ediție a întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților“. Ele sînt cunoscute: 8 din cele 12 facultăți au ocupat locuri „pe podium“, 3 pe cea mai înaltă treaptă. Rezultat care ne situează pe o poziție de frunte în țară. Ce frumos... ne gândim, și poate uităm (dar numai pentru o clipă) că de câteva zile ne aflăm în etapa a doua a unei noi ediții, 1985/1986, în care am intrat cu „povara“ grea dar, mobilizatoare a succesului care se cere egalat — spunem cu modestie, dar de fapt știm cu toții că aceasta nu poate să însemne decît — depășit.

Etapa întâi, tocmai încheiată, reprezintă primul pas spre rezultatul propus; în termeni sportivi putem spune că ne încadrăm în graficul unei curse care poate asigura performanța dorită, dar numai în condițiile unei continuări corespunzătoare. Îmbucurătoare în acest sens sînt rezultatele sesiunii din iarnă, care reprezintă un real salt față de situația din anul trecut. Atenție! — în întrecere se punctează în mod suplimentar progresele realizate față de etapa similară din anul universitar precedent). Tot în contul primei etape s-au înscris și premiile obținute la Seminarul Științific Studențesc și cele din Festivalul Artei și Creației Studențești.

Și pentru că am amintit de Festivalul Artei și Creației Studențești, poate nu este de prisos să observăm încă odată (pentru că mai sîntem confrunțați uneori cu confuzii în această direcție): întrecerea „Fiecare A.S.C.“ nu este una profesională; ea cuprinde practic toate laturile activității A.S.C., reflectînd astfel viața de asociație în toată complexitatea acesteia. Alături de activitatea culturală și profesională amintite mai sus, indicatorii întrecerii cuprind și rezultatele obținute în pregătirea politico-ideologică a studenților. Bineînțeles nu lipsește nici sportul; atenție! — în etapa a doua se

desfășoară toate campionatele naționale universitare, precum și întrecerile între facultățile și institutele de același profil.

Un domeniu dificil care necesită mult efort, dar în care contribuția noastră, a studenților a fost și rămîne de mare importanță, este cel al muncii patriotice. O observație care se impune în acest punct: nu este suficientă realizarea și depășirea de către un colectiv a planului global de venituri din muncă patriotică; acesta trebuie îndeplinit în parte pentru fiecare capitol: — deșeurii metalice, — deșeurii de hîrtie, — ambalaje de sticlă, — lucrări în agricultură, — acțiuni edilitar-gospodărești, de cercetare, proiectare și servicii, — alte materiale re folosibile. Colectivele noastre sînt datorate cu realizări superioare la toate aceste capitole, în etapa a doua.

Dacă am început cu aspectele profesionale ale întrecerii, vom reveni în încheiere tot la ele, amintind că semestrul II este cel al concursurilor profesionale și al sesiunilor de comunicări științifice — alte obiective ale întrecerii între colectivele studențești.

Înainte de a ne ura nouă, tuturor studenților timișoreni, mult, mult succes în etapa a doua, hotărîtoare, a întrecerii, încă două precizări:

— Activitatea de gospodărire și administrare a căminelor și cantinelor constituie obiectul întrecerii „Căminul — școala a vieții în colectiv, de educare comunistă a studenților“. La nivel național complexul nostru studențesc a obținut în ediția 1984/1985 premiul III. Un rezultat care se cere îmbunătățit.

— Să nu uităm că întrecerea „Fiecare A.S.C.“ nu se desfășoară numai pe plan național, între facultăți, ci în primul rînd în sîntul facultăților, între grupe și ani de studiu. Ca după fiecare ediție, colectivele fruntașe vor fi recompensate prin excursii.

SUCCES!!!

NADIA BECHERESCU
(anul V Teh. Chemică)
șefa comisiei profesionale
a Consiliului U.A.S.C. C.U.

Activitatea cercurilor de pregătire a cadrelor

Punînd consecvent în centrul activității politico-educative munca pentru formarea și consolidarea conștiinței socialiste, a personalității multilaterale a studenților, asociațiile studenților comuniști din Centrul Universitar Timișoara acționează atît pentru aprofundarea de către studenți a cunoștințelor însușite la disciplinele de științe sociale, cît și în direcția lărgirii orizontului politic și cultural al acestora, astfel încît să fie în măsură să interpreteze corect și să acționeze, în orice împrejurare, în spiritul și pe baza principiilor socialismului științific, ale politicii partidului și statului nostru, a indicațiilor și orientărilor cuprinse în cuvîntările secretarului general al partidului, **tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU**.

Parte integrantă a sistemului de educație comunistă a studenților, activitatea cercurilor de pregătire a cadrelor A.S.C. are drept scop să răspundă acestor deziderate formulate în documentele de partid și de stat.

Activitatea de pregătire politico-ideologică și metodică a cadrelor A.S.C. se realizează în centrul nostru universitar prin cuprinderea tuturor activităților în cercuri organizate la diverse niveluri organizatorice.

Organizată în mod diferențiat, astfel încît membrii aceluiași organ să facă parte din același cerc, activitatea de pregătire politico-ideologică stă în atenția permanentă a Consiliilor A.S.C. (U.A.S.C.) din Centrul Universitar Timișoara.

Analiza muncii desfășurate în acest domeniu, relevă faptul că aceasta s-a desfășurat cu o bună ritmicitate și problematica pusă în dezbatere a fost mai bine ancorată la realitățile concrete din viața colectivelor studențești.

Demne de menționat sînt acțiunile care s-au organizat în acest semestru pentru cercurile de pregătire a cadrelor A.S.C. la Casa de cultură a studenților, unde prin folosirea mijloacelor de care dispune (proiecții de filme, diapozitive, organizarea unor întîlniri cu reprezentanți ai comitetului de partid, a unor mese rotunde simpozioane, etc.) s-a urmărit sporirea valențelor educative ale acestei activități.

În ceea ce privește conținutul activității desfășurate, deși în majorita-

tea cazurilor s-a înțeles necesitatea pregătirii sistematice a cadrelor A.S.C., atît sub aspect politico-ideologic, cît și din punct de vedere metodic, s-a constatat că accentul a fost pus pe realizarea unor dezbateri politico-ideologice, partea de pregătire metodică lăsîndu-se mai ales pe seama instruirilor periodice, organizate la diverse nivele.

Folosirea formelor muncii concrete în activitatea politico-ideologică (schimburi de experiență, îndrumare și control, etc.) are drept scop dobîndirea unui conținut metodic, de orientare a muncii organelor A.S.C. din institute și facultăți. Se poate aprecia că nu s-a înțeles de către toate cercurile de pregătire politico-ideologică a cadrelor A.S.C. necesitatea permanențării acestor acțiuni.

Referindu-se la activitatea desfășurată în cercurile ce cuprind membrii birourilor A.S.C. de an, se impune observația că aceasta nu s-a desfășurat la nivelul exigențelor actuale, deși din punct de vedere organizatoric au fost create toate condițiile necesare unei activități eficiente. Avînd în vedere faptul că aceste cadre își desfășoară activitatea la nivelele de bază ale asociației noastre, unde se înfăptuiesc, de fapt, toate măsurile inițiate și ținînd cont că experiența acestora este relativ scăzută, se impune pentru viitor, ca o direcție majoră, redimensionarea activității acestor cercuri, realizarea unui salt calitativ în toate acțiunile planificate.

Considerăm că dinamizarea activității acestor cercuri politico-ideologice trebuie să constituie una din principalele coordonate ale muncii asociațiilor studenților comuniști din Centrul Universitar Timișoara, aceasta fiind posibilă numai prin reconsiderarea activității lor, evitarea șabloanelor prin găsirea unor modalități atractive de expunere a temelor, imprimarea unui caracter viu tuturor acțiunilor cercurilor de pregătire a cadrelor de asociație, găsirea unor modalități de finalizare a acestor activități (acordarea unor certificate de absolvire, diplome, etc.), toate acestea fiind în măsură să determine o eficiență crescută.

COSTINEL DOBRE
an III Șt. Economică, vicepreședinte
al Consiliului U.A.S.C. — C.U.

Tovarășe Ioan Grozescu, sintezi de aproape un deceniu șef al O.J.T. Timiș, care nu pește mult timp v-a împlini cincisprezece ani de la înființare. În tot acest timp a existat o permanentă preocupare pentru lărgirea și perfecționarea bazei tehnico-materiale, dar și pentru îmbunătățirea prestațiilor, încît să se vorbească despre acestea la modul superlativ. Care sînt măsurile concrete luate în ultima perioadă pentru ca marca turistică timișeană să fie onorată pe măsura valorii sale?

— Colectivul de oameni ai muncii din cadrul O.J.T. Timiș acționează cu dăruire și abnegație, alături de ceilalți oameni ai muncii timișeni, pentru transpunerea în viață a istoricelor documente aprobate de Forumul comunistilor, privind dezvoltarea economico-socială a patriei în cincinalul 1986-1990 și în perspectivă pînă în anul 2000. Datorită noastre este de a face totul pentru a crea posibilitățile practicării unui turism modern și în acest colț de țară, la nivelul exigențelor mondiale, pentru cunoașterea frumuseților și istoriei meleagurilor noastre, a marilor împliniri și cutorii ale acestei epoci luminoase, „Epoca Nicolae Ceaușescu“. Pornind de la faptul că într-adevăr dispunem de o bază tehnico-materială corespunzătoare (volumul fondurilor fixe a crescut în cei aproape cincisprezece ani cu 40,3 la sută, dispunînd la ora actuală de peste 4.600 locuri de cazare și 7.707 locuri de alimentație publică), care a făcut ca în această perioadă volumul întregii activități să crească cu aproape 630 la sută, în vederea păstrării bunului nostru renume am prevăzut acțiuni coordonate atît la nivelul oficiului, cît și la cel al unităților, mîltînd, în baza Programului special de măsuri elaborat de conducerea Ministerului Turismului, pentru revitalizarea întregii activități de turism intern și internațional. În municipiul Timișoara

Premisele unei rodnice colaborări

vom construi un hotel balnear în vecinătatea „orașelului studențesc“, avînd o capacitate de 300 locuri de cazare, restaurant, bar de zi, terase acoperite, bază de tratament (în care se vor aplica peste 500 de proceduri majore pe zi), bowling. În Lugoj am prevăzut extînderea hotelului „Timiș“ cu 96 de locuri pentru alimentație publică. De asemenea, se vor aduce modernizările necesare trecerii complexului „Continental“ în categoria lux, prin aceasta ridicînd ștacheta exigenței îndeosebi la capitolul prestații. Ne îngrijim în continuare de valorificarea superioară a bazei materiale contractate în stațiunile din țară, dar și menținerea manifestărilor gastronomice binecunoscute de acum și de numeroși vizitatori din alte zone ale țării, cum ar fi: „Joaia bănățeană“ la restaurantul „Continental“, „Cina pescărească și vînătorească“ de la crama „Bastion“, „Serile lugojene“ de la restaurantul „Dacia“.

— Cum ieșiți în împlinirea dorinței pentru mișcare, pentru turism a tineretului?

— Oficiul nostru stă la dispoziția organizațiilor de tineret din școlile și institutele de învățămînt superior din județul Timiș cu o paletă largă de acțiuni turistice specifice vîrstei. Astfel, organizăm foarte multe excursii de studii și documentare, prin acestea imbinîndu-se armonios dorința lor de a cunoaște frumusețile patriei cu necesitatea consolidării cunoștințelor teoretice dobîndite. În perioada vacanțelor organizăm excursii tematice, dar și tabere de odihnă pentru

elevi și studenți în stațiuni balneoclimaterice, în cabane și hanuri turistice, în popasuri turistice. Pentru acest an se vor realiza serii de tratament în următoarele stațiuni balneoclimaterice: Buziaș și Calacea (tratamente cardio-vasculare și reumatismale, Căciulata, Călimănești Eforie Nord, Felix, Herculan, Neptun, Sinaia, Techirghiol, Vatra Dornei. Vom avea și serii de odihnă la Bușteni, Durău, Păltiniș, Poiana Brașov, Sinaia.

În ultimul timp s-a pus accentul pe valorificarea drumurilor și potecilor din zona montană a județului (masivul Poiana Ruscă), întreținerea celor șapte trasee omologate și incurajarea drumețiilor.

— Iar mijloacele cele mai eficiente ale colaborării oficiului cu studenții ar fi...

— La acest capitol trebuie să amintim în primul rînd studenții colaboratori externi, care reprezintă elementul de legătură între O.J.T. și mediul studios, ei fiind artizanii reușitei unui număr mare de activități. De altfel un procent de peste 50 la sută dintre ghizii interpreți ai O.J.T. Timiș este reprezentat de studenți și cadre didactice.

Pentru satisfacerea cerințelor crescînde ce se impun în lumina documentelor de partid și de stat pe lîna integrării învățămîntului cu cercetarea și producția și a ridicării calității serviciilor în activitatea de turism, între Ministerul Educației și Învățămîntului și Ministerul Turismului, s-a realizat o convenție care stipulează atragerea studenților cu un profil etico-moral corespunzător, buni cu-

noscători ai unei limbi de circulație internațională, în corpul de ghizi, urmînd ca activitatea desfășurată în cadrul unităților de turism să fie recunoscută, în limitele normelor legale, ca practică productivă.

Dorînd ca ofertele noastre să ajungă cît mai prompt în mediul studențesc, căutăm mijloacele cele mai adecvate de popularizare (cum ar fi bunăoară revista „Forum studențesc“, dar și Studioul de radio, de care știm că beneficiază studenții în Complexul lor). Așteptăm propuneri concrete din mediul studențesc, intrucît orice sugestie este binevenită pentru îmbunătățirea activității noastre.

— Și gîndindu-ne că proxima vacanță a studenților este abia în vară, ce oferte externe puteți propune?

— Desigur și în acest an vor fi organizate o serie de excursii în grup în U.R.S.S., R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacia, R.P. Ungară.

La complexul „Continental“ a fost deschisă o sală de jocuri electronice, a fost extins shopul, iar în holurile principalelor hoteluri au fost realizate expoziții de prezentarea produselor întreprinderilor timișene. Studenților străini le oferim interesante programe turistice care cuprind trasee mai lungi (Timișoara — Belgrad — Triest — Veneția și retur sau Timișoara — Belgrad — Salonic — Atena și retur).

Considerînd că toate acestea sînt premisele unei rodnice colaborări, așteptăm participarea efectivă și afectivă a tuturor studenților.

CONSTANTIN BOICI
CONSTANTIN MARASCU

forum studențesc

revine

„HOLUL —
cartea de vizită
a căminului
și a locatarilor
săi”

Căminul este prin definiție, fără pretenții de rigoare științifică, locul în care ne petrecem cea mai mare parte din timpul studenției noastre. Grupate în Complex sau răspândite în jurul facultăților institutelor timișorene, clădirile lor constituie puncte de reper bine definite în viața studenților.

De aceea, după aproape doi ani de la apariția în revista noastră a articolului „Holul — cartea de vizită a căminului și a locatarilor săi”, trecem din nou pragul lor, pentru a vedea modul în care factorii de răspundere se achită de problema deosebit de importantă a propagandei vizuale.

Căminul I C. Dacă e să judecăm după conținutul gazetei de perete aflată la intrare, aici locuiesc studenții Facultății de Mecanică. Articole standard și patriotism local. O gazetă bine realizată umple spațiul central al holului: umor de calitate, sport, știri de ultimă oră și ceva poezie. La ieșire, vrei să vezi, dai peste panoul de afișaj al căminului. Problema esențială: schimbarea lenjeriei. Credem că ar fi mai bine ca rufe murdare să se spele (citește: „schimbe”) în familie, nu chiar în văzul lumii.

La căminul 2 C, multe culori. O ambianță plăcută. Citeva fete privesc cu reproș spre studenții de serviciu de la poartă (dar ei, nu și nu l... „că-i control în cămin”). Lingă ele, semnul de întrebare al unei dileme de actualitate, de a cărei rezolvare se ocupă gazeta „Electrotehnicistul”: „Cine va decide. OMUL sau ORDINATORUL și ce va decide?”. Citeva săgeți vizibile de la mare depărtare, pe întuneric sau ceață, semnalează prezența gazetei energetice și a nelipsitului grafic al consumului de curent electric: linii drepte, curbe rigurose trase, treabă inginerască, ce mai...

Mult căutatele cămine 20 C și 21 C, „surorile” politehniste, își întâmpină vizitatorii (și nu numai pe ei) cu mai nimic sau cam așa ceva. Chimistele și-au așezat la loc de cinste „Oglinda căminului”, spre îndrumarea unor „Don Juani” rătăciți prin labirintul coridoarelor, pentru a evita descinderi în locuri (citește „camere”) unde nu sînt așteptați. Urmărind evenimentele semnalate

pe amintitul panou, este imposibil să nu te podidească amintirile din vacanța încheiată de vreo două luni.

Colegele lor de la Mecanică (20 C) par să fie adevrate lozinci: „Ori totul, ori nimic!” Așa că nimic. Ba nu! Ceva tot se mai găsește: componența comitetului de cămin (să știe lumea cine-s șefe!) și câteva aspețe „se află în clubul de la etajul I”, susține proaspăta președintă a comitetului de cămin. O credem pe cuvînt, fiindcă de urcat... e mai greu. Vorba aceea: cine reușește să înșelea vigilenta cerberilor la poartă, etc. să ocolească controalele care se țin lanț, dacă nu are ce să mai facă, să treacă și prin club. Are ce vedea... Parol!

La 19 C lucrurile se schimbă. Curată dezlanțuire feminină! De la „10 sfaturi pentru a fi moderne” (în imagini n.n.), pînă la nostalgicele toamne („și a venit iar campania agricolă” — unii spun că s-a și terminat!), ai de unde alege. Se vede că „prințesele” s-au gândit să indulcească așteptarea „voinicilor” veniți din „neștiutele colțuri ale Complexului”. Și pentru că, de obicei, fetele se lasă așteptate, află și ce se mai întâmplă prin lume, consultînd panoul dedicat evenimentelor politice internaționale. Se pare deci că și politehnistele pot face treabă bună, trebuie însă spirit gospodăresc și permanenta preocupare a celor în drept.

Cămin cu frumoase tradiții, 7 C nu se dezmințe nici în această toamnă. Multe lucrări de grafică, sfaturi pentru boboci, afișul cultural la zi, lată doar câteva din temele propuse de către colectivele de redacție.

De pe un panou central ne zîmbesc membrii comitetului de cămin. Unul dintre graficienii prezenți pe „simezele” din hol și-ar dori un cămin mixt...

Mixt sau nu, fetele din căminele 20 C și 21 C n-ar face rău să mai treacă din cînd în cînd prin holul acestui cămin. Poate învață și membrele comitetului de cămin cite ceva.

Holul căminelor 1 și 2 ale I.M.T.-ului. Te întâmpină de la intrare o cohortă de gazete, afișe și lozinci. Saltul calitativ față de anul precedent este evident. Fiind acasă la mediciniști, nu se putea să lipsească „Gazeta sanitară”. Conținutul, demn de cel care l-au elaborat, prezintă ultimele realizări ale economiei naționale în acest domeniu. Și deoarece în aceste cămine locuiesc și studenți străini, pe coridoare poți admira imagini din Irak, Siria, R.D.G., grupate pe panouri tematice.

Se pare că și aici, ca și în mai toate locurile pe care le-am vizitat, lucrurile au fost luate în serios, propaganda vizuală tinzînd să devină propagandă vizuală. Nu ne rămîne decît să recitim apelul cu care se termina articolul de acum doi ani, adresat (î)responsabililor din domeniu și să-l modificăm, cu unele mici excepții, urîndu-le celor în drept (fără „i”) să ne confirme speranțele (îndreptățite) pe care le-au reaprins. Vom reveni.

BOGDAN POPESCU

O analiză exigentă a modului în care studenții căminiști au înțeles să contribuie la înfrumusețarea căminelor, relevă faptul că, în majoritatea cazurilor, propaganda vizuală — ca mijloc de informare și educare — a cunoscut un sensibil salt calitativ.

Este necesar ca și în continuare, prin muncă și inițiativă, printr-o atitudine responsabilă și fermă, să se asigure îmbunătățirea agitației vizuale din toate căminele studențești.

În acest sens, fiecărui comitet de cămin îi revine sarcina de a elabora planuri de măsuri privind folosirea formelor și modalităților specifice, inițierea de noi acțiuni în cadrul ciclului tematic „Căminul-școală-vieții în colectiv”.

FORUM STUDENȚESC

TOP „C”

În urma centralizării rezultatelor obținute după prima etapă a întrecerilor între căminele, cantinele și complexele studențești din cadrul ciclului tematic de activități politico-educative „Căminul — școală a vieții în colectiv”, clasamentul se prezintă astfel:

CAMINE STUDENȚEȘTI

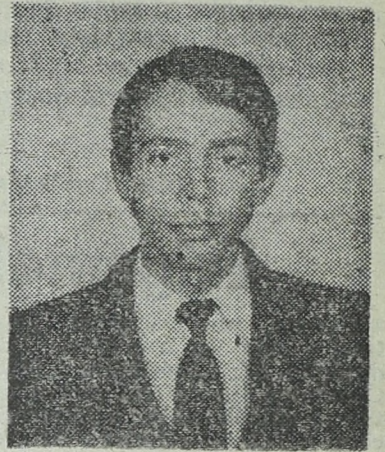
Locul I 14/C 90 puncte; II 1 M.V.; 7/C 89,50 puncte; III 11/C; 20/C 88,60 puncte; IV 2 M.V.; 13/C 88,33 puncte; V 2/C; 12/C 87,5 puncte; VI 19/C; 1/C 86 puncte; VII 21/C 84 puncte; VIII 2 I.M.T. 82,5 puncte; IX 9/C; 22/C; 18/C 82 puncte; X 15/C; I I.M.T. 80,66 puncte; XI 3 I.M.T. 80 puncte XII 16/C 79,33 puncte; XIII 10/C 79 puncte.

CANTINE

Locul I „U” 48,5 puncte; II 1/C 46 puncte; III 2 M.V. 45 puncte; IV I.M.T. 42 puncte.

COMITETUL STUDENȚESC DE COMPLEX

„... Voi trage
terminalele
calculatorului
la sediul
asociației”

noștințe acumulate în decursul anului le poți valorifica la un concurs, cu un minim de revedere anterioară, nu văd ce este rău în asta.

— Mihai, îmi amintesc o frază amuzantă, din interviul realizat cu tine după Conferința ASC din martie, referitor la marea ta dragoste „calculatorul” și noua funcție: secretar al Consiliului ASC Electrotehnică, care îți răpea din timpul dedicat pasiunii: „... voi trage terminalele calculatorului la sediul asociației”.

— Ei bine, acum a trecut destul timp, spune-mi te rog, cum te-ai descurcat?

— Cel mai în măsură să răspundă despre activitatea mea de asociație ar fi Liviu Tomșa (președintele C.A.S.C. Electro), așa că te rog să-l întreb pe el.

Cu terminalul este o problemă mai complicată; cu amînarea achiziționării unui „Independent” de către facultate, problema noastră a rămas și ea „suspendată”. A trage un cablu de la Centrul de calcul este mult prea complicat și nu intră în plan, dar în curînd o parte din complicata evidență a Comisiei Organizatorice de la Electrotehnică va fi realizată pe calculator. După cum vezi am luat foarte în serios problema.

— Cînd ai timp liber, ce alte domenii te mai preocupă?

— Nu prea am noțiunea de timp liber în sensul comun. A.S.C.-ul și calculatoarele — principalele pasiuni — sînt și ele ocupații de „timp liber”, avînd în vedere că sînt studenți la ETC. Pentru mine, timpul „liber” — adică nefolosit — reprezintă întotdeauna o pierdere, iar relaxarea și odihna se fac trecînd de la o activitate la alta. Îmi place mult natura, munții și înotul. Pînă la un accident stupid am făcut orientare de performanță, dar plăcerea de a mă plimba prin păduri mi-a rămas. Sînt radioamator autorizat (YO2CHS), dar din păcate foarte rar de auzit în „eter”. Fizica, matematica și alte științe fundamentale se pot număra și ele printre pasiuni, îmi place muzica bună, indiferent de gen. Din vara aceasta s-a mai adăugat o „păsărică” și anume jocul de GO, unul din cele mai vechi jocuri de inteligență născocite de om, cu care doar șahul se poate compara fără să pălească. Adus printre colegi, jocul a prins foarte repede și sîntem pe cale de a înființa un cerc de GO la facultate. Pe ultimul loc în enumerare dar poate pe primul în ordine de importanță, se află dorința de a învăța ceva nou de fiecare dată cînd am această ocazie.

— Anul acesta vei mai ține curs? Ai ceva modificări în metoda de predare?

— Sper că oferta mea — „Introducere în sistemul de operare CP/M pentru calculatorul M18” — va fi acceptată. Din nou o continuare a cursurilor anterioare, mai detaliat de această dată, dar fără modificări esențiale în metoda de predare, a cărei bază rămîne lucrul efectiv pe calculator.

— Ce gânduri de viitor ai? Unde îți-ar place să lucrezi? Crezi că îți-ai putea realiza dorința?

— Gîndurile de viitor cred că ar umple spațiul disponibil a vreo două reviste ca cea de față, deci le las pentru alte discuții — și mai ales discuții fără carnețel. Mi-ar place să lucrez într-un loc unde să-mi pot folosi și la maxim cunoștințele de electronică și calculatoare, unde să fiu cît mai util dezvoltării țării.

Sper să-mi pot realiza această dorință, în orice loc unde va fi nevoie de mine, chiar dacă nu în ITC, Microelectronica sau Romcontrol.

CARINA CARASINIU

Ne-am întrebat vreodată, cei ce nu am avut prilejul să trecem pragul unui spital, ce se întâmplă în spatele acestor ziduri? Am încercat măcar o dată, să ne imaginăm forfota calculată de pe coridoarele spitalului, din sălile de operație, din laboratoare, frunțile încruntate ale medicilor, lumina de recunoștință de pe chipul celor ce au fost vindecați?

Am găsit răspunsul întregindu-mi pulsul vieții la serviciul de urgență al Spitalului clinic județean nr. 1 din Timișoara, ... într-o zi de februarie a anului 1986. Ne prezentăm la cabinetul de medicină internă unde simțem întimpinați de dr. Ioan Sporea și dr. Mărioara Rîmneanțu. Doar câteva minute de așteptare și...

... intră în cabinet, însoțit de familie, J.P., în vîrstă de 44 de ani. O figură inexpresivă, obosită, trădînd o stare de sănătate precară. Dispneizează și tușește. Calculat în mișcări, bolnavul indică cu greutate inima. „Dureri precordiale? Un ECG” — șoptește ca pentru sine medicul. Pînă i se va face această examinare paraclinică, este necesară orientarea diagnosticului. Frapează cianoza extremităților. Cîteva întrebări scurte conturează un început de anamneză. „Xilină!”. Totul este rigid, neprotocolar. Pînă și privirile schimbate în grabă cu asistenta. Se intervine prompt, dar compresiunea sinusului carotidian determină o ameliorare pasageră a tahiaritmiei. În plus, se constată și un deficit de puls. Deci, xilină! „De cît timp suferiți de inimă?” — Întrebarea e pusă cu un scop anume. Răspunde precipitat, persoana care îl însoțește: „Sînt ani buni de atunci. L-am și atras atenția să nu facă excese...” Transportat în sala de urgență cardiocirculatorie, bolnavului i se face o electrocardiogramă. Asistenta medicală, Mariana Mocuța lucrează rapid și bine — o dexteritate care justifică experiența multor ani de serviciu.

„Cu cît diagnosticul e mai complex, cu atît cazul devine mai interesant din punct de vedere medical” — ne spune dr. Mărioara Rîmneanțu. Bolnavul prezintă o bronhopneumopatie cronică obstructivă și un flutter atrial. ECG, cu examenele de laborator și o radioscopie pulmonară, plus examenul clinic al bolnavului, obiectivează un diagnostic precis în fața căruia se impune o anumită conduită terapeutică.

Cuvintele se rostesc sacadat, venite

O noapte friguroasă de început de an. Timișoara doarme fără grijă. Și totuși, undeva, nu există liniștea somnului, ci încordare, profesionalitate și omenie — într-un cuvînt UMANITATE. Acel „unde-va” înseamnă, telefonic, 061 sau 1.13.13. Adică Stația de Salvare de pe lângă Spitalul clinic județean nr. 1. Tov. ing. Petre Pop, coordonator tehnic al stației, ne furnizează cîteva detalii utile: „Stația de Salvare dispune de un parc de 42 autovehicule care arondează întreg municipiul Timișoara și comunele subordonate. Toate urgențele acestui teritoriu sînt rezolvate prin intermediul celor 14-16 mașini ale Salvării folosite în medie pe tură”.

Așadar, 061... Cine va răspunde?

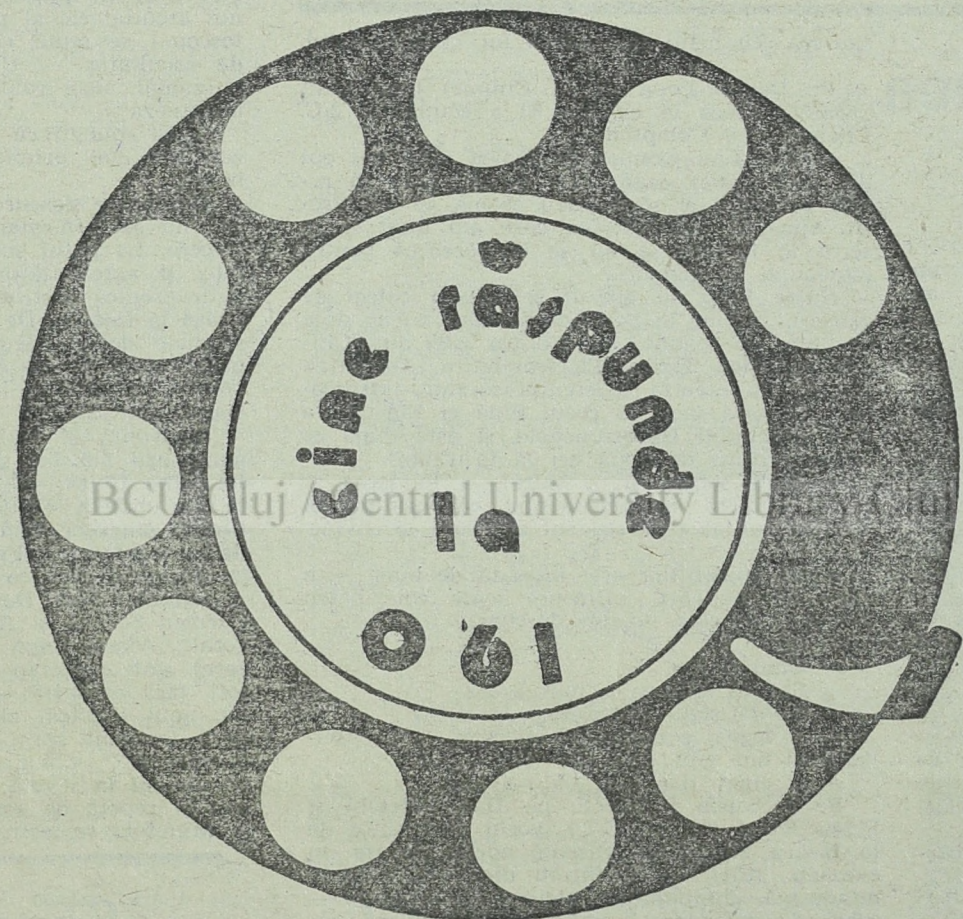
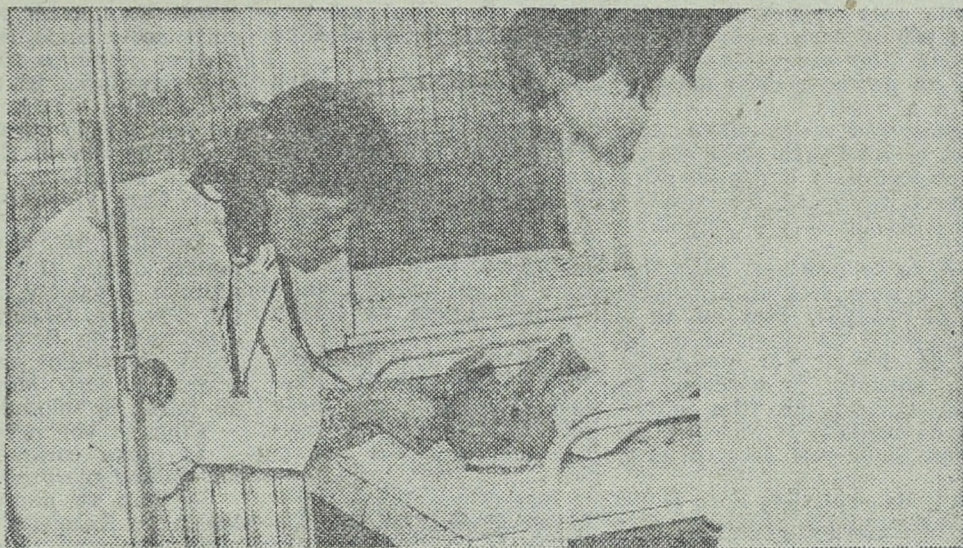
„MI-A FOST TEAMĂ PESTE NOAPTE!”

Rodica Munteanu, telefonistă în tura de noapte, răspunde solicitărilor: „Da, Salvarea! Unde? A mai fost văzut de alt medic? Așteptați confirmarea telefonică. Cine solicită urgența?”

Întrebările se repetă stereotip, fiind necesare pentru completarea fișei de solicitare a autosalvării. Se dă alerta. Ușile se trîntesc cu zgomot. Se dau ultimele indicații. Se notează adresa solicitării: str. Orșovei, cartierul Calea Aradului-Vest. Pornește brusc motorul unei mașini. Scrișnete de roți. Medicul de gardă la Stația de Salvare, dr. Mircea Codaș e plecat în intervenție. Ninsorea deasă și cerul plumburiu micșorează vizibilitatea sub 33 m. Ștergătoarele de parbriz devin indispensabile. Tăcere. Girofarul pus în funcțiune răspîndește lumini multicolore. La intersecția cu str. Cluj, o mașină cedează trecerea. Lîngă librărie, conform înțelegerii telefonice, ne așteaptă un cetățean care ne conduce printr-un labirint de străzi și blocuri spre adresa bolnavei.

Așadar, B.C., în vîrstă de 54 de ani, afirmînd dureri, vărsături, transpirații și oboseală marcată.

Semnele sînt neconcludente. Ce ar putea fi? Cîteva întrebări utile și tristul adevăr iese la suprafață. Cum? (este incredibil!). Durerile persistă de 24 de ore? De ce nu s-a apelat la medicul de circumscripție? De ce s-a așteptat sosirea nopții?

În fața unor asemenea întrebări, acuzatoare, gazda bate în retragere: „Dacă ar fi cedat între timp...” Condiționalul optativ nu-și justifică prezența în acest moment.

Oricum, medicul rămîne medic, iar menirea profesiei sale este de a ajuta oamenii atunci cînd este nevoie. Pentru sedarea durerii, bolnavei i se administrează intramuscular un analgezic. O rețetă prescrisă și indicațiile de rigoare completează actul medical de urgență. La plecare, în ochii bolnavei pot citi siguranța și bucuria pe care ți-o dă prezența medicului lîngă tine. Acum, la orele 22.30. Destăinuirea gazdei alungă unda de confort psihic din sufletul ziaristului: „Mi-a fost teamă peste noapte!”

Dar în timpul zilei?

Leitmotivul unei solicitări de urgență. Și în acest timp, în altă parte... cîte nu se pot întîmpla? Nu! Nu s-a întîmplat ceva deosebit... Doar o solicitare ambiguă — suspiciune de parotidită epidemice. Ah, bolile astea ale copilăriei!

DIN NOU LA DRUM

Mașina Salvării aleargă în noapte. O nouă urgență. Undeva, pe strada Ion Ionescu de la Brad, blocul 12 A, un pacient așteaptă asistență medicală. Se vorbește

parcă dintr-o altă lume: „Hemisuccinat... un tonicardiac... Unde e Miofilinul?” Peste cîteva minute, cînd starea generală a bolnavului se ameliorează, se găsește loc și pentru confesiuni. „Este a doua mea noapte de gardă efectuată în calitate de medic stagiar — explică cu voce egală dr. Mărioara Rîmneanțu — Acum înțeleg cît este de importantă par-

ticiparea studenților mediciști în cadrul serviciilor de urgență medicală”.

Se apropie miezul nopții.

Alt caz. D.J., 28 de ani, ex-fotbalist divizionar C. Pășește anevoie. Respirație grea. Privire speriată. Insoțitoarea sa dă explicațiile de rigoare. Consultul medical atent, practicat cu discernămint, confirmă bătăile doctorului de gardă: sindrom hiperkinetic. Măsurarea tensiunii arteriale și interpretarea electrocardiogramelor certifică diagnosticul, excluzînd eventuale confuzii. Se administrează un sedativ și un analgezic. Deocamdată, atît i se prescrie o rețetă și i se fac cîteva recomandări de ordin general.

Acesta este praxiul medical. Secvențial, raportat la gravitatea fiecărei boli și repetat de mii de ori. Cam două mii de cazuri au beneficiat de asistența de urgență a Spitalului clinic județean nr. 1 de la începutul anului. O cauzistică impresionantă, atît sub aspect calitativ, cît și cantitativ, care nu are nevoie de alte comentarii.

Tirziu, la orele mici ale dimineții, se anunță o urgență majoră. S.E., în vîrstă de 48 de ani, cu o infecție severă (septicemică?) grefată pe o marcată stare debilă. În plus, o poliartrită cronică evolutivă, cu deformări osoase.

Actul medical, se derulează punct cu punct într-o ordine firească. Fiecare știe ce are de făcut. Se măsoară tensiunea arterială. „Cum? Numai 110/60 mm Hg? Are febră... Unde-i termometrul? Să vină tov. asistentă Mocuța să-l recolteze glicemia! Este o pareză? Care sînt cauzele infecției? Ceva urinar? Trebuie o radioscopie toraco-pulmonară. Semnele iritației meningeale lipsesc. Nemaipomenit! Nu, nu este nici o hemipareză. Să așteptăm rezultatele de la laborator... De ce nu vin?... Pregătiți o perfuzie!” ... Sosesc și rezultatele care infirmă o afecțiune pulmonară sau abdominală. Ce este de făcut?

... O întrebare la care niște oameni bine pregătiți profesional, dar mai ales inimoși și perseverenți, i-au găsit răspunsul, veghind neobosiți și dăruindu-și viața VIETIL.

pensarea inimii. „Un Furosemid. Mai mult, este inutil ACUM”. — mă previne. Avem timp să constatăm și prezența unei veritabile farmacii ambulante în imediata vecinătate a bolnavului, cît și altceva, mai dureros — neglijența familiei. Cu inocență suverană ni se pune la dispoziție un bilet de internare pe numele bolnavului, datat de două săptămîni (!) și parafat de medicul circumscripției teritoriale, dr. Gheorghe Șuvăgău. Justițiile sînt de-a dreptul hilare: „Am așteptat o zi ca să văd cum se simte...” Instantaneu, realizez profunzimea ideii formulate de către asistentul medical Ion Butoianu: „Cînd unii abuzează de serviciul de urgență medicală, este frustată de prim-ajutor o persoană cu adevărat bolnavă”.

VARIAȚIUNI PE ACEEAȘI TEMĂ

Discuția purtată pe indelete cu dr. Ioan Ometa, directorul Stației de Salvare, se prelungește pe tema taximetriei medicale — o obișnuință regretabilă a unora de a înțelege și interpreta rostul serviciului de salvare. „De cele mai multe ori — recunoaște dr. Ioan Ometa — am fost alertați pentru a acorda asistență medicală de urgență unor cazuri grave, dar și pentru o durere de mîsea, o injecție sau măsurarea unei tensiuni arteriale. Consider incalificabilă atitudinea unor persoane ce recurg la Salvare pentru a avea prioritate la consultul medical. În acest sens, este ridicolă replica unei solicitatoare care, beneficiînd de asistența de urgență (dispensarul medical era peste drum), motiva: „Oare ție ți-ar conveni să stai la dispensar la un rînd de zece-cinșpe înși?” Vreau să fiu bine înțeles. Acestea sînt abuzuri care nu au nimic comun cu noțiunea de urgență medicală. Dar poate că într-o zi...”

Punctele de suspensie înlocuiesc un apel. Un 061 la adresa educației sanitare a fiecărui cetățean. Cine răspunde?

Pagină realizată de:
GABRIEL BAIULESCU
DANIELA BOANGIU
AURELIA MAEȚI

Sesiunea — o stare de spirit

Acorduri discrete, umbre de taină căutând a-mi tulbura liniștea. Inchid ochii o clipă, două... Ingemănate delicat într-o poveste fără cuvinte, gândurile mimează contururi sufletești, iluzii... În freacă a acestor ciudate emoții, deslușind începutul de vis, căutam drumuri fără de întoarcere. Orele se petreceau neliniștite, unele pe altele, pregătind o întimplare firească, oriunde sesizabilă. Radicală schimbare de decor. Iz de cetini împodobite, de zăpezi și de cozonaci. Trenuri ticsite de întoarceri acasă iar în urmă, doar străzi pustii de complexe și cantine îmbătrânite. Vacanța. Ceva care începe și se termină fără unde de răgaz, ceva trecător dar frumos. Obsedată de simbolurile unei singure eternități, a aceleia de o clipă, mă trezesc fredonând. În cite dimensiuni imi trăiesc oare amintirile de reușesc să le cuprind pe toate, să mă amuz sau să mă întristez, să oftez sau să sper, în același timp...?

Caut cu privirea ceva drag, dar nu descopăr decât foaia aceasta pe care scriu de câteva minute, contemplând veselia feciorenică a nopții.

Reciteam de curind motto-urile generației mele, uitate cindva, într-un colț de suflet. „Pentru noi, viața e totul”. Mai are rost să mă întreb dacă așa e oare? Încerc să cred că totul nu e altceva decât o invitație la sine însăși, la o deplină fuziune cu tot ceea ce există în și prin tine, cu tot ceea ce se numește și poate să fie, viață. Cum se tălmăcesc unele pe altele cuvintele, poposind adesea la porți de suflet sau străbătindu-l nebune, de la un capăt la celălalt!

Mă așez istovită de nostalgii, în timp ce privirea, printr-o nefericită coincidență poartă alături, descoperind inexplicabil de-a dreptul, dificilul examen de geometrie. Cum se mai destramă visurile într-o puzderie de realități, cum mi se mai strânge inima de teamă. Oricum, de bun augur să fie, să ne urăm baftă cu zimbetul pe buze și să ne bucurăm de ea. Sub sceptrul impresionant al sesiunii, de cite nu s-ar mai putea bucura, fără doar și poate, studentimea timișoreană?! Dincolo de impactul cu atmosfera febrilă a examenelor, ar încerca să-și inchipuie de pildă, o primăvară superbă, un film extraordinar, spectacole ale căror cronici să întregească rubricile avide de noutate și excepție ale Forumului, cursuri coplesitoare sau o mare poftă de învățat chiar. Și ar mai încerca să-și inchipuie și altele, cite și mai cite, știute, spuse sau uitate.

Mi-e teamă de orice început, oricât de mult l-aș dori. O stranie împletire de gânduri săvirșind finalitatea primului gest, acela care imi dă certitudinea că m-am hotărât: BUNĂ DIMINEAȚA, SESIUNEA!

DANA MIHAILOVICI

Note pe marginea unor... note

„Software” sau... „hardware”? Cum doriți! Sînt cuvinte insulare, decupate, parcă, dintr-un dicționar de antonime, care, evident, își au propria lor semnificație lingvistică.

Să ne oprim, totuși, la unul dintre ele, la primul, de exemplu, care nu este nici pe departe atât de „soft” (N.A. — ușor) pe cît pare, și să vedem cam ce ar putea să reprezinte acesta pentru un student la Electrotehnică. Ca să fim siguri că explicația ne va parveni din partea unui electrotehnist, să-l căutăm la facultate într-o zi cu examene... Il identific în persoana lui:

- Eugen Sima, anul IV — A.C., grupa 341.
- Așadar Eugene, explică-mi, te rog, ce este cu acest „software”, pe care, sincer să fiu, îl înțeleg doar tradus separat. Bănuiesc că este un cuvînt de cod. (Îl văd zimbînd, strecurîndu-și cu grijă indexul într-unul din buzunare).
- Da, este de fapt cîr subsecția noastră și, din punct de vedere tehnic, reprezintă un ansamblu de concepții privind proiectarea, testarea, realizarea și implementarea sistemelor de program destinate optimizării unui sistem de calcul. Ceva frumos, dar și dificil în același timp. De pură specialitate...
- Te-am văzut înaintea, ieșind cu un carnet de note în mîră. A fost greu examenul?
- „Tehnică impulsurilor și circuite de comutare”, deci materia pe care am pregătit-o pentru examen, face parte și ea din „software”. În concluzie, n-a fost prea ușor. Am luat nouă.
- Și cît timp ai învățat?
- Aproximativ zece zile plus restul anului. Oricum, trebuia să respectăm angajamentul asumat...
- Adică?
- Studenții grupei noastre și-au luat angajamentul de a încheia ambele sesiuni fără rezerve. Pînă acum ne-am respectat promisiunea. Mai avem un examen și, apoi, vacanța...
- Da! Neapărat vacanța. Mult succes și... nu uitați angajamentul!

☆
In amfiteatrul „Victor Vlad” al Facultății de construcții, grupa 131 a anului III — C.C.I.A. este în febra ultimilor retușuri preexaminatorii. Se mai răsfoiește cu rapiditate cite un curs, se mai aranjează cite o cravată sau un cîrlionț. Iei-colo, oftaturi pline de subînțeles anticipază dificultatea examenului. Toată forfota dispare în momentul în care tov. prof. dr. doc. Ion Filimon, șeful catedrei de Beton armat și precomprimate, anunță subiectele pentru proba scrisă: — Pierderi de tensiuni în armăturile preîntinse și postîntinse ale betonului comprimat. Mărimea deschiderii fisurilor elementelor de beton armat și Secțiunea simetrică de beton armat solicitată la compresiune excentrică.

Un calm total coboară asupra întregului amfiteatru. Se scrie... se scrie...

Printre studenți, un tînar înalt, cu privire sigură. Umple, concentrat, pagină după pagină. În sfîrșit, lasă stiloul pe masă și fața i se destinde într-un zîmbet ce aduce a triumf.

- În aceeași stare de bună dispoziție iese și de la examenul oral.
- Zîmbiți așa mereu, Sorin Iovan?
- Aproape...
- Nici nu l-am mai întrebat dacă a luat zece

sau nu Zimbetul și privirea lui spuneau totul.

☆
Pe Daniei Popa (II — Chimie) l-am găsit „acasă”. Adică în camera 83 a căminului 2/C. Citea efectul Compton.

— Am avut examen de Fizică. Am luat opt din cauza unor ezitări. De aceea vreau să revăd subiectul și să-mi dau seama ce am greșit. Sper că noțiunile pe care am uitat să le scriu în lucrare să mi se întipărească pentru totdeauna în memorie.

(Între timp au apărut și ceilalți colegi de cameră. „Acum, în perioada sesiunii nu ne prea dezlipim de scaune. La ordinea zilei sînt Chimia analitică, Fizica, Electrotehnica. Am uitat efectiv, de „teoria existențialismului” extrașcolar. „Ce să-i faci? E greu. Pînă și Einstein a avut dificultăți cu examenele, și asta după ce fusese respins de două ori la facultate”.

— Mult succes și... baftă! — Părăsesc această cameră cu sentimentul că locatarii ei cinstesc calitatea de student așa cum se cuvine.

☆
Aleea studenților este înșesată de lume — o lume de studenți. Dinspre toate cele patru puncte cardinale, un flux de cuvinte:

- Cit?
- Cînd dai?
- Știi că Mircea a luat zece?
- Se dă sigur preșesiune în vară?
- ... legea conservării energiei... al treilea nu-l mai știu...
- ... cinci, dar bine că l-a luat.

Pe o bancă îi zăresc pe Dan Ralețchi și Petru Rușet (an II, E.T.), vechii cunoștințe de la Izvoru Mureșului. Discută aprins despre un examen. „Cit?” — îi întreb din ochi, conformîndu-mă „limbajului” alei — „Opt-opt” — arată degetele lor. Îi salut și, lăsîndu-mă cuprins, la rîndul meu, de acel murmur ciudat, de acea senzație unică care copleşte suflete și inimi în această perioadă a iernii, mă îndrept încet spre redacție. În jur, viața pulsează prin sute de întrebări și răspunsuri:

- Cit?
- Cu cine?
- Mîine!
- Nu-i nimic, după vacanță...
- Baftă!
- Zece!

A consemnat DAN BLENDEA

E.C.G.-ul unei zile de februarie

După o noapte de nesomn, obsedat de acordurile unor melodii TOP '86 venite din două locuri și interferate la nivelul camerei 01, iată-mă îndreptîndu-mă la o oră matinală spre Clinicile noi, pentru a asista la un examen de Semiologie Medicală. Deși febra examenului se arunță mare, a fost insuficient pentru a compensa lipsa paltonului, așa că, din motive lesne de înțeles, am încercat o mare bucurie cînd am ajuns la destinație.

Dintr-o grămadă de halate, sacoșe și manuale, cu ochii îngropați în carte și absorbit de mirajul necunoscutului, îl recunosc pe Dinu Chita (III. — Ped.): — Am terminat materia de mai multe ori — confesionează el — dar cînd o recitesc, descopăr mereu, lucruri noi... Parcă aș citi-o prima oară.

Gînditor, Cezarul trece...

...Meditînd profund asupra importanței unei Q în patologia infarctului miocardic, Ovidiu Colban (III. — Ped.) străbate cu pași rari, măsurați, anticamera sălii de examen. O chestiune de principiu — dacă va lua o notă pe măsura cunoștințelor sale, are șanse să termine sesiunea cu media zece. Și nu este puțin. Dar... (totdeauna, ați observat că există un „dar”): — Ovidiule, faci cîinste la cofetărie dacă iei nota maximă? — îl „provocă” Dan Burghină. Un „im-hi” anemic (coborît de pe colțul gurii, acolo, unde, într-o pneumonie, s-ar ivi un herpes) consimte pariul. (După trei ore aveam să-i reîntîlnesc la... cofetăria „Liliacul”. Sincer, nu știu cine a făcut cîinste, dar Ovidiu era cel mai fericit dintre toți.)

Într-un tîrziu, Carmen Șerban încearcă vigența colegilor:

— Cum vi se par E.C.G.-urile în blocurile de ramură?
Emoțiile se diluează (sau ating paroxismul?!), cărțile și caietele se inclid, se schimbă ultimile informații, apoi începe examenul practic. Tov. dr. Gheorghe Dancu — profesor al disciplinei de Semiologie Medicală — repartizează studenților cazurile medicale, conform tragerii la sorți. Mircea Alexa și Ovidiu Colban au intrat în salonul 8.

Cum se vor descurca?
În cursa contracrionometru, nici o secundă nu trebuie pierdută. Deci:
— Cum vă numiți?... Unde domiciliați?... Vîrsta... Examenul obiectiv se face în amînunt: nimic nu trebuie omis.

„Him! Torace tip emfizematos, expir prelungit... Ce ar putea fi? — se continuă examenul ascultatoric al pulmonului și cordului. Stetoscopul se mută ritmic pe traiectul focarelor de ascultație — Un suflu? Asta-i... Bazal pulmonar niște raluri... Va trebui să detaliez anamneza.”

— Și spuneți că deseori, noaptea, faceți crize? Nu mai primiți aer? Nu vă înțepă și inima?

Ovidiu se descurcă rapid și bine; nici Mircea nu se lasă mai prejos. Parcă ar fi o întrecere. La patul șase, Mircea constată cianoza feței și extremităților („Asta-i Bronhopneumopatie cronică obstructivă toată ziua — se luminează la față. — De nouă ani are bronșită, plus semnele de emfizem”), dincolo, Ovidiu descoperă raluri de stază, unul face inspecția aparatului respirator, la patul celălalt: „Abdomen suplu, elastic...”

Siguranța și seriozitatea cu care conduc anamneza mă fac să mă gîndesc la cuvintele lui Dinu Chita: — Nota de la examen reflectă pe undeva atitudinea cadrului didactic din timpul stagiilor față de studenți. Noi, sub îndrumarea tov. dr. Francisc Hoja, am ÎNVĂȚAT cu adevărat ceea ce trebuie să învățăm.

Mircea Alexa, Dan Burghină, Ovidiu Colban, Carmen Șerban și Anișoara Vălan au intrat la „oral”. Afară, lîngă ușă, restul de colegi (încă zece) sînt conectați atmosferei de examen — toți, fără excepție — unul citește, altul întreabă, unul explică, altul tremură. Privirile alunecă frecvent spre plexiglasul ceasului: „Deja unsprezece?” Claudia Vogel pare să nu bage pe nimeni în seamă; s-a izolat pe un scaun, în colț și repetă de zor.

Minutele se scurg greu.

Sezonul emoțiilor

Așadar, un reportaj despre sesiune! ușor de spus... dar dacă vreau să realizez un asemenea lucru, am nevoie, în primul rînd, de o documentare. Acum, să aterg după studenți, să asist la un examen sau să colecționez opinii? Prea de tot! Eu nu am de învățat?

Ar fi, totuși, o soluție! În ziua examenului, așteptînd afișarea rezultatelor, să mă plimb prin facultate, că doar și alții mai au examene... Vreau, însă, să-l văd eu pe ăla care are chef de așa ceva după ce a ieșit de la „scris”... iar după examen, nici atît!

Sau, ar mai fi o variantă: după ce am „asimilat” cota de cursuri planificată zilnic, să dau o raită prin facultate. Poate, poate... Nici așa nu merge. Dar ce aș putea face?

Niște voci stridente și, pare-mi-se, cunoscute se intersectează amical:
— Salut. Ce faci?
— L-am luat! Mi-a dat opt.
— Pe Petre l-ai văzut?
— A luat opt și el. Au trecut aproape toți.

— Acum unde mergi?
(Iată niște studenți fără grijă. Ei nu au de scris articole, nu au nici o problemă de rezolvat, cu alte cuvinte, sînt oameni de invidiat!).
Uite-i și pe ăștia, ce bucueroși

În sfîrșit, ușa...
— Cit? Zece?
— Subiectele sînt...
— Te-ai descurcat?
Cum întrebările...
cea Alexa le cură...
— Voi știți ce...
— ?!
— La fiecare...
profesor ne-a servit...

Ascult reflexiile...
(IV. — M.G.):

— Vrei să cum...
la cantină! Dacă...
de prînz înseamnă...
iar dacă mîncîncă...
zece. Dacă servește...
bește și e posibil...

Ce să-i zic? Tot...
este un gurmând...
bă de perișoare, al...
lor prăjiți cu fript...
sizat faptul că nu...
nici să iei nota zece...
La fel au procedat...
M.G.): „— Mi s-a...
examen mai greu...
și Octavian Mazilu...
este o materie pe...
Confruntîndu-se cu...
lui (un haltan de...
(IV — M.G.) ride...
trecut o sesiune...
În fața ușii de...
— M.G.) și Florin...
ajuns la un numit...
cut și a rămas do...
bal?!

Similitudine examinarilor de calcul

Vrăjit de amezi...
ților și de pustie...
uși că și aici, la...
nea este în toi. Ra...
tum, se strecoară...
Cam atît ar pute...
vizată. Un hol lun...
coridoare, apoi un...
la patru — aceste...
zootehnie și Medic...
ridoare nu este a...
deva, în fața unei...
— Examen de Fi...
dintre ei să-mi ris...
În sala de exam...
să-și reamintească...

— Cu ce ocazie prin Cîmplex...
— Am încheiat socotelile cu ea...
menul de Medicină Internă și...
pregătesc serios pentru Radiolog...
Se apropie un grup gălăgios...
studenți și studente. O clipă de...
cere. Cel din frunte dă tonul și...
un „Gaudeamus” vesel inundă str...
da. Chiote și bună dispoziție. Cî...
va chipuri intrigate răsăr la ge...
muri și se fac constatări de...
goare: — Absolenții, ce le pasă...
„Sesiunea rămîne sesiune — de...
la învățat Sorine!” — imi zic hot...
rit. Nu apuc să fac zece pași...
lîngă mine, „aterizează” un nec...
noscut care se evidențiază sono...
— Sorina! Sorina, am luat Tes...
reoul. Auzi Sorina? Hei, cămin...
13, auzi Sorina? Căminul 13... Cre...
că „emite” pe o lungime de und...
dubioasă, căci nu se încumetă ni...
o Sorina să răspundă apelului...
Undeva, spre etajele superioare...
ale căminului 8/C, acordurile dă...
crete ale unei cunoscute melodii...
duc în prim plan versurile pican...
ale deplinei reușite: „Și-altădat...
și-altădat! O s-o facem și mai l...
tă!”

...Aceasta-i sesiunea!
Unii se destind după examen...
alții... umblă să scrie reportaje...
fine, renunț, pentru a mă dedic...
cursurilor mele de „T.T.I.” E doo...
sesiune, vă rog să mă credeți!

SORIN TROCAN

și...
 tuă năvalnic, Mir-
 pisăcot. Tovarășul
 următorul.
 István Herman
 studenților? Du-te
 studentul X la masa
 notă de trecere,
 primit, logic, nota
 desertul, se gră-
 enul. Ei, ce zici?
 prăbușește dacă
 farfuriei cu cior-
 aromată, a cartofi-
 prăjiturii, am se-
 fii nici gurmand,
 a mînca totul...
 Dumitrașcu (III —
 Eonomia politică un
 Biologia Medicală
 G.) „— Histologia
 mănca o nveți cu plăcere”.
 linile” momentu-
 Al Razag Shiyab
 ustașă: „— A mai
 cinci...
 Ovidiu Burtă (VI
 M.G.) au
 sesiunea a tre-
 alul. Cum, iar fot-

chiar reușesc, deoarece scriu. O studentă ex-
 pune subiectele. Cîteva întrebări întrerup „mo-
 nologul”. Răspunsurile vin, de cele mai multe
 ori, prompt. Alteori, însă...
 În scurta pauză ce survine în momentul
 acordării notei („— Bine, ai răspuns bine”),
 schimb cîteva cuvinte cu examinatorul — tov.
 dr. Alexandru Stupariu, șef de lucrări al disci-
 plinei de Fiziologie: „— Dat fiind conținutul
 vast al materiei, studenții, pentru a face față
 examenului, trebuie să-și sistematizeze materia,
 să studieze ritmic în timpul semestrului.”
 Urmează alt student. Alte emoții, însă ace-
 leași întrebări: „— Cum? De ce? Cînd?”... iar
 în final, aprecierea răspunsului: „— Mihai, as-
 tăzi „a mers”. Să vedem ce vei face în conti-
 nuare.”

☆
 Impreună cu Vasile Borda, președinte al
 Consiliului A.S.C. al facultății trecem în rev-
 istă examenele citorva discipline.
 La „Bazele Nutriției”, ne întâmpină tov. dr.
 Horia Sărăndan, asistent universitar al disci-
 plinei: „— Procentajul de 95 la sută promovați
 pare a fi o dovadă concludentă a bunei pre-
 gătiri a studenților. Cum se explică aceste re-
 zultate? Poate și prin organizarea unor con-
 sultații și a unui curs de sinteză în prețuia
 examenului, care s-a bucurat de o largă au-
 diență din partea studenților.”
 Caut, caut... studenți. Astăzi, nu este pro-
 gramat examen la Biochimia Medicală. Dar
 pentru că tot am intrat în sediul acestei disci-
 pline, vreau să aflu cîteva date...
 ...pe care mi le oferă tov. dr. Iuliana Chișu,
 șef de lucrări al disciplinei: „— Biochimia Me-
 dicală este mai agreată, se pare, de către stu-
 dente. Rezultatele de pînă acum, confirmă acest
 lucru.”

Oare chiar așa să fie?
 Argumentele pro și contra pe care încerc să
 le găsesc nu mă ajută să rezolv misterul.
 Dar unde sînt studenții?
 Întîmplător, trec pe la bufet unde am satis-
 facția de a-i întîlni. (Nu pe toți, ci o parte
 dintre ei) la un „Citro sau la o cafea, la un pa-
 har de vorbe. Perechi-perechi, discută pe mar-
 ginea unui examen, fac calcule sau, dimpotrivă,
 privesc în tăcere.

Pe Marian Drăglici (V — Medicină veteri-
 nară) l-am zărit la bufet, scaldat în aureola
 unei mari bucurii. Nu-l deranjez cu întrebări.
 Nu ar avea nici un sens. Îl las să-și șavureze
 succesul în tihnă, iar eu notez în carnețel re-
 plica de efect a unui Ion (nu orișicare, ci un
 Ion cu cravată albastră în dungii); „— După
 cît am învățat, nici nu se putea să nu iau
 zece...”
 Sesiune, studiu, note.
 Totul se înșiruiește firesc. La fel de firesc
 ca și cuvintele prorectorului Institutului, tov.
 prof. univ. dr. Georgeta Nichita, care aprecia
 rezultatele bune ale studenților înregistrate în
 această sesiune ca o expresie sintetică a mun-
 cii și seriozității.

A consemnat
DANIEL OGNEAN

**Sinatatea
 exatorului
 lungă**

de construc-
 agronomic, sesi-
 o umbră, în cos-
 boscheți.
 o persoană nea-
 se desfac mici
 Și încă unul. Pînă
 adirea Facultății de
 anară. Nici pe co-
 dimpotrivă. Un-
 tresc trei studenți.
 se îndură unul
 uriozitatea.
 studenți încearcă
 atat. Urîi, se pare,

Antic, anterior

vănuiesc că veți ridica din umeri
 aceste rinduri: „încă unul ca-
 erede că a descoperit tabla in-
 țării”, însă toți știm că sesi-
 nu începe nici în decembrie (u-
 au acest noroc, sau cum veți
 spuneți), nici măcar în ianua-
 ci în momentul în care apare
 de grupă, își caută din ochi
 gii prin amfiteatru, și, în ulti-
 moment, în timp ce intră pro-
 enul, dă zvon de adunare: „Ră-
 eți aici în pauza următoare,
 u chemat la secretariat...” („Se
 mustrările?” șoptește cineva
 at)... ca să programăm examene-
 e”. Lumea se liniștește, ora a în-
 aut, sîntem abia în primele zile
 lunii noiembrie, sesiunea e de-
 te și e bine să te grăbești în
 ză să nu prinzi studențesca in-
 suială de la bufet. Totuși, în-
 n tîrziu, se string fruntașii și
 ep să se sfătuiască: „Eu zic să
 em „Specialele” la început, că-s
 mai grele”. „Numai două zile?
 cine crezi că va avea timp să
 efe?” „Porcul nu se îngrașă în
 ma zi...” „Lasă vacanța, îmi
 porcul cînd ajung acasă, că doar
 sînt nebun să învăț.” „Să ve-
 ce zic fetele (grupa comple-
 atară — n. n.), căci îmi lipsesc
 roaie de cursuri”. „Bine, punem
 patru zile și rămîn cinci pentru
 spozitive”. „Și ce faci cu „Me-
 ica”; nu vezi că pică duminica?”
 vorbim și cu profesorul”...

GYORFFY GYORGY

**Ecouri
 pe coridoarele
 Universității**

— Să nu scrii despre mine la ziar! — sînt
 primele cuvinte ale Gabriellei Farkaș (II. —
 Informatică). Este emoționată (a ieșit cu cite-
 va minute în urmă de la examenul „scris” de
 Ecuații diferențiale) și acum... așteaptă. Ra-
 reori, schimbă o vorbă cu alte colege. Alături,
 Monica Farkaș stă sprijinită de pervazul fe-
 restrei.
 În fine, Gabriella se decide să vorbească
 (Monica ne privește circumspectă): — Nu, nu
 sîntem surori; este o coincidență de nume. Dar
 parcă te interesa examenul?! (ridică din sprîn-
 cene). Rezultatele de la examenul scris se afi-
 șează mai tîrziu. Cred că voi lua o notă peste
 opt. Chiar ești de la „Forum”? (O clipă de tă-
 cere, apoi) Și eu am mai luat interviuri...
 — ?!

— ... anul trecut, cînd eram la un cerc de
 Sociologie.
 Coridorul răsună sub pașii grei ai studenților
 ce părăsesc în grup compact amfiteatrul
 A31. Figuri, mai mult sau mai puțin, vesele trec
 grăbite pe lângă noi. Gelu Marcu și Antonică
 Dijmărescu se opresc o secundă.
 — Pînă la ora 13, avem timp berechet! Să
 mergem la bufet. Nici lui Robert Reisz nu-i
 displace propunerea.
 — Cum au fost „Ecuațiile”? Le-ai dife-
 rențiat? — încerc o „pătrundere”. Fără șansă.
 — Totul a fost O.K.!
 Profit de înghesuială și mă strecor în am-
 fiteatrul A31. Aici, cadrele didactice ale cate-
 dreii de Matematică vor corecta lucrările scrise
 ale studenților anului II. — Informatică.
 — Care este calitatea lucrărilor?
 — Să luăm o teză, la întîmplare — se ofe-
 ră, amabil, să mă ajute șeful catedrei de Ma-
 tematică, prof. univ. dr. Mircea Reghiș. — A-
 ceastă pară a fi o lucrare bună.

Privesc colțul stîng al lucrării — Mircea
 Drăgan.
 — Mircea Drăgan? — sesizează lector univ.
 dr. Ștefan Balint. — Este un student bun.
 — Totuși, este prematur să facem aprecieri;
 lucrările trebuie mai întîi corectate — sugerează
 șeful catedrei.

☆
 Cu un etaj mai jos, același decor, aceeași
 animație. Studențele anului I. — Filologie, sec-
 ția română-franceză, fac (sau au făcut) antica-
 meră la emoțiile examenului. Discuția demarea-
 ză studențește:
 — Cit?
 — Zece la Literatură — sare Corina Ozon.
 — Se adaugă unui alt zece de la Lingvistică.
 Daniela Hirț și Gabriela Stăvăroiu, cu com-
 pletările de rigoare: „Noi sîntem de la secția
 franceză-română” au scăpat și ele de obsesia
 examenului.
 Într-o pornire de sinceritate, Gabriela re-
 marcă: „— Am avut cele mai mari emoții din
 viața mea!”
 Pe măsură ce studentele ies din examen,
 „atmosfera” se încălzește. Elisabeta Sebestyén
 schițează, chiar, o săritură a bucuriei: „Zece!”
 șoptește ea, îmbrățișindu-și colegele. Monica
 Stoia este mai rezervată: „Tot zece”.
 Așadar, „boboacele” au primit „botezul” pri-
 mei sesiuni de examene; sînt fericite și își per-
 mit să facă recomandări: „— Important este
 ca studenta să învețe și să nu aibă emoții. Uf,
 bine că s-a terminat!”

CRISTIAN BAIULESCU

Flash

Am avut vreodată curiozitatea să înregis-
 trăm pe o scară Richter magnitudinea oscila-
 țiilor seismice produse, inevitabil, în planul
 trăirilor sufletești de către SESIUNE? Bănuim
 amploarea și implicațiile ei?
 — Trăim împreună cu studenții febra se-
 siunii și am ajuns să recunoaștem dintr-o pri-
 vire dacă ei au promovat sau nu examenul.
 De cele mai multe ori ghicesc și nota pe care
 au luat-o!
 (Maria Arotăresei — bibliotecară la Biblio-
 teca „U”):
 — O bucătăreasă trebuie să spele vasele, să
 „facă bandă”, să facă mîncare. E greu fără
 studenți.

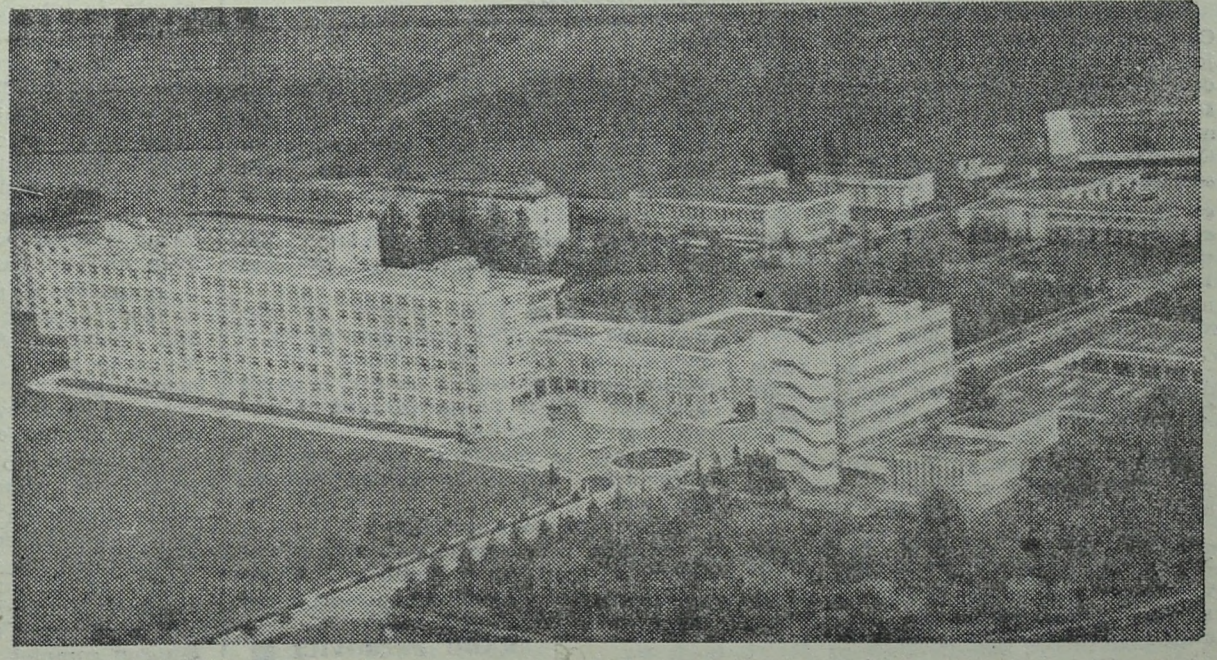
(Sesiunea văzută de... personalul Cantinei
 I/C):
 — În sesiune, studenții nu ne crează pro-
 bleme deosebite, doar că mai uită, uneori, să
 stingă la plecare lumina în sala în care învață
 și mai fumează cîte o țigară.
 (Gheorghe Mogoși — portar la „U.T.”):
 — Cînd îi văd pe bieții studenți cît învață
 și, uneori, cît tremură înaintea unui examen,
 îmi vine să merg eu în locul lor!
 (Gheorghe Calapiș — tîmplar la Căminul 2
 I.M.T.):
 — Alături de fiica mea, Adriana, trăiesc cu
 aceeași intensitate emoțiile primelor examene,
 pe care le consider, totuși, mai ușoare decît exa-
 menul de admitere. (Viorica Jula).

Învățînd doar în sesiune succesul nu
 este asigurat pe deplin. Aceasta mai a-
 les la Institutul politehnic, unde trebuie
 să studiezi permanent, în pofida proiectelor,
 temelor de casă și lucrărilor efectuate în cursul
 semestrului. Sînt invidios pe studenții de azi
 care beneficiază de săli spațioase de curs, labo-
 ratoare, săli de lectură, etc.
 (Ing. Nicolae Stan, Reșița — absolvent I.P.T.,
 promoția 1963).

SIEGRUN JÄGER
GHEORGHE OHII

Pagină realizată de membrii Cercului de presă.

TABLOUL III

Intră sfînta întemeietoare a sectei, îmbrăcată într-o rochie albă, și foarte largă. Cu o voce apocaliptică, cu gesturi largi, se adresează sălii. Sfînta: L-am văzut pe măriasa. Mi s-a arătat azi dimineață în moara de vînt din virful dealului. Mergeam cu un sac de grîu la măcinat. Înăuntru, întuneric, beznă. Tocmai vroiam să aprind o luminare, cînd deodată: o lumină strălucitoare, și un bărbat tare frumos, cu barbă. Imbrăcat în alb, așa grăiește „Eu sint Cel de Sus. Te-am ales ca să-mi îndeplinești poruncile.

Cu tonul schimbat, de comerciant care își laudă marfa și aruncînd pe scenă hîrtii care să reprezinte formulele întreprinderii ei, sfînta continuă:

Sfînta: Inscrieți-vă. Completați formularele.

(Ingenunchează și se roagă)

Intră conducătorul organizației „Pumnul spartan”, îmbrăcat în negru, încălțat cu cizme lustruite și avînd un bici la brîu. Plin de aroganță, se adresează sălii. Sint conducătorul organizației „Pumnul spartan”, cartierul meu general se găsește în moara de pe coama dealului. Moara ne servește și ca

Savantul: (afectat). Dispari, Homo sapiens fossilis.

Cerșetoarea: Zgîrcitulul (Iese).

Savantul: (Îl vede pe Don Quijote, care se clatină). Monseniore. Nu vă simțiți bine? (se apropie și-l susține). Sînteți bolnav. V-o pot spune. Mi-am făcut studiile la universități italiene și pot recunoaște ușor un bolnav.

Don Quijote: Nu sînt bolnav. Am avut doar o slăbiciune trecătoare.

Savantul: Nu. E boală. Eu, ca om de știință nu mă pot înșela. Aveți un noroc formidabil că m-ați întîlnit. În această geantă am invenții care vă pot fi de mare folos. Am aici un aparat de luat temperatura (scoate un termometru), o mașină de ascultat organismul (scoate un stetoscop), un aparat de mărit lucrurile (scoate o lupă) și o mașină de măsurat timpul (scoate un ceas). Cu ajutorul lor vom vedea cauza bolii dumneavoastră.

Don Quijote: Dar nu cred că-s necesare, prealuminate învățat. Am doar o slăbiciune trecătoare.

Savantul: Eu știu mai bine. Liniște, să pot lucra!

Incepe să-l consulte.

Apare Sancho Panza, în uniformă „Pumnul spartan”, discutînd aprig cu

Morile de vînt ale lui Don Quijote de la Mancha

Premiul III la Festivalul Artei și Creației Studentești, Galați, 1985 secțiunea dramaturgie

arsenal. Fiecare membru al „Pumnului spartan” e dotat cu un bici. Sintem o organizație de oameni hotărîți, tari, insensibili la slăbiciunile omenești. Din momentul cînd vom trece la acțiune, vom fi fără milă. Vom cere și ni se va da! Vom vrea și vom avea! Trăiască forța! Trăiască „Pumnul spartan”! Datoria fiecărui membru al „Pumnului spartan” e de a avea în permanență cizmele lustruite. (Aruncă și el formulare pe scenă). Înrolați-vă în „Pumnul spartan”! Completați chestionarele noastre de înscriere! Sluiți cenușa adevărului. Trăiască „Pumnul spartan”! Recruții să se prezinte la cartierul general de la moara de vînt. (Scoate un carnetel, în care începe să-și însemneze cite ceva).

TABLOUL 4

Intră cerșetoarea, care, trîndu-se începe să cerșească. Toți cei de pe scenă o ignoră. Cerșetoarea își încearcă norocul cu sfînta și cu Conducătorul, dar aceștia nici n-o bagă-n seamă. Cerșetoarea: Fie-vă milă, oameni buni. Milostiviți-mă. Nu mai am ce mânca, nu mai am unde dormi. Fie-vă milă, oameni buni! Pînă mai ieri am stat într-o moară de vînt, dar acoperișul a căzut, sînt găuri în pereți, peste tot mișună șobolani și lilieci. Ploaie înăuntru e frig și umezeală. Fie-vă milă, oameni buni. Fie-vă milă. Ajutați-mă.

(Sfînta și conducătorul ies din scenă. Cerșetoarea îl descoperă și pe Don Quijote, care este întins pe jos. Se apropie de el). (Dar tu, ce faci acolo? (eu teamă). Dacă-i mort? Miști, bă? (Don Quijote se mișcă). Cerșetoarea continuă, ușurată. Cerșetoarea: Ehe, mare belea băutura asta. Bețiv ordinar. Ptiu. (autoritar). De ce bei, mă, dacă nu rezisti? Te-asteaptă al tăi pe-acasă și tu dormi prin șanțuri. Ia zi, unde stai? Nu știu cumva vreun loc unde să pot sta și eu, că nu mai am casă.

Don Quijote: Eu nu sînt bețiv! Cerșetoarea: Bine. Zi! Unde aș putea dormi? Ceva bani, pentru mine, n-ai? (Don Quijote ascultă). Pe toți i-ai băuți!

Don Quijote: Eu nu sînt bețiv! Cerșetoarea: Bine. — Hopa (Apare savantul, cu ochelari și o mapă groasă sub braț. Cerșetoarea se îndreaptă spre el).

Cerșetoarea: Nu am unde dormi, nu am ce mânca, nu am ce-mbrăca. Milostivește-te, doamne, și de mine și dă-mi un ban să mai pot trăi pe acest pămînt

Dulcineea îmbrăcată ca adeptă a sectei, Sancho Panza: Să ne facă nouă una ca asta!

Dulcineea: Escroci!

SP: Conducătorul puternicel organizații. „Pumnul spartan” să ne trădeze, și să fugă cu fondurile noastre, asta-i prea de tot. Acum ni se destramă toată organizația. Se duce și disciplina. Cîți nu umblă cu cizmele nelustruite.

D: De ce, parcă la sectă e mai bine? De cînd s-a căsătorit sfînta profet cu bancherul ăla s-au dus toate de ripă. Și nici ea nu era săracă.

S.P. Nu cunosc rușinea!

D: Nu! Da' acum, ce-i de făcut?

SP: (gînditor) Păi, întii și-ntii, să luăm un porc mai gras din tîrg.

D: Uite cine-i acolo. Bătrînul tău.

SP: Da. Stăpîne. Hai pe-aici, să nu ne vadă!

D: Da' de ce?

SP: Păi, l-am lăsat așa, singur. Mă simt și prost. Bine că și-a găsit un prieten. Hai, mișcă! (SP și D ies din scenă).

Sa: (băgîndu-și la loc instrumentele). Da. E clar.

DQ: Ce e clar?

Sa: N-are rost să-ți spun, că n-ai înțelege. Al avea nevoie de o gîndire științifică spre a pricepe.

DQ: Dar ce am?

Sa: (Incurcat) Nu e ceva grav. Deși... Dar nu! Nu! O să treacă. A fost o slăbiciune trecătoare.

DQ: Știam eu. Deja mă simt în puter!

Sa: Eli Ce zici de mașinile mele. Mai am și altele. Uite. Un instrument pentru privit la distanță (scoate o lunetă). Dar marea mea realizare e un perpetuum mobile. (Privește cu luneta, după care i-o va da lui DQ). Uite dealul de 'colo. Nu se vede nimic.

Privește prin această invenție. Veți vedea niște mori de vînt. Hai, ridică-te și privește!

(DQ se ridică și de la brîu îi cade punga de piele). Ți-a căzut ceva pe jos, o pungă. Sa ridică punga legată cu o sfoară lungă, pe care o va roti în jurul degetelor. DQ ia luneta în mînă și privește și el în culise).

Uite așa se rotește și roțița acestui perpetuum mobile de care îți vorbesc. Ce faci?

(DQ cade în genunchi).

DQ: (cu voce sugrumată). Nu mai vreau. Nu mai vreau. Peste tot. Peste tot: Morii! Morii! Morii! Morii! Morii! Morii!

RADU PETROVICI

POESIS

Închipuit eram și tînr

Judec ce scriam în decembrie 1983 prostii spun în aprilie voi judeca acest poem

Noul poem

Oprea își băgase ceasul în vin „așa se face poezia?” m-a întrebat Ivan „și așa” i-am spus Oprea și-a adus mașina de scris „așa se scrie poezie?” „și așa” spun Oprea a început să scrie „așa se scrie poezie” „și așa” spun „mă duc să văd ce-a scris” „nu asta e problema” spun

aproape de capăt
sfîrșit
stație

desfășurată durerea
e moale
calci pe ea
îți rămîn semnele
tălpilor.

A.B.A.B.A.B.

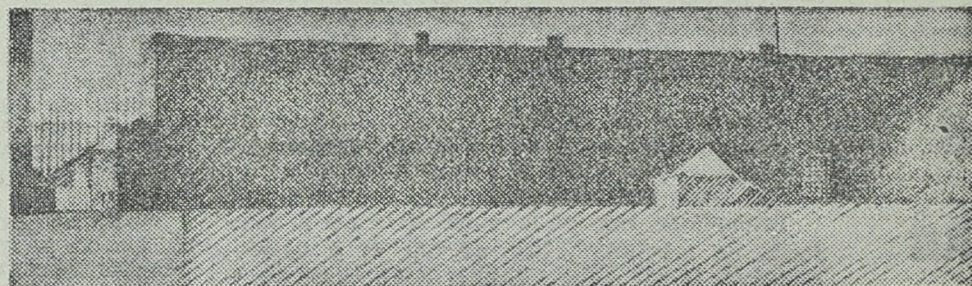
Camera mea era
tot mai închisă
îmi arsesem mînele cu supă și scrum
mîinile mele de copil bolnav
căutau zonele calde ale caloriferului
ruginit
scaunele căzuseră pe parchet
se amestecau amănuntele unei
plecări

așteptate departe departe
fără grupă sanguină pe buletin
afară să comunic ceva deosebit
aș fi plecat departe, departe
spre colțul străzii
sau mai la sud
spre balconul proaspăt vopsit
și închis cu cheia.

Despre temele fundamentale ale poeziei

Azi 28. II. 1983
mîine 28. II. 1983
răspoipline 28. II. 1983
joi 28. II. 1983
deși sîmbătă a fost
acea zi cînd am văzut
o minunată fată
mușcînd dintr-o pară

ANDREI BODIU

Povestea lui Archibald Balden

Premiul III la Festivalul Artei și Creației Studentești Galați — 1985, Secțiunea proză

În fiecare seară, Archibald își pune ceasul să sune. Îi rotea arcul soneriel cu o viteză unghiulară constantă, să nu se strice mașinăria și îi pune acul la ora șapte.

La ora opt fără zece Archibald Balden putea fi văzut intrînd pe poarta uzinei, cu servieta de piele la subsoară, salutînd calm.

Situația aceasta ar putea fi probată drept reală dacă ne-am imagina un observator cocoțat pe undeva pe gardul întreprinderii și care l-ar fi urmărit pe Archibald cu palma streșină la ochi, ori eventual cu un binoclu.

Pentru că, de fapt, nimeni nu-l văzuse vreodată pe Archibald intrînd pe poarta uzinei, angajarea lui, la acea întreprindere devenea foarte inconsistentă. Portarul, care suferea de amnezie, nu a putut niciodată depune o slabă mărturie în favoarea sa, iar printre șuvoiul de angajați nici un cunoscut nu l-a întîlnit vreodată pe poarta de intrare.

Bine, o să-mi spuneți, dar colegii de servici ai lui Archibald vor confirma fără nici o ezitare acest lucru: adevărul e că Archibald lucra singur într-un birou izolat și evitînd prietenii în timpul serviciului, pentru a nu fi cumva tentat a nu-și face datoria, nu avea nici un cunoscut. Nu fusese niciodată văzut la locul de fumat, pentru că nu avea nici un viciu, fiind ceea ce s-ar fi putut numi un soț ideal, dacă ar fi fost căsătorit. Nu avea nici o iubită pentru că Archibald nu începea niciodată un lucru pînă nu-l derula mental pînă la deznodămînt și astfel ajunsese să se convingă de zădărnicia multor lucruri care-l înconjurau. Și totuși, exista o legătură între el și ceilalți, va spune cineva; Archibald saluta dimineața la serviciu. Într-adevăr, fiind binecrescut, el saluta, dar cum nimeni nu avusese vreodată vreo relație cu el, toți temîndu-se de un astfel de individ, care nu venea din nici o direcție, fără nici un viciu, îi ignorau complet.

Așa că salutarile lui se loveau de indiferență ca de o mantinelă elastică și Archibald rămînea mereu la exteriorul tuturor faptelor. Așisderea, la sfîrșitul lunii, cînd lua banii, Archibald îi spunea casieritei „Mulțumesc”, în speranța înconștientizată că i se va răspunde altfel decît „Cu plăcere” și că va sparge astfel fără să se umilească, acest fatal blindaj al faptelor. Pentru că, un astfel de schimb de replici (și putem presupune că Archibald începuse să o știe), constituia o probă neelocventă pentru a-l atesta ca individ, ca unică schimbare. Iată de ce faptul de a fi întors ceasul în acea seară devenea o problemă foarte delicată, ba chiar însăși existența distinctă a serii ca individualitatea, comporta multe discuții și interpretări.

Pentru că nimic, nici o schimbare exterioară nu venea să înzestreze seara respectivă cu o calitate nouă, pentru a smulge din vârtejul celor fără număr asemenea, Archibald se simțea puțin descumpănit, pentru că noțiunea de seară încetase de mult să mai aibă pentru el o reprezentare și un sens individual. Iar a spune că „simțea” e de fapt prea mult, pentru că neschimbat în raport cu sine însuși, el nu se mai putea cunoaște.

Nici nu știu dacă el s-a cunoscut vreodată, pentru că, să vă spun sincer, nu putem ști dacă vreodată a existat. Poate că el întorcea în fiecare seară acel ipotetic ceas, dar ce ne interesează asta pe noi cei aflați în vîltoarea faptelor reale? Dacă lipsa lui nu e un gol cum putem să-i definim prezența? Iar dacă schimbarea sa e pentru nemîșcare, nu înseamnă oare asta că Archibald nu e pur și simplu nimic?

Adevărul e că, cu toată neliniștea ce ne-o pricinuieste, Archibald e o grije fără rost.

Să nu ne mai frămîntăm mintea cu prostii și să ne stringem mai aproape unul de altul!

HORIA DULVAC

Un măr de modă veche

(PREMIUL III LA SECȚIUNEA LITERATURĂ DE ANTICIPATIE F.A.C.S. — GALAȚI 1985)

Străbunicul meu muncise o viață întreagă. Tăiașe livezi întregi, plantase în locul lor altele, altoise generații întregi de arbori, minat de o încăpăținare ce nu-și găsea justificarea decît în noblețea jelului. Cînd și-a dat obștescul sfîrșit, l-au coborît spre veșnica odihnă într-o groapă săpată în mijlocul grădini sale, la picioarele merilor înfloriți. Era primăvară și merii constituiseră obiectul pasiunii sale de o viață, nu dori-se să plece din mijlocul lor nici după moarte, avea mai multă încredere în statornicia lor decît în amintirile semenilor săi. Mai mult chiar, lăsase cu limba de moarte ca pe mormîntul său să fie plantat un puiet mărunț, ultimul membru al unei dinastii vegetale jertfite. Dorința i-a fost împlinită.

„Bunicul povestea frumos despre lucruri întimplabile demult, așa cum nimeni nu mai știe”, mi-a spus tatăl meu și m-a lăsat să înțeleg că luase parte la ceremonia funebră. Era prea mic ca să fie pătruns de tragismul ei. Băiețelul de atunci a negat ireversibilitatea dispariției bătrînelui. Anii care au urmat i-au dat dreptate.

Au trecut pe rînd primăveri, veri, toamne, ierni, firava mlădiță a deschis coroana unui copac falnic, din ce în ce mai solitar, căci umbra lui elimina în rînduri concentrice merii înconjurători. Ultimii pomi au fost înlăturați de zidurile cenușii ale Citadomului — oraș-clădire rece și geometric-extins pînă la marginea fostei periferii. Citadomul ar fi distrus și mărul străbunicului, dacă nu s-ar fi lovit de voința tatălui meu.

Au încercat să-l doboare folosind diverse argumente, printre care prima inutilitatea păstrării unui copac sterp, oricît de frumos ar fi acesta. Era adevărat, uriașul arbore nu legase niciodată rod. Tata i-a ascultat cu răbdare, le-a zîmbit misterios și a ridicat unica păvăză capabilă să aperse moștenirea strămoșească: un simplu nu. Atunci arhitecții au cedat, au înconjurat mărul cu un careu de alveole dispuse pe verticală

și au plecat mai departe, spre noi puncte cardinale, cîntropind zarea cu alte schelete de fier, beton și sticlă.

Mărul a ajuns să fie cu adevărat singur. Lumea trecea grăbită pe străzile-coridoare, arunca o privire fugară petiului de natură încastrat între zidurile cetății și se întorcea la sfîrșit de săptămînă ca să-l încrusteze coaja zgrunțuroasă cu inimi străpuse, inițiale și ani.

Și totuși, minunea era să treacă neobservată...

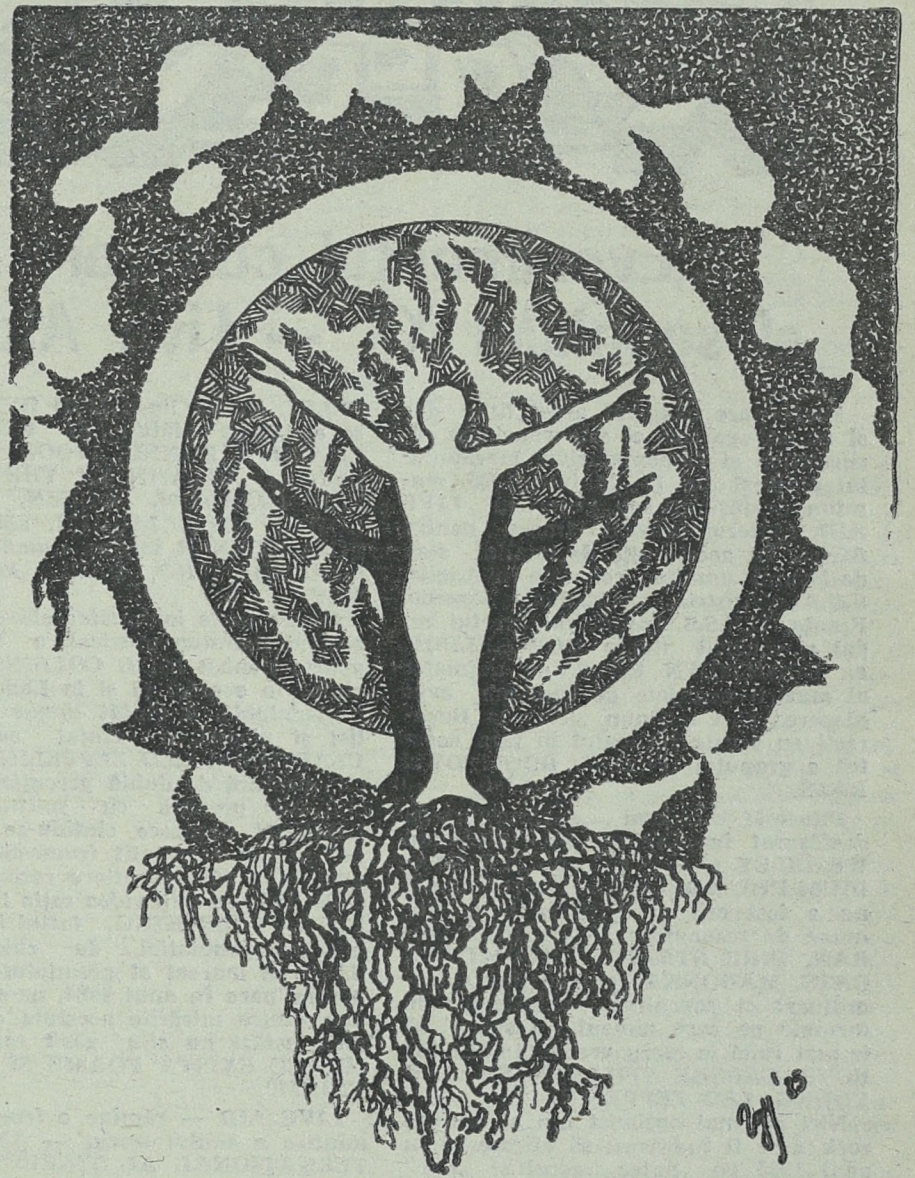
Intr-o noapte, pămîntul s-a acoperit de petale trandafirii, ca niște zale de porfir. Pe ramurile bătrîne au apărut, mai întii ca niște virgule răsturnate, apoi ca niște semne de întrebare cu punctele îngroșate, primele speranțe de rod. Tata și-a petrecut toată vara studiind poamele căzute, eșecurile inevitabile ale oricărei germinații. Pe zi ce trecea, devenea tot mai tainic și-și fereca bucuria în așteptarea zilei hotărîtoare. Toamna a sosit blîndă și a pătat cu mere roșii, arzătoare, frunzișul verde.

Atunci tata a vorbit și vestea a făcut repede înconjurul Citadomului. Deși s-au arătat sceptici, cetățenii s-au adunat curioși în arena week-end-urilor și au privit mirați merele neobișnuit de mari — sfere zemoase de înălțimea unui mic școlar.

Dimineața a trecut într-o disputată așteptare, apoi, spre amiază, a început culesul. Ștregari îndemnatii s-au cățărât pe trunchiul noduros și au desprins cu grijă poamele de rubin, le-au coborît pe pămînt unde medicii chemați în ajutor au secționat atenți darurile naturii. Și atunci, minunea s-a întimplat: din fiecare fruct a apărut gînditor cite un bunic de modă veche, un bătrînel sfîtos și molcolm, care povestea lucruri nemaiauzite, așa cum bunicii de azi nu mai știau să le istorisească. Locuitorii orașului-clădire s-au strîns în jurul lor și înspre seară, cînd umbra cerului a eclipsat mugurii amintirilor, fiecare familie s-a întors purtînd în mijlocul ei cite un bunic cu basmele sale uitate.

Și pot să vă spun că erau cu toții fericiți.

GYÖRFFY GYÖRGY

Grafică de GYORFFY GYORGY

Către miezul nopții, în autobuz urcă un tînăr care se instalează somnoros în spate și începu să moțăie. Era desigur foarte tînăr, căci pe obraz îi apăruseră citeva tullele firave din ceea ce peste ani avea să devină probabil o barbă rară și roșcată. Talia suplă și degetele subțiri, lăsau o impresie plăcută ochiului, iar costumul negru, strîns pe talie mirosea discret a naftalină.

Pînă spre dimineață nu păru să dea vreo atenție celor ce-l înconjurau. Rămase rezemat cu spatele de tabla rece a peretelui fortificîndu-și trupul și mințea, pînă cînd osteneala se mai risipi, iar apoi deschise o pereche de ochi încețoșați încă, dar plini de viață.

Autobuzul era un model mai vechi, scos în cea mai mare parte din circulație, cu tavanul scund și geamuri mici, pătrate. Vopsea, cîndva roșie, era scorojită și podeaua fusese roasă de timp. Iși mai tîra încă leșul, cu ultimele puteri, gata să se dezmembreze, peste străzile pietruite de la periferia Orașului.

În mîntea tînărului Legs, această imagine, însoțită de horcăitul agonice al motorului, avu o reflectare stranie. Conștiința încă adormită, nu a putut interveni la timp, astfel încît interpretarea dată de straturile cele mai neguroase și mai oarbe ale memoriei reuși să fie însămințată în tot sistemul nervos.

Dar tînărul Legs făcea parte din acea caterogrie de oameni stăpîni pe sine, cărora singele infierbîntat nu le întunecă ușor mîntea și înfrîngîndu-și teama începu să privească atent, lucid cele ce-l înconjurau.

În lumina difuză a unor becuri montate pe partea superioară a caroseriei, plutea o piclă ușoară difuzînd lent în atmosferă. Mișcarea mîinii care încercase să găsească un punct de sprijin stricase echilibrul facil al acesteia, proiectînd-o în curbe repezi, contorsionate, ca acelea ale unor cerneluri vărsate în apa liniștită a unui acvariu. Bărbați și femei de toate vîrstele alcătuiau o masă pestriță de trupuri adormite, încovoiate. Doar ici-colo se mai auzea foșnetul hainelor ori chițcăitul unui pantof. Un bețiv cu vestonul rupt și o rană uscată pe față se clătina ușor într-un colț, privindu-și mîna care scobea buretele unui scaun. O femeie își scoase laba piciorului din pantoful strîmt, iar durdulia aceea blondă, care stă la ghereta din spate și vinde bilete, scruta cu priviri bănuitoare interiorul caroseriei. În toată această nemiscare, picla părea să fie praful fin ridicat de pe suprafața trupurilor.

Vocea strîtă a taxatoarei sparse liniștea cu un: „Înainteți de la scară, vă rog!” și sub impulsul celor ce se pusese în mișcare în spatele lui, Legs făcu cîteva pași strecurîndu-se cu greu printre o femeie cu partea posterioară excesiv dezvoltată și un pîn-

tece masculin ieșit cu mult pe deasupra curelei.

Bărbatul lîngă care ajunsese avea părul alb și riduri adînc brăzdate pe frunte. Stătea într-o poziție familiară pentru cei mai mulți dintre noi, nu era imbrăcat cu nimic ieșit din comun față de ceilalți călători și totuși, exista ceva deosebit la omul acesta care îi atrase imediat atenția. Poate privirea îndreptată spre geamul din fața sa. Gînditor, totuși părea că urmărește cu atenție ceva pe sau dincolo de geamul autobuzului. Iși întoarse capul, însă nu se putea vedea nimic. Iși apropie fața de sticla rece pînă cînd privirea i se lipi ca o ventuză de geam. Dincolo de el, o ceață lăptoasă prin care nu se putea zări decît, din cînd în cînd, o fluturare gri zbenguindu-se preț

IEȘIREA

(PREMIUL III LA SECȚIUNEA LITERATURĂ DE ANTICIPATIE — F.A.C.S. — GALAȚI 1985)

de o clipă în ochi, apoi dispărînd.

Găsi însă în preajmă, destul de repede, o tînără pe care înfățișarea o favoriza foarte mult și care reuși să-l alunge încă din primul moment gîndurile ce-l umbreau.

Nu-l lipsea într-adevăr decît foarte puțin pentru a fi cu adevărat fermecătoare. Avea un chip încîntător, o siluetă perfectă și un fel plăcut de a se prezenta. După ce au făcut cunoștință, ea dovedi o fericită ușurință în conversație și o totală lipsă de pretenție în abordarea unui subiect. Îi atrase politicos atenția asupra faptului că felul în care se prezenta vremea în acea dimineață era promițător pentru restul zilei. Apoi au început să-și povestească tot soiul de întîmplări hazlii și, rîzînd ușor parcă de ceva nu-mai de ei știut, nu se mai săturau să-și arunce priviri drăgăstoase. Cînd, pentru cîteva minute autobuzul se opri, ea își ceru scuze pentru faptul că trebuia să coboare. Hotărîră că ar fi bine să se întâlnească undeva și cu o ultimă stringere de mînă s-au despărțit.

O clipă mai tîrziu era din nou singur în autobuz. Iși făcu o preocupare din a-și anima imaginea tînerei ferice, lucru care însă pînă la urmă sfîrși prin a-l plictisi. Ceilalți nu păreau prea vorbăreți și își dădu seama că cel puțin pentru moment, nu putea găsi

pe nimeni pentru o conversație. Începu să fie neliniștit. Vacarmul de cuvinte, frînturi de fraze amestecate care-l umpluseră pînă mai înainte capul se stînsă încet, lăsîndu-l speriat într-o liniște chinătoare. Căuta disperat un lucru la care să se gîndească, dar nu reușea să găsească nimic.

O voce îl ajută atunci să-și revină. Durdulia care vindea bilete își făcu datoria împingînd iritată pe cel ce urcau cu fraza aceea celebră, iar cei urcați și refugiați lîngă o bară din spate erau invitați să înainteze pentru că „în față e loc liber”. Bărbatul continua să privească pe geam fără ca Legs să înțeleagă de ce. Faptul acela nu îl mai deranja prea mult. Îi intrigase doar expresia feței lui, care părea aceea a unui om ce privește încordat, lucru în totală discordanță cu absența unor imagini în acel loc, geamul fiind opac. Dar, cînd a început să avanseze la îndemmurile doamnei aceleia, în timp ce ei înaintau în mod ordonat, civilizată, bărbatul rămase pe locul lui fără măcar să se clintească.

Împins de vocea taxatoarei cu obrăzi rozalii și rotunzi ca niște pernițe, ajunse lîngă o femeie care ținea în brațe un copil și-i arăta cu degetul pe geam povestindu-i ceva la ureche, și cu cit înainta, i se părea că tot mai multă lume vede ceva dincolo de ferestre, ori poate de-abia începe să-și dea seama de asta, însă cu siguranță oamenii vedeau ceva dincolo de ferestrele autobuzului cu care circulau, altfel de ce numărul celor ce priveau se mărea?!

Se îndrepta tot mai repede spre ușa pe care scria Coborîre, ceilalți parcă păseau mai încet, uitaseră să coboare sau sperau s-o facă pe cit posibil mai tîrziu. Nu se mai putu stăpîni, văzîndu-i pe toți cum se uită pe geam. Începu să-l întrebă, la început politicos, apoi din ce în ce mai violent. Scuturîndu-i, împingîndu-i și simțindu-se împins cu o violență din ce în ce mai mare de cei din spate, strigîndu-le întrebările în urechi, implorîndu-i să răspundă, însă ei parcă asurziseră cu toții și chiar dacă din întîmplare își mai întorceau capul, simțea că-și pot trece mîna prin trupul lui fără să-i perceapă existența. Se încăpățînaseră să rămînă pe loc doar ca să-și poată velea blestematele lor lumi imaginare pe care nu le putea vedea, despre care ȘTIA că nu există.

Într-un tîrziu ajunse în fața ușii. Tremura, era obosit și plictisit. Puse piciorul pe prima treaptă și, întorcîndu-se să strige ceva în urmă, văzu scris pe tavan cu litere de-o șchiopă: IMAGIM, înlătură plictiseala călătoriei! Este îndeajuns să introduceți o fișă în aparat pentru ca orice dorință, amintire sau vis de-al dv. să se materializeze într-o imagine pe geamul reflectorizant!

TRAIAN UDREA ■

WORLD ROCK

„Evenimentul cultural al secolului XX — Live Aid”

Poate pare exagerat acest titlu dar el nu-mi aparține ci este concluzia reporterilor și comentatorilor maratonului muzical din 13—14 iulie 1985, maraton desfășurat sub genericul LIVE AID, ajutorul muzicii tinere pentru Africa. În aceste zile de neuitat s-au desfășurat simultan concerte în Anglia, S.U.A., Austria, Australia, Japonia, Franța, U.R.S.S. Inițiatorul acestui regal al muzicii tinere BOB GELDOF, ex BOOMTOWN RATS, un animator al muzicii angajate pe care am avut plăcerea să-l întâlnim „live” la București cu ocazia turneului în țara noastră a grupului britanic BOOMTOWN RATS.

Punctele cele mai „încinse” s-au desfășurat în Anglia pe stadionul WEMBLEY și în S.U.A. pe JFK STADIUM PHILADELPHIA. Impresionantă nu a fost atât participarea actualelor nume de rezonanță: U2, DURAN DURAN, DIRE STRAITS, BOOMTOWN RATS, MADONNA care au fost extraordinari ci revenirea veteranilor în formule pe care nimeni nu spera să le mai vadă la lucru vreodată: BEACH BOYS, CROSBY STILLS NASH AND YOUNG, LED ZEPPELIN.

Nici cel mai optimist fan al muzicii rock n-ar fi îndrăznit să afirme că în anul 1985 va putea asculta „live” WHOLE LOTTA LOVE cu LED ZEP-

PELIN. Nu au lipsit BOB DYLAN care a apărut alături de KEITH RICHARD și RONNIE WOOD reamintindu-ne „BLOWN IN THE WIND”, ERIC CLAPTON, QUEEN, DAVID BOWIE, MICK JAGGER, alături de TINA TURNER într-un număr de neuitat, THE WHO, PAUL MCCARTNEY.

Dintre toate impunătoarele nume ale acestui maraton muzical, o mențiune aparte pentru PHIL COLLINS care a cântat în aceeași zi și la Londra și la Philadelphia. A cântat singur ca vocalist și pianist, a cântat cu ERIC CLAPTON și LED ZEPPELIN în dificila postură de dublă percuție.

A fost prezent cu spiritul JOHN LENNON deoarece cîntîndu-se „Imagine” ni s-a reamintit frumosul disc al unei lumi fără frontiere rasiale și sociale. Într-un clip video soția lui MARTIN LUTHER KING, fostul leader al mișcării populației de culoare din S.U.A. și laureat al premiului NOBEL pentru pace în anul 1964, ne-a amintit una dintre mirările acestuia care nici până astăzi nu și-a găsit rezolvarea: „DE CE EXISTĂ FOAME ȘI PRIVAȚIUNI?”

LIVE AID — rămîne o frumoasă amintire a anului trecut — ANUL INTERNAȚIONAL AL TINERETULUI. IONEL MARCHIȘ ■

Despre o ipostază

Cînd au apărut în clasamentele muzicale cu primul lor disc intitulat LOST IN LOVE (1980), australienii de la AIR SUPPLY nici nu bănuiau că vor deveni într-un timp foarte scurt unul din cele mai populare grupuri de soft-rock. Discul înregistrat în Australia (Paradise Studios-Sydney) și mixat mai apoi în S.U.A. (Lanabee Studios-Los Angeles), prezenta publicului un nou grup al cărui stil avea să impresioneze nu atât prin disponibilitățile tehnice cît printr-o muzicalitate și un „feeling” cu totul aparte al interpretării. Blues-urile lor de dragoste aduceau un suflu nou în contextul muzical al sfîrșitului deceniului șapte, printr-o linie melodică de mare fișete rezultat al unei excelente îmbinări între instrumentele obișnuite — chitari, tobe, pian și a celor clasice reprezentate de un „pachet” de vioară ce se va dovedi nelipsit din toate producțiile ulterioare ale grupului.

O muzică ușor accesibilă, dar care nu face nici un moment concesii facilului, ce se adresează și ascultătorului mai puțin avizat, iată cum se prezintă acest prim album, cinci din cele zece piese ale lui devenind hituri: LOST IN LOVE, ALL OUT OF LOVE, MY BEST FRIEND, CHANCES, EVERY WOMAN IN THE WORLD. Acest mare succes s-a datorat fără îndoială și manierei interpretative a solistului RUSSEL HITCHCOCK — o voce caldă și expresivă, secundată discret de cea a chitaristului GRAHAM RUSSEL, ce se adaptează perfect sonorității grupului. Cei doi și foarte buni prieteni, vor semna de altfel cele mai bune piese AIR SUPPLY.

Confirmînd debutul atât de promițător și discul următor, THE ONE THAT YOU LOVE, apărut în 1981, cuprinde în cea mai mare parte piese de succes: SWEET DREAMS, I'LL NEVER GET ENOUGH OF YOU, THE ONE THAT YOU LOVE, I'VE GOT YOUR LOVE. Fiecare LP al grupului înseamnă de acum certitudinea unor piese de valoare cu mare priză la public. Așa s-a întîmplat și cu următoarele două discuri, NOW AND FOREVER și THE WHOLE THINGS STARTED. AIR SUPPLY devenise un nume foarte cunoscut atât în America cît și în Euro-

pa însă rămăseseră necunoscuți pentru marele public, acasă în Australia. Cele mai bune piese ale acestor două discuri împreună cu alte succese mai vechi constituie materialul sonor pentru LP-ul AIR SUPPLY — GREATEST HITS: EVEN THE NIGHTS ARE BETTER, HERE I AM, MAKING LOVE OUT OF NOTHING AT ALL, LOST IN LOVE. După editarea acestui disc a urmat o perioadă de tăcere pînă la apariția LP-ului AIR SUPPLY 1985. Discul beneficiază într-o măsură mai mare decît celelalte producții ale grupului de aportul instrumentelor electronice, fapt datorat mai ales noilor producători PETER COLLINS și BOB EZRIN (acesta din urmă a contribuit și la reușita altor nume de rezonanță: ALICE COOPER și PINK FLOYD). Cele mai reușite piese ale albumului: JUST AS I AM, GREAT PIONEER, THE POWER OF LOVE (compoziția lui JENNIFER RUSH), SANDY (compoziția lui BRUCE SPRINGSTEED), NEVER FADE AWAY.

Muzica AIR SUPPLY de pe acest disc rămîne însă la aceleași sonorități liniștite ce l-au captivat întotdeauna pe ascultător. La toate acestea se adaugă și prezența instrumentelor cu corzi (a viorilor în primul rînd), cese integrează în întreg ansamblul muzical amintind prin discreție și rafinament de celebrul grup englez THE MOODY BLUES.

Nucleul formației este format din: RUSSELL HITCHCOCK (vocal), GRAHAM RUSSEL (chitară, vocal), RALPH COOPER (tobe) și FRANK ELSER-SMITH (pian, key., aranjamente instrumente cu corzi). Pe lângă aceștia la înregistrarea discului au mai participat: KEN RARICK (keyboards), DON CROMWELL (bas), WALLY STOCKER (chitară).

AIR SUPPLY 1985 — „romantic” rockul într-una din cele mai reușite ipostaze ale sale.

ADRIAN MITROI ■

Timișoara muzicală

Discipolii maestrului Liszt

Am parcurs cu pași repezi mai bine de o sută de ani de muzică în „Mica Viena”. Am trecut de romantism, care a afectat și repertoriul concertistic timișorean, am depășit perioada revoluțiilor de la mijlocul secolului al XIX-lea, care au tulburat și viața muzicală a cetății. Mulți virtuozii au concertat pentru un public care își rafinase deja gusturile. Și nu putem să-l ometem dintre aceștia pe marele Franz Liszt.

Dar amprenta personalității lui Liszt asupra vieții muzicale a orașului de pe Bega nu a fost lăsată doar de prezența maestrului în Timișoara, ci și prin concertele pe care le-au susținut pe aceste meleaguri cîțiva dintre cei mai dotați elevi sau colaboratori ai acestuia. În 1864, Karl Tanssig — elevul preferat al lui Liszt — a prezentat Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră, care s-a bucurat de un mare succes. La cererea publicului, Tanssig a interpretat și două din Rapsodiile maghiare. Propagatorii muzicii lui Liszt în Timișoara au fost și Sofia Menter (eleva lui Tanssig) și Hans von Bülow, un mare dirijor al epocii. Către sfîrșitul secolului, consemnăm prezența lui Alfred Reisenauer, care a interpretat Fantezia Don Juan și a lui Paul Koezalski din Viena, care pe lângă cîteva Fantezii de Liszt a prezentat și operele Steaua nopții și Lohengrin de Richard Wagner.

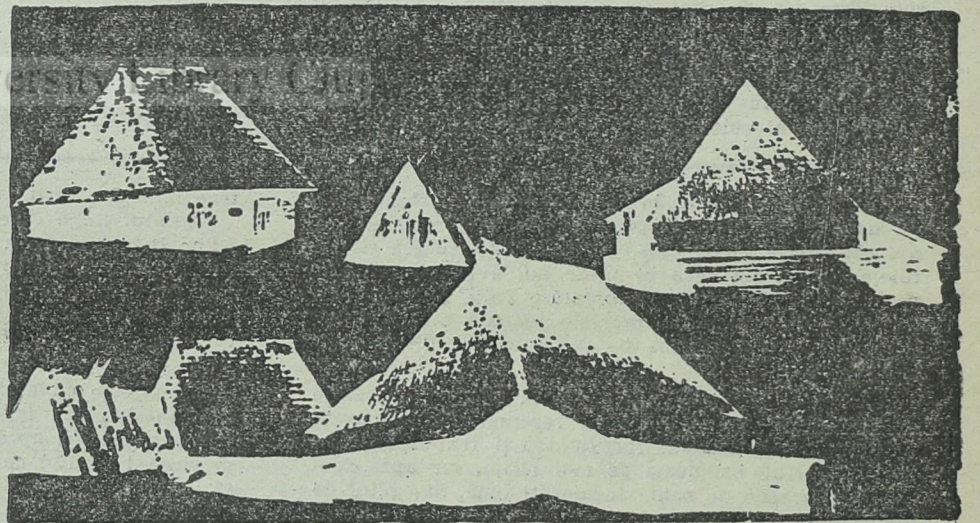
A venit timpul să ne ocupăm și de sălile de concert care au găzduit manifestările muzicale ale sfîrșitului de veac XIX. Pentru reprezentațiile de vară, dintr-un restaurant-hotel, situat în cartierul muncitoresc Fabric, s-a amenajat teatrul „Arena”. În această clădire, cu ocazia centenarului W. A.

Mozart, a avut loc o reprezentație de mare succes cu Răpirea din serai. În 1857 se inaugurează Teatrul maghiar, care va găzdui multe manifestări muzicale de referință. Stagiunile 1865—1870 au înregistrat un deosebit succes. Faust de Gounod, Tannhäuser a lui Wagner au fost reluate de nenumărate ori. La reprezentațiile operetelor lui Offenbach și Soupe, sălile sînt pline pînă la refuz.

Între 1870—1874, ajung foarte la modă Balul mascat de G. Verdi, Liliacul și Carnaval la Roma de Johann Strauss. Repertoriul se îmbogățește continuu, iar muzicienii timișoreni sînt solicitați tot mai mult de angajamente în diferite orașe. Dar se ajunge la un moment de impas: la 30 aprilie 1880, în timp ce artiștii erau într-un turneu la București, un incendiu distruge clădirea Teatrului pînă în temelii. Astfel, Timișoara rămîne fără un teatru mai bine de doi ani.

Prezentăm în continuare alți artiști renumiți care au concertat în Timișoara: în 1860, la vîrsta de 15 ani, aici se produce Leopold Auer, cel care va ajunge, peste ani, la Petrograd, cel mai celebru pedagog de vioară din Europa acelei vremi. În 1862, îi găsim pe Charlotte Patti și pe marele violoncelist David Popper (care peste douăzeci de ani va ajunge profesor al Conservatorului din Petrograd). Popper revine în mijlocul timișorenilor de mai multe ori, în perioada 1867—1886. El va prezenta, pe lângă piese de Beethoven, Mendelssohn, Rubinstein, Schumann, Corelli și unele compoziții proprii.

ADRIAN IOANAS ■

ATENȚIE LA DECIBELI!

Pasiunea cu care tineretul se dedică radiocasetoanelor portabile cu căști, care uneori nu se scot de la urechi de dimineața pînă seara, poate duce la surzenie. Aceleași urmări le poate avea și muzica electronică excesiv de tare de la cluburile disco și din sălile de concert rock.

Salariații din sistemul asistenței medicale au relevat că nouățile din domeniul aparatului de înregistrare a sunetelor amenință mii de oameni cu surzenia completă. Unele modele de aparate pot emite sunete mult mai pu-

ternice decît limita admisă în întreprinderile industriale. Se arată că, în ultimul timp, tinerii vin tot mai des al medic pentru a se plînge de zgomote persistente în cap, adică cu simptome asemănătoare cu cele care sînt constatate la lucrătorii cu ciocane pneumatice. Acesta este primul semn al faptului că persoana respectivă începe să-și piardă auzul.

Medicii opinează că simptomele pot să dispară dacă se trece din timp la ascultarea muzicii ... în surdina.

Top

CELELALTE CUVINTE — Un sfîrșit e un început. 2. ANGELA SIMILEA — O lacrimă. 3. COMPACT — O altă zi. 4. CELELALTE CUVINTE — Iarbă prin pâr. 5. PROMUSICA — Proteul pasăre. 6. HOLOGRAF — Anotimpurile. 7. MARIA SCUPRA — Zbor. 8. ROMANTICII — Doar muzica. 9. AURA URZICEANU — Prietenă ție- muzica. 10. GRAFIC — Cuvinte încrucișate.

1. IN PARALEL — Reduct to tears. 2. BABY'S GANG — Janin. 3. VANILLA — Paradise my amor. 4. A-HA — Take on my. 5. SHEILA — Love bizare. 6. FALCO — Viena calling. 7. SANDRA — On the tray. 8. SAPHIR — Shot in the night. 9. COLONEL ABRAMS — Trapped. 10. TYBOR LEVAY — Gipsy boogie.

DISCO C.C.S. Timișoara

— Înainte de toate, tovarășe Florin Ciobănescu, se cuvine să enunț premisa sine qua non a acestui dialog: baschetul este prin excelență un sport studentesc.

— Unde vreți să ajungeți?

— La concluzia că echipa sindicală de baschet masculin „Comertul” ar trebui să fie secție a clubului studentesc „Politehnica”.

— Este adevărat că baschetul a fost inventat într-un colegiu, se pare, ca divertisment — de sală — al orelor de educație fizică. La fel cum, este adevărat că pe vremea studenției mele, meciurile de baschet, chiar și între echipele anilor de studiu, ca să nu mai spun de cele între reprezentativele facultăților, lăsaau goale și unele săli de curs. Absențele le recuperam în bibliotecă sau copiind cursuri de la colegii noștri. Iarnă, vară, baschetul se juca afară, în „groapa” de la Drept. În ultimul concediu am trecut absolut înțimplător pe acolo. Niște puști ștergeau praful așternut de o palmă peste fostul nostru teren de zgură... Regele fotbal! Așa a fost. Au trecut însă douăzeci și... de ani. Și cel puțin toți ațiția de când Steaua și Dinamo își împart titlul de campioni, netulburate de vreo echipă studentescă, chiar dacă, îmi aduc bine aminte, echipele universitare din Timișoara și Cluj nu au fost întotdeauna simple prezențe în campionat. Intre timp, cele două echipe studentești din Capitală, ca și cea din Baia-Mare au părăsit pe rând prima scenă competițională. La fel s-a întâmplat și cu Universitatea Timișoara. Cu toate acestea vă împărtășesc punctul de vedere într-o formulă însă, mai puțin dogmatică: studenții n-au nici un motiv să nu facă sport, să nu joace baschet, să nu monopolizeze dacă vor și dacă pot, marea performanță, să nu umple până la refuz sălile de sport și stadioanele. Cu alte cuvinte cine îi împiedică pe studenții din Timișoara să joace baschet? Cine îi împiedică? A.S. „Comertul”?

— De ce ocoliți răspunsul printr-o întrebare?

— Nu ocolese, din principiu, nici un răspuns. Am lăsat numai concluzia să vină de la sine, coborînd de la nivelul unei premise cu ifos axiomatic la limita bunelor realități: o bună parte din tinerii care anul trecut au readus baschetul timișorean în prima divizie și au ajuns în turneul final al „Dacia-

Coș de trei puncte pentru... baschetul masculin timișorean

● **Interviu cu FLORIN CIOBĂNESCU, președintele secției de baschet de la A.S. „Comertul” Timișoara**

dei” — cea mai mare și importantă competiție națională — au fost într-adevăr și coechipieri la „Universitatea”.

— Secție cedată asociației sportive „Comertul”.

— „Cedată” este în cel mai fericit caz un eufemism. Sau, și mai exact, un travesti. De fapt, la reorganizarea de acum doi ani a sportului studentesc din Centrul Universitar Timișoara, fiind s-a făcut o concentrare, firească, într-un singur club puternic, de tradiție — „Politehnica” — a secțiilor pînă atunci dispersate, echipa de baschet masculin a fost considerată ca neghina în grufu: ocupa un modest loc

noă în divizia B. De azi pe mâine a trebuit găsită o soluție. Incepea returul și, practic, echipa nu mai avea nici măcar numele! A.S. „Comertul” s-a născut din entuziasmul și încăpăținarea unor adevărați iubitori de sport.

— Sinteți, cu siguranță unul dintre acești oameni de bine, care nu s-a împăcat cu gândul „dispariției” echipei. De aceea și mai ales fiindcă sinteți președintele singurei secții de performanță a A.S. „Comertul”, creată special pentru a salva o idee, vă consider cel mai îndreptățit să vă pronunțați pro sau contra transferului de care aminteam la începutul dialogului nostru.

— A curs transpirație după sudoare și sudoare după transpirație. Au răscut din cenușă ei înșiși, sportivii. Iată de ce sînt de părere că s-ar face încă o greșală, dacă noi doi, sau alții ca noi ar hotărî ceea ce se cuvine să hotărască ei înșiși, colectivul lor de muncă, colectivele de muncă din care fac parte: ca muncitorii, ca inginerii și puștii, foarte puștii, ca studenții. În spiritul profunde democrații care guvernează întreaga viață socială.

— Deci...

— Deci! Rămîn la părerea că nimic nu-i împiedică pe cei peste 10.000 de studenți timișoreni să joace baschet. Știți cîți jucători de baschet legitimați sînt studenți în Timișoara?

— Din nou o întrebare în loc de răspuns!

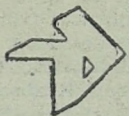
— N-am uitat că eu sînt cel intervievat. Dar fără răspuns la această întrebare dialogul nostru riscă să rămînă simplu enunț de principii. Sau o șuetă între doi microbiști. Ori, eu unul aș vrea să aibă sens, să ajute sportului. Sportului, ca mod de a construi edificiul cel mai important al unei națiuni: OMUL. Vă aștept să continuați, oricînd discuția începută astăzi, despre sport în general, despre baschet în special.

— Voi reveni.

ILIE LAUDAT

Campionatele universitare de schi — Straja

1986

Zăpadă din belșug, pîrtie liberă, vreme schimbătoare, multă tinerete — altfel spus, Campionatele universitare de schi, faza locală.

Probele inserise în concurs (slalom uriaș, slalom special și fond) au oferit spectatorilor răsfața de-a lungul traseului posibilitatea întîlnirii cu cei mai buni schiori timișoreni. Dincolo de atmosfera de concurs, de numeroasele descalficări, am asistat la un fapt inedit: în cadrul probei de slalom special, pe aceeași pîrtie și în aceleași condiții, Manuela Mărioșan a obținut timpul de 31,1 secunde, cu 0,3 secunde superior celui înregistrat la băieți de primul clasat, Gerhard Herbert.

Așadar, fetele mai rapide decît băieții!

Alături de felicitările adresate Manuelei, un mare semn de întrebare pentru schiorii participanți la această probă. La Brașov (1-4 martie) lup-

ta pentru supremație va fi cîmîcîcî și, în acest caz, nu ne mai poate salva Manuela!

În urma rezultatelor înregistrate, au fost selecționați pentru etapa finală a campionatului universitar de schi următorii studenți: Manuela Mărioșan (IV Matematică), Beatrice Csimbalmos (III Construcții), Ramona Răducu (IV Medicină generală), Sorina Policec (VI Medicină generală), Cornel Galescu (II Electrotehnică), Dragoș Vodă (IV Mecanică) Sorin Vogel (III Electrotehnică) și Rolf Weinschroth (III Electrotehnică) și Gerhard Herbert (I Științele naturii).

Mult succes, colegii!

P.S. — S-a lansat ideea reorganizării unui club universitar de schi în Timișoara. Salutăm o astfel de inițiativă, pe care o considerăm drept benefică pentru sportul de masă și cel de performanță timișorean.

● Așadar, fotbalul divizionar A va reveni curînd în actualitate. În echipa „alb-violeților” apar cîteva nume noi — mă refer la Popa — de la Petrolul Berca; Neagu — de la Gloria Reșița; Varga, Trăistaru și Rotariu ilie (II) — de la Unirea Tomnatic, precum și juniorii: Stoicov, Spătaru, frații Foale și frații Ciută. Declarația antrenorului principal, Robert Cosmoc (în ziarul „Sportul”): „Cred că echipa va interpreta o partitură nouă. Începutul s-a făcut în toamnă însă a fost doar... începutul”, anunță revirimentul mult așteptat al fotbalului studentesc timișorean.

● Pentru că a venit vorba despre antrenorul Politehnicii, bănuieți ce a însemnat „momentul Cosmoc” (deocamdată, numai) pentru favoriții noștri? 12 puncte acumulate în ultimele 8 etape — înfrîngeri pe Ghencea (2-4) și la Pitești (3-4) și un golaveraj excelent: 23-10, fapt ce situează pe „alb-violeți”, într-un clasament neoficial (al ultimelor 8 etape) pe locul secund (după Steaua — 14 puncte și golaveraj +14) și înaintea Sportului Studentesc — 11 puncte (+3), a lui Dinamo — 9 puncte (+7) și a Universității Craiova — 8 puncte (+4). Deci, să așteptăm cu încredere primăvara fotbalului timișorean!

● În lotul de 29 rugbiști selecționați pentru meciurile internaționale de antrenor federal Valeriu Irimescu și ajutorul său Mihai Naca sînt incluși și doi timișoreni — aripa R. Voinov și mijlocășul la deschidere Al. Domocoș. Avea (pe jumătate) dreptate antrenorul universitarilor timișoreni, Titi Io-

Mozaic sportiv „Una-i „Poli” și aia-i prima!”

nescu: „Eu formez echipe, nu vedete”.

● Noi succese ale atleților clubului sportiv „Politehnica” Timișoara: opt medalii cucerite la campionatul republican de atletism pentru seniori și tineret de la Bacău. Au obținut medaliile de aur: Gabriela Miclăuș la săritura în lungime cu rezultatul de 6,30 m și Tiberiu Szabo la aceeași probă, rezervată săritorilor, cu 7,38

m (ambii la categoria tineret); argint prin Maria Simianu-Costencu (400 m), Ramona Steici (200 m) și Felicia Zărescu cu 8,42 s la egalitate locurile 3-4 în proba de 60 m garduri.

● La Băile Felix, Mariana Stănescu, studentă la I.E.F.S. București și componentă a secției de atletism „Politehnica” (antrenor Emil Grozescu) a reeditat performanța înregistrată anul trecut, cucerind pentru a doua oară titlul de campioană națională la cros. Cele 16 secunde sub timpul următoarei clasate, Elena Fidatov (Delta Tulcea) ne scutesc de orice comentariu! Felicitări și succese similare la Crosul Balcanic din Bulgaria și — de ce nu? — la Campionatele Mondiale de cros de la Neuchatel din Elveția.

● O modalitate inedită de a susține calificarea naționalei noastre pentru turneul final al C.E. de fotbal ne propune Marcel Tolcea în numărul 12.757 din Drapelul roșu. Iată: „Ceea ce sperăm, mâine, pentru elevii lui Mircea Lucescu este să nimerească într-una din cele patru grupe alcătuite din cinci echipe unde se vor califica primele două clasate...” (!) Alo U.E.F.A.?

V. D. TOTHE

Fotbalul de ieri...

Știința care a declanșat pasiunea pentru jocul cu balonul rotund s-a produs — la Timișoara — prin 1899. La 25 iunie al celui an se dispută primul meci de fotbal, combatante fiind două echipe școlare. Trei ani mai târziu, într-o partidă oficială, F.C. Timișoara pierde cu 2-3 în fața Reuniunii de sport Lugoj.

Odată cu înființarea Școlii politehnice (1920), rectorul ei, profesorul Traian Lalescu, pune bazele societății sportive „Politehnica”. Evenimentul este consemnat în revista „Stadion”, din 5 aprilie 1921. Urmează un drum lung — clubul timișorean sâr-bătorindu-și la sfîrșitul anului trecut 65 de ani de existență —, un drum de referință în istoria fotbalului din țara noastră, cu predilecție cel studentesc, un drum pe care cei ce l-au bătătorit — jucători și public deopotrivă — l-au înscris în legendă. O reconstituire globală, din motive lesne de înțeles, ne-ar fi imposibil. Ne rezumăm de aceea în a consemna doar cîteva aspecte mai semnificative, care să ne ofere o imagine, fie ea și simplificată, despre evoluția sportului cu balonul rotund în orașul de pe malul Begăi.

Pînă la amenajarea stadionului (1928), cunoscut și azi sub numele de „Politehnica”, studenții își dispută toate partidele, oficiale sau amicale, pe arena „Patria”. Prima echipă: Ignuța, Sfera, I. Pop, Vancu, Gherga, Doboșan, Chinoiu, Negru, Sepi I, Sepi II, Frențiu, Munteanu, Deheleanu, Drăghici, Protopenescu, Iașinchi, Curcan, Roșca, Ursulescu. Odată cu echipa a apărut și prima formulă de încurajare rostită de public: „Tempo Poli!”.

În 1924 timișoreni promovează în campionatul districtual cat. I și ocupă locul IV. Urmează apoi evoluția în divizia C, după care, din nou, timp de doi ani, îi întîlnim în campionatul districtual. Anii '40-'41 găsesc echipa în divizia B, unde ocupă locul III, din 10 echipe.

Pentru trei campionate (1948-1951), sub denumirea de Știința, studenții bat drumul diviziei A. Lotul de atunci: Franciscovici, Belin, Cărăbuș, Mazăre, Mioc, Popescu, Marcu, Andreescu, Meghin, Iovan, Andrei Rădulescu, Deac, Morja, Chioreanu. Antrenor V. Carte. După un rezultat de răsunet — locul III în 1950 — echipa retrogradează, urmînd să revină în „A” doi ani după aceea, adică în 1953. De acum și pînă în 1958 urmează o perioadă de glorie pentru Știința. Ioan Ciosescu, temutul atacant al timișorenilor, cel mai productiv jucător student, cîștigă titlul de golgeter în campionatul 1955 (cu 47 de goluri), iar echipa ocupă locul IV. În 1956 „Știința” învinge echipa de glorie a C.C.A., care avea în lot printre alții pe Voinescu, Zavoda, Apolzan, Tătaru, Alexandrescu. În 58, sub conducerea antrenorilor W. Constantin și Dincă Schileru echipa termină campionatul pe locul III, după Petrolul și C.C.A. Tot în același an joacă finala Cupei (și o cîștigă) cu Progresul București. Ca urmare este înscrisă în Cupa Dunării, unde ajunge în turul al II-lea. Urmează declinul: retrogradare în divizia B (1959), revenire neconvîngătoare în prima divizie națională, după care între 1964-1973, Politehnica activează în divizia secundă. Perioada anilor '59-'67 a scos în evidență o serie de jucători ca: Rémus Lazăr, Manolache, Iosif Lereter, Mițaru, Petrescu, Rădulescu, Surdan, Codreanu, Cotorman, Hălmăgeanu, Regepp, Moraru ș.a.

Odată cu repromovarea în „A”, în anul 1973, începe perioada modernă a echipei Politehnica Timișoara, care avea pe atunci, sub conducerea antrenorului Ion V. Ionescu, următoarea alcătuire: Catona, Popa, Mehedintu, Arnăut, Maier, Mihailcic, Șchiopu, Bungău, Floareș, Dașcu, Rîmnițeanu, Bojin, Kovalcic. Chiar în anul promovării Politehnica ajunge pînă în finala Cupei României.

În afară de 1974, timișoreni mai dispută finala Cupei în 1981 și 1983. În 1980 cîștigă acest trofeu.

L. ILIE

● **CAPRICORN** (22 XII — 20 I). Studentii relativ blinzi (deși câteodată scapă hăturile, fiind într-o zodie cornută), relativ reci (de vină este anotimpul), relativ calzi (reminiscente de la Revelion). Este zodia debuturilor. Debutul în noul an, debutul în prima sesiune de examene. Capricornii vor putea fi studenți la Institutul politehnic (subiect preferat „De la coarnele plugului la coarnele puse de filoloage”), la Facultatea de medicină veterinară (subiect preferat „Bolile cornuților și tratarea lor la melcii de casă”), la Facultatea de zootehnie (subiect preferat „Animalele cornute — evoluție și dispariție”).

De ce să se ferească: de tusea măgărească; de a răspunde în scris sau oral la orice examen programat în zodia lor (nici zodia nu-i poate ajuta la examene).

● **VARSATORUL DE APA** (21 I — 20 II) Zodia neindemnaticilor; varsă orice (cerneala pe lucrarea vecinilor, veniul de profesori). Ajunși la Facultatea de mecanică proiectează găleți fără fund, pahare tip duș, butoaie fără doage. Dacă sînt studenți la Filologie vor prefera scrierile de profil (Titus Popovici, „Setea”, „Ion Lăncrăjan”, „Fiul secetei”). Unii ajung la Facultatea de construcții — secția instalațiilor, ocupându-se de tehnologia robinetelor care nu se pot închide. De regulă sînt timizi; nu știu să-și înoade șireturile, preferînd să poarte încălțăminte cu fermoar. Fiind născuți în plină sesiune de examene au o continuă sete competițională (deși zodia nu a dat niciodată fotbalisti, eventual schiori, patinatori, bobisti — în ambele accepții ale cuvîntului), dar și sete de cafea (sete pe care și-o potolească vîrsînd apa și îngurgitînd caimacul).

De ce să se ferească? De „Flora”, „Bastion”, „Conti”, „Hercules”, „Stadion”, de controlorii I.T.C.V.T.T.

● **PEȘTI** (21 II — 20 III). Zodia tipilor alunecoși. Își iubesc părinții și toate rudele (pînă la ultimul grad), motiv pentru care învață numai sub media de la care se primesc bursele (lăsînd plăcerea celor care le-au dat viață să le dea și bani). De obicei sînt risipiți prin toate facultățile, pentru a-și împărți sferele de influență (pește la pește nu-și scoate ochii), de aceea este foarte grea o trecere în revistă a lor. La Facultatea de mecanică proiectează bricege tip peștișor (8 lei, doar cu miner, fără lamă și fără tirbușon). La Construcții vor cunoaște la perfecție metoda „drumului critic” (îmbogățind peisajul urbanistic timișorean cu un nou bulevard neasfaltat). La Științe economice vor fi preocupați, ca orice pește care se respectă, de paritatea dolarului. Unii vor fi la I.A.T.C. (subiect preferat „Elemente regi-zorale în filmul „Ziua în care vor veni peștii”) sau la Conservator (subiect „Elemente protomelodice în piesa transmisă ereditar „Pescarul amator”), chiar la I.E.F.S. (subiect sigur „Antrenamentul pescarului sportiv”). Studenții de la Chimie organică vor rămîne consecvenți în tratarea temei „Nici o masă fără pește”.

De ce să se ferească: să dea apă de băut peștilor din Piața Operei; să se peștească răspunzînd la întrebările puse de 1 aprilie; să fie călcat pe coadă, să fie călcat pe acasă de organele specializate.

Vor trăi 70 de ani după ultimul examen.

● **BERBECUL** (21 III — 20 IV). Tipul cornuțului mijlociu (mai maleabil decît taurul, dar mai aprig decît capricornul), romantic (se naște într-o zodie cu flori, deși, de cele mai mul-

te ori, nu este un copil din flori). De mai multe ori încoronat (prima dată la 3 ani, în grupa mică, de către femeia de serviciu). Fiind mai puțin îndrăzneț, dă multe examene degeaba. La admitere la Filologie va aștepta timp de 5 ani în șir să apară subiectul „Capra cu trei iezi”. Niciodată nu se încumetă să fie student la Medicină veterinară pentru a nu fi pus în fața unor subiecte dificile, cum ar fi „Oaia și progeniturile sale”.

De ce să se ferească? De scieți. Dacă reușește să treacă de anul II, are șanse să termine facultatea la adînci bătrîneți. Dacă nu reușește să treacă, înseamnă că rămîne.

● **TAURUL** (21 IV — 20 V). Tipul cornuțului cornut și puternic degeaba. Mai rău decît berbecul pe care, dacă nu-l ignoră, îl împunge. Nu suportă ușile și ferestrele închise sau deschise la examen. Nu suportă să fie examinat. Are o frecvență foarte bună la discotecă unde, din nimic, își ascute coarnele (neputînd să-și arate colții). Zgîrcit (dacă vaca, după ce e mulsă, dă cu piciorul în găleata plină, el nu dă cu nimic). Student la facultățile tari — Zootehnie (singurul subiect interesant „Vacile de producție și reproducție”), Medicină veterinară („Operația pe cord deschis, la abatoare”).

De ce să se ferească? De tramvaiul 8 (pe care l-ar lua degeaba în coarne, că tot aglomerat ar fi), de viița blindă și cu părul roșu. Foarte norocos la Loto (numere cîștigătoare 1, 2, 3 și 3, 14). De trăit, trăiește.

● **GEMENIL** (21 V — 21 VI). În această zodie se nasc numai gemenii cu tendințe opuse (cei alții nu se mai nasc). Siamezii doresc să frecventeze concomitent Agronomia și Filologia, motiv pentru care se vor hotărî, în final, pentru o facultate de mijloc, mecanica agricolă. Sînt studenți ciudați, care-și iau cursurile și notele cu indigoul. Deși născuți vara, nu au habar să înoate sau să dea din coate. Preferă să dea examenele toamna, cînd intră la probele scrise fără a mai ieși

vreodată. Nu au subiecte preferate. Vara se îmbracă adecvat, cu palton, fular, căciula de iepure.

De ce să se ferească? De trenul care trece prin fața Universității; de a traversa strada cînd zboară un avion la 15.000 metri înălțime; de brichetele electronice; de fete (băieți) frumoase (frumoși); de gîinile cu două picioare. Vor trăi pînă la adînci bătrînețe.

● **RACUL** (22 VI — 22 VII). Studenți predestinați (se nasc în zodia admiterii), deși vor reuși de cite ori vor da examen de admitere, fără a avea garanția existenței mai mult de 3 ani într-o facultate — de aceea preferă subingineria. Oamenii șovăitori (nu se hotărăsc în alegerea meniului la cantină), nu pot să-și aleagă singuri biletele la examene; nu se hotărăsc dacă să meargă la gară cu tramvaiul 8 sau cu firobuzul 14. În fața sălii de examen stau mult și bine, rugîndu-se tuturor zeilor din antichitate încoace. Nu stau bine cu materiile de specialitate. Nu stau bine pe scaun în tramvai. Nu stau bine cu nimic. Fiind raci, se înroșesc ori de cite ori îi stropește cineva cu furtunul, cu apă fiartă. Preferă să dea examene în grup. Fiind bine doțati din naștere cu clești, se înscriu cu brio la Energetică (zilnic fiind în stare să țină o lungă disertație pe tema cleștelui-patent — minune a electricianului, dar și la Medicină (subiect preferat în conversația cotidiană „Cleștele și ciocanul în intervențiile chirurgicale delicate”).

De ce să se ferească? — De vopsea roșie; de creionul roșu al profesorilor; de stopurile verzi; de examenele fierbinți; de examenele medicale de orice fel.

Va trăi atît de mult, încît va reuși să-și termine facultatea începută.

● **LEUL** (23 VII — 23 VIII). Oamenii siguri și singuri. Sînt primii pe toate listele de admitere, jurnal de prezență, topul absențelor, de comunicarea muștrărilor). Nu-și fac muștrări, dar primesc muștrări de la terețe persoane, prin inter-

mediul decanatului. Fieroși, coamă mare (deși a trecut moda atît la băieți, cît și la fete), puternici, tenaci (dacă intră la un examen, rămîn în sală pînă la următorul). Preferă toate facultățile. Zootehnia le aduce satisfacția tratării subiectului „Animalele sălbatice de casă — ul, găina, frigura”. Dar pot fi întîlniți și la Stomatologie (subiect preferat — „Dentiția nou-născutului și prevenirea cariilor dentare prin utilizarea protezelor”). Cei mai mulți însă, practici, vor fi studenți la Științe economice, unde vor vorbi ore în șir despre convertibilitatea leului.

Dec e să se ferească? De leoaice; de tramvaie (un bilet costă tot un leu); de zvonul că s-ar fi desființat facultatea înainte de a termina-o.

● **FECIOARA** (24 VIII — 23 IX). Zodie fericită. Fete frumoase (în această zodie s-au născut Albă ca Zăpada, Ileana Cosînzeana și Muma Pădurii). Sfioase, tăcute, modeste, silitoare, gospodine. Sînt tot ațitea calități care le recomandă ca profesorii. Nu stau bine pentru Filologie (subiect preferat — analiza literară a piesei de teatru „Cum a rămas Catinca fată bătrînă”), Științe economice („Emanciparea femeii pe meridianele globului”), Medicină generală („Chirurgia estetică”) Electrotehnică („Fusta sintetică și electricitatea statică”), Mecanică („Pila — unelta prelucrătoare prin așchiere”), Agronomie („Bădăraș cu tractorul” — compunere după natură), Zootehnie („Tehnică îngrijirii porceilor și peștilor”), Stomatologie („Extracțiile fără dureri, la bărbați”), Informatică („Birfa zilei”), Tehnologie chimică („Gospodina și preparatele chimiei organice”), Științele naturii („Geografia locului de baștină, sau pe scurt despre băștină și satul natal”).

De ce să nu se ferească? De examinatorii; de invitațiile la discotecă; de invitațiile la un ceai; de invitațiile la două ceaiuri; de examenele repetate, care implică duc la mai multe ceaiuri; de politehniști (pentru o cit mai reprezentativă repar-tizare).

Vor trăi numeroase examene și vor cumula nenumărate experiențe, inutile după 85 de ani. În această zodie nu se nasc băieți!

● **BALANȚA** (24 IX — 23 X). Oamenii dezechilibrați; fie că vorbesc prea mult, fie că vorbesc prea puțin (rezultatul este același); vor fi șefi de promoție). Instabili în sentimentele față de examinatori. Preferă facultățile cu profil tehnic, dar și pe cele juridice. Nu au subiecte preferate, de aceea nici ei nu sînt preferați. Instabili și în viața sentimentală; pleacă la plimbare cu una și se întorc cu două.

De ce să se ferească? De trăsnet; de ploaie; de practica agricolă; de mustării; de notele bune; de hainele albastre. După studii reușesc să mai și trăiască.

● **SCORPIONUL** (24 X — 22 XI). Oamenii răi la suflet (în lucrările lor scrise rid de profesori). Tăcuți (noaptea). Perseverenți (sînt în stare să dea în fiecare an la aceeași facultate). Ambițioși (sînt în stare în fiecare an să dea la altă facultate). Singeroși (mîncîcă numai mușchi în singe). Cîteodată veseli (dacă trec nevătămăți anul). Calmi (nu reacționează în nici un fel la întrebările examinerilor). Meticuloși (își scriu numele, chiar dacă pe foaie nu scriu un rînd din subiect). Riguroși (tratează „in extenso” subiectul, indiferent dacă este sau nu cel solicitat). Zgîrciți (cîtesc cursurile colegilor). Hrăpăreți (deși nu sînt mîncocioși, solicită întotdeauna supliment de ciorbă). Ludăroși (totdeauna se laudă că n-au știut subiectele). Mincinoși (totdeauna mint că n-au luat examenele, pentru a stîrni compătimirea, apoi mint că le-au luat, pentru a stîrni invidia, deși ei nici nu s-au prezentat la acestea). Milostivi (dau lucrările să le copieze și colegii din preajmă). Parsivi (lucrările date pentru copiat nu sînt corect tratate; cele bune le țîn pentru ei). Sentimentali (iubesc banii). Optimiști (se vîd întotdeauna trecuți pe ultimul loc pe lista burselor). Realisti (sînt studenți numai la facultăți de profil umanist). Umaniști (ajută bătrînele să urce în tramvaiul 8, atunci cînd vor să urce în tramvaiul 1). Ambițioși (vor ajunge precis cel puțin șefi de nivel). Colegialise îndrăgostesc de iubitele colegilor). Răzbunători (ucid din priviri dascălii care i-au picat). Bine-crescuți (dau bună ziua statuilor). Corecți (cînd știu spun că știu). Incorrecți (cînd nu știu spun că știu). Nu cunosc decît subiectele neprevăzute.

De ce să se ferească? De prieteni; de dușmani; de rector; de hainele de orice culoare, de soțiile soților.

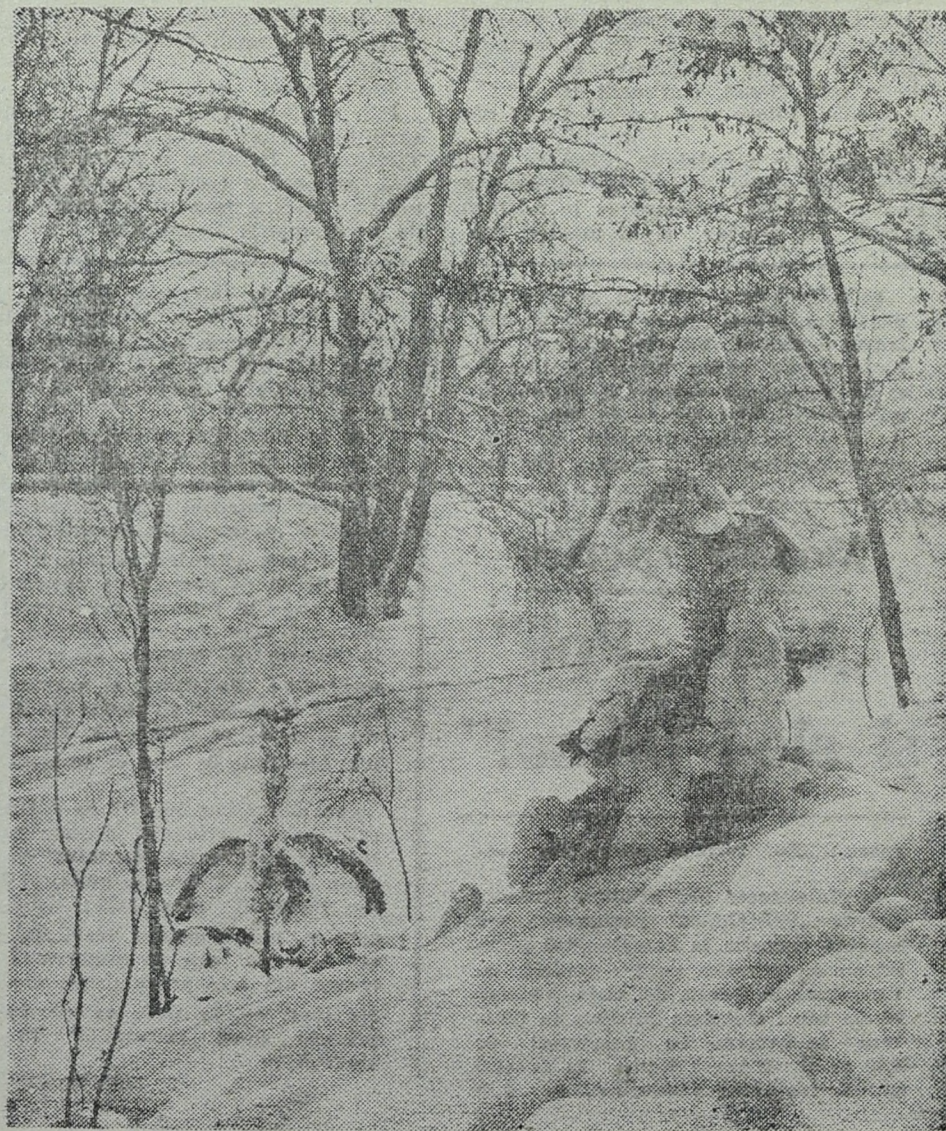
Trăiește atît de mult încît nu am văzut vreun scorpion mort.

● **SAGETATORUL** (23 XI — 21 XII). Oamenii predestinați carierei impuse de părinți. Cum-pătați, harnici, milostivi, cu frica examenelor în sin. De ce le e frică nu scapă. Nu scapă nici de ce nu le e frică. Iubesc florile și animalele (unii după facultate vor ajunge paznici la grădinile zoo din marile orașe). Altfel vor fi apreciați meșteșugari. Examine preferate — toate pe care nu le vor da vreodată. Orgolioși — preferă să greșească decît să asculte.

De ce să se ferească? De pisicile albe; de lucrul manual; de instrumentele tăioase (inclusiv de a tăia vorba cuiva), de a copia de la vecini.

De ce să nu se ferească? De tăieturile la deget, de fetele inimoase, de a fi student măcar 10 ani.

CONSTANTIN MARASCU

ARGUMENT

Dialog cu tovarășul CONSTANTIN POPA, procuror-șef adjunct al Procuraturii locale Timișoara

— Tovarășe procuror-șef adjunct Constantin Popa, în umbra oricărei discuții materializate pe o pagină de revistă se află un motiv. De data aceasta ne-am hotărât...

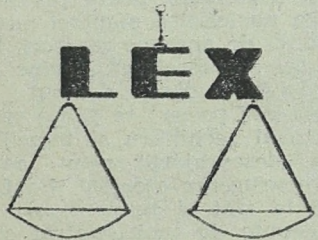
— ... Să facem câteva aprecieri legate de necesitatea educației juridice în mediul studențesc. Propunerea e binevenită din două motive: primul, legat de faptul că orice societate umană nu poate evolua decât în cadrul unor norme stabilite prin lege și e cazul să amintim cuvintele secretarului general al partidului, care spunea: „nimeni nu se poate sustrage de la respectarea legii în litera și spiritul ei”, celălalt motiv amintindu-l puțin mai târziu. Ar mai fi necesar să subliniem faptul că actualii studenți sînt viitorii specialiști, oamenii chemați să cunoască atât legile cu caracter general cit și cele specifice, aplicabile în domeniul de activitate în care vor lucra.

— În acest sens, vă rog să detaliați puțin noțiunea de lege.

— Legea nu este reprezentată numai de actul normativ numit astfel, ci și de o mulțime de alte acte cu valoare juridică care obligă la respectarea lor, cum ar fi: Decretele prezidențiale, Decretele Consiliului de Stat, Hotărârile Consiliului de Miniștri, chiar unele instrucțiuni sau ordine ale ministerelor, cu caracter general.

— Să revenim la al doilea motiv al argumentației.

— Acest al doilea motiv a furnizat din păcate subiecte de dezbatere rubricii dvs. Vreau să subliniez că încălcările legii în rîndul studenților

nu sînt numeroase, ceea ce ni se pare absolut normal, dar unele fapte ale ultimilor ani ne dau serios de gîndit, semnalînd că mai avem destule de făcut. Să reamintim doar cazul petrecut în 1983, cu studenții ai Institutului Agronomic care au pornit de la contravenție (practicînd jocurile de noroc) ajungînd la infracțiune (furturi, devalizarea locuinței asistentului lor(!) etc.). Doreșc să remarc „continuitatea” unor practici semnalîndu-vă un alt caz, anacronic pînă la saturație, după cum veți vedea: Matei R., un absolvent al I.A.T. (vă rog să menționați că numai împlinirea a făcut să revin la același Institut) a fost numit ca șef de fermă la un C.A.P. din județul Timiș. În 1981 a ajuns să fie condamnat pentru o infracțiune al cărei inedit pentru o asemenea pregătire m-a derutat: furt din avutul personal. Pedepșa a constă în închisoare — un an. Fiind grațiat și rămînînd în funcția de șef de fermă a mai comis un furt, neajuns în lumina justiției pentru că păgubașul nu a mai reclamat (de data aceasta furase o roată de rezervă!), dar nici asta nu a fost suficient: în urma unei verificări făcute de organele de procuratură și miliție la fermă s-a constatat cu surprindere că într-un timp record, aceasta reușise să păgubească obștea cu aproape 100.000 lei, pe seama bietelor animale aduse subit într-o stare de subnutriție. Au luat astfel sfîrșit „acțiunile” unui individ care, „contaminat” de patimi diverse și costisitoare s-a văzut pus (finit coronat opus!) în fața unei expertize de specialitate a unui fost dascăl din facultate care l-a declarat inapt. (E greu de exprimat expresia cadrului didactic în fața „realizărilor” fostului său student...)

— Tovarășe procuror, adesea există o reticiență față de instituția în care vă desfășurați activitatea, oamenii se spere...

Procuratura are rolul primordial stabilit prin legea de organizare de a veghea la respectarea legii în societate și în plus, rolul nu

mai puțin important de a preveni încălcarea legii...

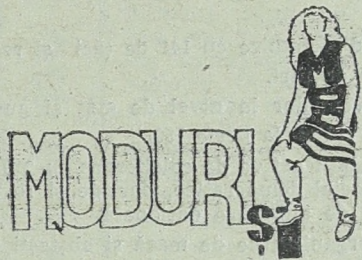
Fac mențiunea că Regulamentele studențești au valoare de lege. (Mențiunea face apel atît la capitolul drepturi cit și la obligații.) Și pentru că ne referem la activitatea de viitor a actualilor studenți, ar trebui să spunem — ca o completare la argumentația anterioară — că foarte adesea există divergențe de opinii, între diversele resorturi funcționale ale unei instituții (imputări de pagube produse în procesul de producție, desfaceri de contracte de muncă etc.) divergențe soluționabile printr-o bună cunoaștere și aplicare a legii. Emiterea de decizii în condiții ilegale are adesea o condiție „de bumerang” pentru emitent.

— Discuția noastră ar putea continua. Propun însă să ne oprim aici. Știu că aveți o propunere...

— Pe care o voi formula însă ... în numărul viitor.

— Vă așteptăm.

LUCIAN RISTEA ■

Răsfoim din nou jurnalele de modă și citim rubricile de specialitate pentru a vedea ce noutăți adăc sau readuc în actualitate creatorii de modele.

Unii teoreticieni susțin, pe bună dreptate că: „Moda ne interesează pe toți și nu există femeie care să nu fi avut de rezolvat problema chipului său și problema participării sale la perspectivele modei!...”

Dacă în anii trecuți specialiștii impuneau cîteva modele, în acest sezon ni se oferă zeci de variante, oferindu-ne posibilitatea de a alege în funcție de vîrstă și preferință ceea ce, evident ne avantajează și „dă viață anilor și nu adaugă ani vieții” Avînd posibilitatea de a alege, modelele tentează și, cum este greu să rezisti în fața lor, mai ales cînd sînt frumoase, decizia se ia tot mai anevoios, însă fiecare trebuie să fie „arbitrul gusturilor sale, să știe ce-l avantajează și să nu se limiteze doar la imitație”. (Jean Marais).

Urmărind creația vestimentară — pe care ne-o propun specialiștii pentru această iarnă, se poate observa că lungimile oscilează, însă predomină cele normale.

Paltoanele sînt prevăzute cu gulere mari, adesea prelungite pînă în talie unde se încheie cu doi nasturi de diferite dimensiuni și forme. Fără a reprezenta însă o noutate pentru acest sezon, blănurile se mențin încă la modă. Blănuri lungi sau scurte, căciuli de blană, confecționate din pieile cit de cit prețioase ale diferitelor animale sînt întîlnite tot mai des în acest anotimp.

Cizmele sînt de lungimi diferite, la ținuta sport predominînd cele scurte, joase și îmblănite.

Dar, cum pe bună dreptate spunea La Bruyere, „nici această modă nu va fi cea din urmă și va fi spulberată de alta mai nouă, care la rîndul ei, cedează locul celei care urmează”, așteptăm cu sufletul la gură noile cataloage și jurnale de modă ale primăverii '86.

LILIANA BRAD ■

De foarte multe ori am fost întrebată ce înseamnă pregătirea în șah și care este rolul antrenorului.

Una dintre remarcile obișnuite este că în multe cazuri performanțele spor-

tive ale „elevului” le întrec pe ale „profesorului”.

A fi un bun antrenor nu implică neapărat a fi un jucător de mare performanță.

Rolul tehnicianului în șah este însă de primă importanță. El trebuie să fie un om echilibrat, un fin psiholog, un bun pedagog, să aibă o vastă cultură șahistă, să fie la curent cu ultimele noutăți teoretice. Nu rareori trebuie să întuiască slăbiciunile adversarului și în acest fel să pregătească varianta teoretică.

Jucătorul aflat în febra competiției nu poate judeca întotdeauna obiectiv cea mai bună tactică de concurs. Trebuie să știi cînd să faci o remiză, cînd poți juca liniștit sau cînd trebuie să forțezi o partidă. Și iarăși e nevoie de judecată „la rece” a celui care te secondează. Munca antrenorului este importantă dar nu suficientă. De mare importanță este pregătirea individuală „de acasă” a șahistului.

Fiecare jucător care aspiră la marea performanță trebuie să studieze singur. Există biblioteci întregi șahiste, ale căror volume te îndrumă pe căile întortocheate ale jocului minții, în toate fazele sale: deschideri, poziții de mijloc și finaluri. Trebuie să înțelegi strategia și tactica jocului. Se fac exerciții de apreciere a pozițiilor și dezvoltarea forței de calcul.

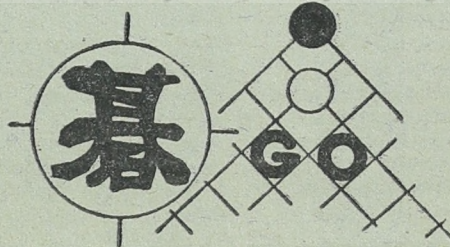
Toate aceste cunoștințe se finalizează în partea cea mai plăcută a efortului șahist, partidele propriu zise pe care le joci cu prietenii sau colegii amical sau în cadrul unor competiții. Acumulările teoretice te duc fără indoială la reușite practice. Și ce plăcut e să câștigi o partidă

DANA NUȚU ■
maestră internațională

☆

Soluția compoziției șahiste din numărul 102: Cc4. Prin capturarea turului din A1, urmează Cb2 — cu mat imparabil, negrul fiind obligat să captureze calul din B2.

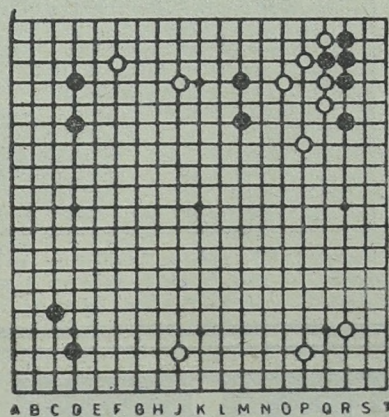
University Library Cluj

În strategia acestui joc, o atenție deosebită trebuie acordată fazei fuseseki, ce constituie deschiderea în partidele de GO.

Vă invităm să rezolvați această problemă în care negrul, fiind la mutare, trebuie să evite o pierdere importantă jucînd astfel încît să-și asigure supremația în diagrama tablei.

Deși indicăm în continuare evoluția pe care trebuie să o ia partida în acest stadiu este indicat să analizați și să soluționați personal conflictul.

Soluție:

Negrul trebuie să joace în punctul R13. Iată și motivația acestei mutări: Dacă negrul omite să ocupe acest punct, albul va invadea aici, obligîndu-l pe adversar să se apere în S12 și limitînd teritoriul acestuia în coît. Este o pierdere serioasă, chiar și fără a mai pune la socoteală influența dobindită de alb spre centru și marginea dreaptă.

ANDREI CSEH ■

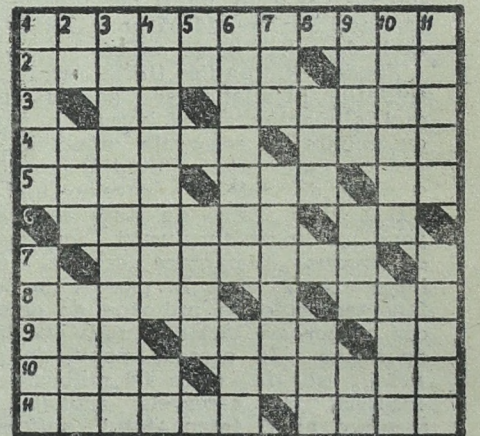
UMOR

Desene de HORIA CRIȘAN ■

Drumuri

ORIZONTAL: 1. Drumul electronului în jurul nucleului (pl.). 2. Un drum în plus (fem., pl.) — Sat în jud. Bihor. 3. 26 de străzi! — A arăta drumul. 4. În susul unui drum fără pulbere — De tras la mal. 5. Drumuri — Program de cercetare — Spus la plecarea la drum. 6. Motorul înainte de a pleca la drum (pl.) — Șosele centrale! 7. A greșit drumul. 8. Plecare la drum din ... vechiul stup — Rîu mic în India. 9. Scriitor maghiar — Mers pe drumul apei — Asinii! 10. Locul de intersecție al tuturor ... drumurilor — Fac drumul lin. 11. Circulația fără permis (masc.) — A da în drum.

VERTICAL: 1. La început de drum — Drum bun! (pl.). 2. Carne! — Fără vorbe — Drum în cerc. 3. Te duce la drum lung (pl.). 4. Drum — La intrarea în Agigea! 5. Dinșii — Necredincioși(!). 6. Cumpărătoare — Localitate în Chile. 7. Pielea obrazului — Te duce la drum. 8. Arheolog francez — Trustul de construcții Ilfov. 9. Drum de recunoaștere — A se opri din drum — 35 drumeti! 10. A porni la drum — Drum lung în armată. 11. Aici l-a așteptat Penelopa pe Ulise, a cărui drum de întoarcere a durat 10 ani — Drumuri pe hartă.

Dictionar: ANT, NPY, AMI, ACS, NAL, DEY.

STELIAN RADU CACUCI ■
(II-A, Mecanică, T.C.M.)
c.r. „Alma mater”

Pe Terra se perpetuează „bipolarismul” țării bogate — țării sărace, mai mult, se semnalizează o continuă adâncire a decalajelor. De la an la an, săracii sărăcesc mai mult, într-o lume contorsionată de conflicte, de tensiuni, de împovăratoarea cursă a înarmărilor ce deturneză peste 800 miliarde de dolari, anual, de la făgașul logic al eradicării subdezvoltării.

În această lume a contrastelor flagrante, 450.000.000 de persoane nu au — potrivit unui studiu al FAO — minimum necesar pentru viață, 300 milioane de copii din țările în curs de dezvoltare suferă de foame, iar 3 din 5 persoane nu au acces la apa potabilă.

Lumea a treia este afectată de perpetuarea relațiilor economice inechitabile, este victima presiunilor și dictatului economic și, mai ales, suportă greaua povară a datoriilor externe, ajunsă în prezent la peste 700 miliarde de dolari. Numai achitarea dobânzilor aferente absoarbe anual circa 70 miliarde de dolari, ca urmare a majorărilor nejustificate de mari aplicate de băncile occidentale creditoare.

Mijloacele de informare în masă din Occident nu vorbesc decât despre „relansare”, „redresare” sau „însănătoșire” a economiei. Și acum 10 ani, tot aceste subiecte erau dezbătute. Încăpăținat, barometrul economiei occidentale nu vrea să se deplaseze spre „timp frumos”. Formulările celor 7 principale state occidentale industrializate, atestă că mijloacele la care recurge S.U.A. pentru a-și redresa propria economie, nu sînt de natură să entuziasmeze Lumea Veche. Indicii economici din ultima vreme nu fac decât să dezmințim intenția S.U.A. de a-și menține rolul de „locomotivă” economică a lumii capitaliste. După părerea partenerilor occidentali, „locomotiva” americană tinde să conducă economiile „garniturii” într-un impas sigur.

Problema folosirii mîinii de lucru este și ea foarte gravă. Rata șomajului a ajuns la 8,5 la sută, nivel ce se va menține și în anii viitori. Ori, nu de mult, liderii lumii capitaliste dădeau asigurări că rata șomajului nu va depăși 4 procente.

Așadar, slabe licăriri dătătoare de speranțe, la capătul întunecatului tunel al crizei! Fără să o recunoască deschis, experții lumii occidentale par înclinați să creadă că ar fi vorba mai mult de o ... iluzie optică.

Fondul Națiunilor Unite pentru activitățile populației și Consiliul mondial alimentar au elaborat un studiu cu privire la rezervele mondiale de produse alimentare. Studiul cuprinde o serie de date din care rezultă că S.U.A. și o serie de state vest-europene au stocat surplusuri importante de produse alimentare (cereale, ulei, lapte praf, etc.). În paralel cu acest fenomen, sute de milioane de oameni din numeroase țări ale lumii duc lipsă de hrană. În prezent, populația planetei este de circa 4,6 miliarde de locuitori, iar rezervele actuale alimentare ar fi întru totul suficiente pentru satisfacerea deplină a necesităților de hrană. Acest deziderat al umanității nu poate fi încă realizat datorită repartizării inegale a rezervelor de produse alimentare. Ca rezultat, 65 de țări în curs de dezvoltare nu vor fi capabile să-și satisfacă în anul 2000, necesarul de alimente.

Statisticile și rapoartele întocmite de experți au spulberat și cea mai mică umbră de îndoială: cursa înarmărilor nu face decât să consume prețioase resurse materiale și umane. Armele se dovedesc a fi un puternic obstacol în calea realizării unei dezvoltări echilibrate, a edificării unei noi ordini economice și politice internaționale, capabilă să instaureze pacea și securi-

„Să facem totul pentru ca toate cuceririle științei, tehnicii și cunoașterii umane să servească bunăstării poporului, a tuturor popoarelor, progresului lor economic și social, libertății și independenței fiecărei națiuni, cauzei colaborării internaționale și păcii în lume”.

— NICOLAE CEAUȘESCU

(Din cuvîntarea rostită la Congresul științei și învățămîntului)

tatea pe Terra. Galopanta competiție pentru noi și noi arme reprezintă un grav impediment în calea eforturilor pentru lichidarea subdezvoltării, pentru reducerea — pînă la dispariția totală — a imenselor decalaje dintre bogați și săraci ai acestei lumi, dis-

ternaționale a dezvoltării. Tot calculele arată că:

— prețul unei singure rachete intercontinentale este echivalent cu acela al pîinii pentru 50 milioane de copii infometați.

— costul unui portavion este egal cu

ROMÂNIA ÎN LUME

Dezvoltarea fără precedent a relațiilor țării noastre cu alte state se reflectă sintetic în câteva date:

— România socialistă întretine relații diplomatice cu 141 de țări și realizează schimburi economice și comerciale cu 155 de țări.

— Numărul total al acordurilor și convențiilor la nivel de stat și guvernamental încheiate de România cu alte țări se ridică la peste 750.

— Partidul Comunist Român întretine relații active de colaborare cu 210 partide comuniste și muncitorești, socialiste și social-democratice, partide și forțe politice de guvernămînt, organizații și mișcări de eliberare națională.

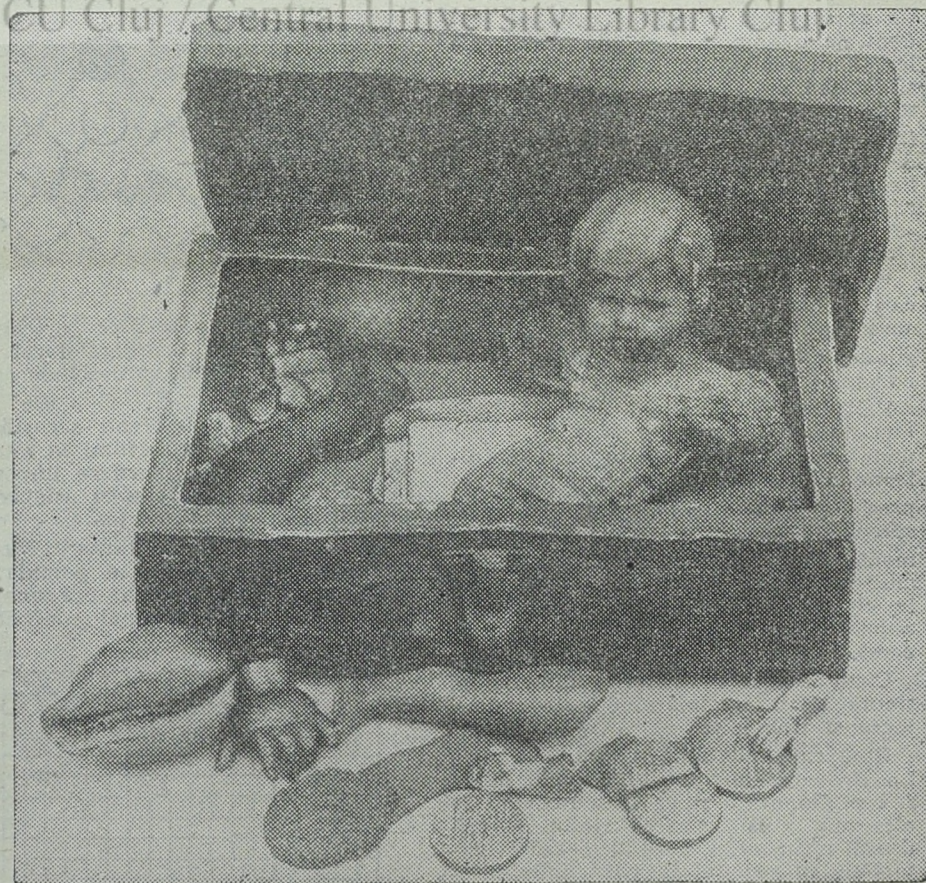
— Marea Adunare Națională, F.D.U.S., organizațiile de masă și obștești au legături cu peste 100 organizații internaționale și neguvernamentale, precum și cu peste 1.750 formațiuni politice, organe legislative, mișcări pentru pace, uniuni sindicale, asociații profesionale și de creație, organizații de femei, tineret, studenți și copii.

pusă să cheltuiască infinit mai mult pentru scopuri militare, decât pentru cerințele vieții pașnice. Calculele arată că doar 5 procente din toate cheltuielile militare mondiale ar ajunge pentru acoperirea costului programelor elaborate în cadrul strategiei in-

cel al unei hidrocentrale;

— o rachetă intercontinentală de tip „MX”, înghite fonduri echivalente cu cele necesare pentru construirea a cinci spitale.

Și exemplele pot continua...

Omenirea nu-și poate clădi viitorul pe arsenale militare, pentru simplul motiv că mai multe arme nu înseamnă mai multă securitate, ci mai multă insecuritate și mai multă sărăcie.

„Sudul” se îndreaptă spre o inevitabilă „comă” financiară, antrenînd „Nordul” în urma sa. În pofida multiplelor puneri în gardă, de către organismele internaționale, în legătură cu vulcanul care clocotește și face ca reformele să devină urgente, „Nordul” nu pare să fie impresionat peste măsură de pericol.

În cinci milenii și jumătate, omenirea a cunoscut, pare-se, nu mai puțin de 14.500 de războaie, care s-au soldat cu circa 4 miliarde de victime, adică aproape cît populația mondială actuală. Astăzi, același număr record de victime poate fi atins în numai cîteva ore, sau chiar minute, căci războiul atomic nu poate fi un război cu veterani. Referindu-se la aceasta, profesorul american Geiger a declarat că: „Războiul nuclear este, din punct de vedere medical, o maladie incurabilă”.

Odată cu desprinderea ultimei file a calendarului 1985, toate gîndurile și speranțele noastre s-au îndreptat, firesc, spre Noul An. Cum va fi el? Un an al stabilității, destinderii, al soluționării marilor probleme ce confruntă omenirea, al reglementării diferendelor și situațiilor de încordare exclusiv pe cale pașnică? Sau, dimpotrivă, un an al agravării instabilității și tensiunii, de supraviețuire a „punctelor fierbinți”, de stagnare a proceselor vizînd elucidarea principalelor probleme ale contemporaneității?

Aspectul sub care 1986 va intra în cronică politică a lumii nu depinde însă de hazard, ci de voința noastră, a tuturor. De aceea, este mai corect ca întrebarea să fie altfel formulată și anume: „Cum va trebui să fie noul an?”

Potențialul distructiv acumulat, astăzi, în lume este de asemenea natură, încît dezlănțuit, poate provoca distrugerea nucleară a planetei nu o singură dată, ci de aproape zece ori. În lumina acestei „perspective”, devine nu numai depășită, ci de-a dreptul criminală ideea că pacea se poate sprijini pe așa-zisul „echilibru al terorii”, pe tactica „descurajării” prin amenințarea cu distrugerea atomică. La fel de criminale sînt și numeroasele „scenarii” concepute de unii strategii specializați în „jocul de-a războiul”.

Trebuie să credem cu tărie în virtuțile unui foarte plauzibil „scenariu al păcii”. Pentru că visul de pace al acestei planete a oamenilor este nutrit de toate mințile lucide, de forțele progresiste de pretutindeni, de toate popoarele Terrei. Pentru că „scenariul de pace” al umanității poate fi înfăptuit nu alimentînd tensiunea distructivă a cursei înarmărilor, ci militînd umăr la umăr pentru un echilibru nou, izvorît pe terenul sănătos al competiției creatoare, în beneficiul vieții.

La sfîrșitul anului trecut, talerele balanței politice mondiale oscilau: apăsat pe de o parte de arsenalele militare, și de cealaltă parte, de voința de pace și colaborare a popoarelor.

Acum, cînd toată lumea este conștientă că dezarmarea este cheia unui viitor de pace, luminos, este vital ca forțele progresiste de pretutindeni să răsucească această cheie într-un singur sens: pace, progres și dezvoltare, în numele vieții cu care sîntem datori generațiilor viitoare. Este direcția afirmată și reafirmată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui gîndire creatoare și profund umanistă și-a pus pecetea pe ansamblul inițiativelor de pace. Este direcția în care a acționat, acționează și va acționa neabătut România socialistă.

Grupaj realizat de DAN EUSEBIU

forum studentesc

Revistă a Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul Universitar Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
 REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorin Trocan
 SECRETAR DE REDACȚIE — Dana Dinu
 REDACTORI: Marian Drăghici, Daniela Gros, Ilie Lăudat, Gheorghe Ohii, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina Sopa.
 TEHNOREDACTOR — Ioan Faur
 FOTOREPORTER — Adrian Ioanăș
 GRAFICA — Zeno Goian

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții 9, cam. 7, telefon 1 49 07 (ședințe — joi, ora 20) și Căminul 16/C, cam. 23 (ședințe — luni, ora 20).

Tiparul I.P. „BANAT”